

The

SAYAMPOO

1952 - 53

2

THE
SAYAMPOO

(MAGAZINE OF THE KARAINAGAR HINDU COLLEGE)

1952—53

Manager : J. C. ARULAMPALAM

Editors : N. SABARATNAM
V. SUBRAMANIAM

Karainagar

December 1953

CONTENTS.

	Page
Editorial Notes	1
Principal's Notes	6
The Dilemma in Germany	10
The Artistic Traditions of Andhra	14
Mother	19
Desire—a Poem	25
STUDENTS' SECTION	
August 12th 1953	26
Food	27
My Impressions of Singapore	29
My most unforgettable character	31
The Palmyrah Palm—The Giver of all Gifts	32
How Civilization grew up	32
The Sports Meet	34
A Terrible Dream	35
Round Karainagar in a Catamaran	35
My Visit to the Zoo	36
My Visit to Mysore	37
COLLEGE ACTIVITIES	
House Reports	
Bharathi House	39
Gandhi House	40
Nadarajah House	41
Sayampoo House	42
Sports and Other Inter House Competitions	
The Report of the Physical Director	44

Reports of the Literary Associations

The Senior Lyceum	47
The Junior Lyceum	49
The Science Association	41
The Young Girls' Association	50
சைவ இளைஞர் சங்கம்	51
கல்லூரி நூல் நிலையம்	52
The Teachers' Guild	54
Jubilarian Mr. S. Kandiah	55
Friday Morning and Other Assemblies	56

சயம்பு

பத்திராதிபர் குறிப்புகள்	1
தமிழில் விஞ்ஞானம் - வி. சுப்பிரமணியம் M. A. ஆசிரியர் யாழ்ப்பாண மத்திய கல்லூரி	8

மாணவர்பகுதி

சீதனத்தின் சீர்கேடு	14
சமயமும் தற்கால உலகமும்	17
அன்பு	19
அந்திமாலைச் சிறப்பு	21
வானசாஸ்திரம்	23
அமாவாசை பிடிபட்டது	25
எல்லையற்றது	27
“தந்தையும் மைந்தனும்” வித்துவான் K. முருகேசன், ஆசிரியர், சகராக்கல்லூரி	28
Examination Results	37
CALENDAR FOR 1954	39

The Late Mr. A. Arumugam, J. P. U. M.

The death of Mr. A. Arumugam on the 12th of June brings to end a life of devoted service of one of the oldest and distinguished Old Boys of the College. He was the first elected President of the O. B. A. in those days when the O. B. A. was fresh and vigorous in its service to the College. As a lawyer, he was a veteran in the profession which he practised with a keen sense of dignity for nearly half a century.

A devotee to his fingertips, Mr. Arumugam had an absorbing interest in pilgrimages and the study of Tamil. There are few sacred shrines in Ceylon and South India, which he had not visited in his long course of pilgrimage. His devotional prayers were of an appealing type and those who enjoyed the pleasure of his company would always remember him as a generator of devotion.

His practice of the Hindu religion was not of the kill-joy type. He was keenly interested in all cultural movements. He loved his mother tongue passionately and placed everything else behind the divine language. The fact that he could rarely be seen without a Tamil book in his hand or a devotional song in his lips shows his zeal for the Tamil language and the Hindu religion.

He was able to collect rare Tamil books, choose worthy friends and owed his allegiance to great ideals and strove to live a life of culture integrating select thoughts from books with habits and opinions in practice. He was indeed a grand upholder of a vanishing tradition which adhered to inherited religious observances with extreme scrupulousness.

MAY HIS SOUL REST IN PEACE.

IN MEMORIAM

A. ARUMUGAM Esq. J. P. U. M.

Editorial Notes

WE are publishing the Sayampoo after a lapse of one year. This issue covers the activities of the College since May 1952. The College Magazine is a co-operative enterprise and several factors go to make it a reality. Not the least important is the response of the Old Boys. We are sad to note that the aftermath of our Diamond Jubilee has left them a little apathetic to our affairs here. We hope, however, that this is only a passing phase, and in earnest expectation of a warmer response we send this number forward.

* * *

The last issue of the Sayampoo contained an editorial appreciation of the services the late Mr. D. S. Senanayake rendered to the nation, as the chief architect of its freedom and the first Premier of Free Lanka. We have to note with some sense of disappointment here that the stability which he gave to this country with his sober leadership is crumbling today. The recent changes in Premiership and the Cabinet imply that political prospects are rather bleak and emphasize the greatest need of the hour—mature and far sighted statesmanship. We realise that the office of Premier is the most unenviable one, particularly at this juncture, and hope that the new Premier will be blessed with the vision that will enable him and his team to steer the Ship of State clear of all the dangers ahead. But pious hopes do not always translate themselves into hard facts. The future well-being of the country demands a drastic change in the national outlook towards the pressing problems of the day. Mere patch work reforms and quack remedies would only make the situation more confounded, while they may

please particular sections of the people for a time. Every true leader would take serious note of the complaint of the common man, that he does in no way enjoy the throb of freedom, and that when the white man ruled every thing seemed to go well. So low-appallingly low are the average national standards of civic sense of public duty. The August hartal clearly supports this view.

* * *

If the general situation is rather gloomy, problems of Education in particular share this mess. There has been no ministerial change in Education, but we would point out that any further delay in evolving manly solutions to the three urgent problems that have suffered much neglect all this while will spell disaster to the future of education. They are (1) Teachers' Salaries (2) The use of national languages as media of education (3) The Selective Tests and the Comprehensive School in Free Education. It is not our purpose nor is it within our competence to discuss these problems at length. But we must make some observations so that our readers may take them for what they are worth. The most destructive blight within the teaching profession has been the poor salaries of teachers- Effective representations were made by the various Teachers' Unions in this matter, to the Salaries Commission which has not paid any serious attention to those representations. In the main, they have pleaded for a reasonable minimum living wage in keeping with the position teachers are expected to maintain in society, for the removal of glaring anomalies and injustices, and for parity of pay for parity of qualification. The Commissioners have failed totally to appreciate any of these issues. Thus the relief that teachers looked up for, have not come. Instead, an Expert Committee is talked about, as the right body to go

into this question and they are now compelled to await the findings of this body if it ever comes into being. If the most potent factor in Education is the personality of the teacher, it is dreadful to imagine what the future of this country would be, with a teaching profession so badly neglected.

* * *

The language problem has brought forth a Babel of opinions from educationists whose ends are political and politicians who are profoundly ignorant of education. In fact, a whole tangle of interests is involved and it is difficult to see the wood for the trees. Conspicuous by their absence are the views of practising teachers who grapple with the problems in all their grim reality. The Government stands committed to the principle of extending progressively the use of national languages as media of education. No research is needed to endorse this decision. It is true that sentimental nationalists weaken a meritorious case by their theatrical and thoughtless utterances which are meant to be vote catching. But that does not in any way detract from the urgency of the question which can only be satisfactorily resolved by the schools themselves. Great changes, are not made suddenly by governments. Such enterprises are possible only by the initiative of the leaders of a nation. In our national setup voluntary national effort has a recognised place. Ages will pass away before we achieve our aims, if we depended solely upon government's initiative. We have to lead the way for the Government by making experiments ourselves. Principals who declare their readiness to continue the use of the national languages, upon substantial arrangements made, provide a far more effective argument for Swabasha than all that conferences and committees appointed by government can do. The only way in which Swabasha can gain adequacy, is by using it

as medium of education. Text books etc., will follow the change. Those who plead for some delay or bilingualism are too selfishly concerned with the situation in the chief cities. If only they realise that the education of far too many pupils has been hampered because they have been compelled to learn through English, though they have neither aptitude for the subject nor use for it later, they would brook no delay in the implementation of the government policy. As for lowering standards, let them fall for a time as that is inevitable in any mighty change. But that is the only way and the right way of a sound system of education. In fact, no man waits to develop the swimming skill till he gets into the water. The plunge has indeed been made. There is no getting back.

* * *

The selective tests have once again been held. Fears are expressed that the government's keenness in the test is to deny Free Education to those that are rejected as unfit for higher education according to these tests. Even otherwise, one hears of dark forebodings about the future of Free education. One of the major benefits the people of this country enjoy today is Free Education. Indeed the people have got used to it so much that any government that thinks of whittling down the scheme will meet with sure disaster. But it becomes certainly necessary to ensure at this moment of economic stringency that all forms of waste in the scheme are eliminated. The one solution is comprehensive schools. The results of the Selective Tests, for whatever validity they represent, would stress the need for a diversification of the curriculum while social psychology demands that all children in a given area should enjoy the advantage of sharing education in the same secondary school which of course, provides a wide choice of courses, academic aesthetic, and practical

This system ensures parity of status and esteem and builds up a truly democratic school society. Free Education is a real boon when it operates in such a system that helps every individual to develop his native abilities. The Minister of Education needs to give his attention to this question and must get a competent body to examine this question without delay. A good secondary education is the legitimate right of every child though that does not necessarily mean a stereotyped academic education. Such education includes instruction in various skills as well as developing social and personal values. The comprehensive school meets the need by attempting to provide the right education for the right pupil as the curriculum and instructional methods are adapted to suit the capacity of the pupils. We commend to our readers an article entitled "The Pioneers" by Mervyn Stockwood in "The New Statesman and Nation" of October 3rd which is indeed a brilliant exposition of the experiment conducted in the Isle of Man. Here are the concluding lines.

"But the Man experiment, although in its infancy, deserves our attention as a pointer, I am not suggesting that it can be transplanted without modifications, but I do believe that we should appreciate the steps which have been taken to create a cohesive community. We shall never achieve a wholesome democracy so long as we perpetuate educational and cultural stratifications at the age of eleven. Douglas is a small place, but, to its credit, it has grasped a big idea.

*

*

*

It now remains for us to tender thanks to all those that helped our efforts to bring out this publication and wish all our readers a happy and prosperous 1954. Our special thanks to all contributors. We also thank all the schools and colleges that sent us their magazines during the period.

Principal's Notes

Since we celebrated the Diamond Jubilee in 1950, we cannot boast of many major improvements but the Science Laboratory and the Library have made considerable development in the course of the last two years. A Gas Plant was fixed and the roof of the new building was tiled. There is enough accommodation, but the playground that is close to the school is not large enough for fully organised games and urgently requires the generosity of the public and Old Boys for extension and levelling. The Nadarajah Memorial Hall is being used more and more not only by the school but by the Public also. It thus provides somewhat effectively for the fusion of the public with the school. But the Hall requires to be, adequately furnished. Art, Music, Handicrafts and Domestic Science are receiving greater attention, though Agriculture and gardening are difficult proposition in our neighbourhood. The services of the three Indian teachers have been extended for another period of two years and the only change in our staff has been the appointment of Miss R. Chellaiah in the place of Miss G. Subramaniam who left us in last February to get married. She is presently Mrs. G. Nagendram. She has served the College with unvaried conscientiousness for three years, and we wish her good luck. It is heartening to see that our staff is comparatively stable but we require some specialists early and none so urgently as a lady teacher qualified in Domestic Science preferably with Music. In the December 1952 examinations, 26 out of 34 presented for the J. S. C. of the N. P. T. A. passed

with one first division, but only 2 passed with one first division and 18 got referred in English out of 41 in the G. C. E. Of the 16 presented in July this year 6 passed and 8 got referred in English. The English language, generally, seems to be the crux of our educational difficulties. Could there be a more effective argument for the mother tongue medium with a lower English as a second foreign language? That we were able to make some H. S. C. pupils pass in some subjects should encourage parents to put their children to these classes and strengthen our higher work.

Our extra curricular activities have been varied and interesting though not comprehensive. We took part in the Inter Collegiate Foot-ball Matches, Sports meet and Boxing contests and our performance was on the whole creditable, but as usual the Boxing Contest won us some prizes. We have endeavoured consistently to pursue the ideals and purposes for which these are meant, though we have never been in a mood to encourage professional athleticism at school. We also took part in Art Exhibitions and in the religious examinations conducted by the Vivekananda Society. All important religious festivals have been observed in the school, and the birthdays of great men celebrated with recitations and speeches from their works and lives. A new feature introduced into these celebrations was to hold general knowledge tests based on the lives of great men like Gandhi so as widen the knowledge and outlook of the pupils. Prizes were awarded to winners to encourage substantially the efforts of pupils in this direction. Short tours were arranged by classes within the peninsula for scientific and sociological studies. But it must be admitted that with a rural setting it has, been found that response from parents and children for activities involving money and time has been wanting, with the result that the educational pool has not

been considerably strengthened from the many and varied channels of activities.

One or two matters of some relevance to us may be mentioned. Practical education is a much discussed topic these days, but it must be observed that Handicrafts and Agriculture do not have much scope as vocational subjects though useful for gaining practical skills. A more suitable alternative would be Industrial Chemistry which will promote middle class small-scale industrial enterprise. Industrialisation of the country should make a real beginning with small-scale industries meeting the daily needs of human society. Soap, oils, ink, varnishes, pastes, plastics, paper, foundries etc., could take the country a long way on the road to industrialisation and diversify occupations and skill. The present selection of Handicrafts by the Department of Education consists of either caste occupations or traditional fancy crafts. The economic future of some of them is doubtful. And Karainagar cannot do very much in Agriculture. I therefore venture to think that Industrial Chemistry could be a useful practical subject in our schools. The other problem is with regard to text books. With the introduction of the mother tongue medium the demand for text-books in our National language, has to be met. At present there is a great paucity of books in our languages, though in India all the major languages have enough books for schools. The Sinhalese population is large enough to develop a market for suitable books in Sinhalese. But the Tamil population in Ceylon being comparatively small, would be handicapped for a free supply of books if we do not adopt the same technical terminologies as used by the Tamils in South India.

I have to congratulate Miss P. Maheswari who was in the H. S. C. in 1952 for the first prize she won

in the essay competition held by the A. C. U. T. in connection with the Education Week. It is also a matter of pride for us that two of our Old Boys Mr. P. Veeravagu and Mr. A. Murugesampillai, who completed their school career here, have obtained good honours degrees and are appointed lecturers in Chemistry and Law respectively at the Varsity.

I have two appeals to make. The first is that parents should sincerely co-operate with our teachers in raising the standard of education in the school. The second is that the school is in sore need of funds for further development. Many institutions like ours have done splendidly well recently in their efforts to collect funds. They should prove a source of inspiration for us. The people of Karainagar are well-to-do, and fortunately have firm faith in education. It is not always easy to come across a people who have both. It is this that heartens the attempts we mean to make in the near future to collect funds. I close with the warm hope that all well wishers and old boys will do their best to build the institution according to the original ideals and new needs. My best wishes to all our readers for a prosperous Pongal and New Year.

I don't like to talk with people who always agree with me. It is amusing to coquette with an echo for a little while, but one soon tires of it.

—*Thomas Carlyle.*

It was to burn my boats and demolish the bridge behind me. Then there is no choice but forward.

THE DILEMMA IN GERMANY

By

A. Nadarajah Esqr., B. A.

Germany occupies a pivotal position in the European political scene that is dominated by the East-West chasm. Germany that was once the heart and head of Europe is now divided and it has become the focal point round which Anglo-American diplomacy hinges in its nightmarish policy of Anti-Soviet, Anti-Communist activities designed to bolster up the American economy that is caught in the traditional Capitalist dilemma between Production and Consumption. The German question is as much at the heart of European political tension as the Chinese question is in the Far East. A relaxation of the rigours of the cold war is inconceivable without the settlement of the German, and Chinese questions which in the field of political diplomacy are inextricably interlinked. Frantic efforts at settlement of the German question viz Grotewohl proposals, Stalin's move of 1952, the proposed Bermuda talks and the Lugano Conference have served only to aggravate the cold war tensions. Why? The Potsdam agreement among Great Britain, France and America to create a "United, peace-loving and Democratic Germany" remains at best a pious wish. Far from any concerted step in the direction of fulfilling the principles of Potsdam, Anglo-American policy governed at first by the Truman Doctrine, and reinforced now by Esienhower's policy of "liberation of the unfortunate behind the Iron Curtain", has been a consistent violation of it. The intransigence of America in denying Russian participation in the control of Western Germany, and the advocacy of four-power control of Berlin that brought about the Berlin Crisis showed

the betrayal by America of the principles of Potsdam as the basis of agreement. The reasons for that betrayal are not far to seek. It is clear in the fear often expressed by Dr. Adenauer that a united and unarmed Germany would be drawn into the maelstrom of the Eastern bloc. Above all a united Germany with a central government in Berlin as outlined in the proposals offered to Bonn by the East German President does not assure Adenauer, a majority of the all-German electorate. America is only too well aware of this. Without an American puppet government as is now Adenauer's, American Anti-Soviet policy would be frustrated, because strategically Germany forms the Anti-Soviet bastion in Europe. In the light of hard economic and political facts, it is neither in the interests of America nor of the American supported Adenauer's government to unite Germany. The question of unification of Germany has been shelved by America and other Western European countries that accept the American Dollar dictatorship. Fearing the advance of Communism and the loss of a reactionary government amenable to American influence, America has long abandoned Potsdam, and begun to build a strong militarised Western Germany and integrated it in the Western war machine called the NATO. America is the only country hysterical about a sovereign and re-armed West German State. France always suspicious of a strong Germany, her traditional rival and remembering the horrors of German occupation during World War II is the country that is most nervous of German rearmament. To France there is no guarantee of peace and security from a reunited and rearmed Germany. To a united but unarmed Germany, France would have no serious objections. But that would defeat the American purpose of preparing for war against

the Soviet Union. France, her economy crippled and crippled much more than England's and hopelessly dependent on America both to resuscitate her economy and to fight a war at colossal cost in Indo-China, is economically at the mercy of America. Hence France however reluctantly must toe the American line and strike a compromise in the proposal for a European army which will include German Divisions under a joint European Army Command. This is nothing but a policy of choosing the lesser evil. German divisions subordinate to a European supra-national authority rather than an Independent West-German Army firmly allied with America seems to the French Government the only way of minimising if not averting the threats to her peace and security without at the same time antagonising America, and thereby alienating the much needed Dollar aid. England not so much exposed to the threats of a militarised Germany as France and burdened with a heavy defence programme, not because she is afraid of Russian aggression but because of her economic dependence on America and disinterested in German rearmament connives at American designs to build a militarised Germany. In the meantime the American military planners have called for 100 European divisions on the continent, of which not less than 12 German divisions are to be raised by conscription. It is obvious from this grandiose military plan directed against the Soviet Union that the hopes of a peace loving united and unarmed Germany have been abandoned, negotiations with Russia not genuine and the proposals of the East German President for all-German elections, and the creation of a united Germany with its Central Government in Berlin dismissed without the consideration they deserve. It all emerges from this that an honest attempt to settle the German

problem with Russia has never been seriously tried and the Potsdam agreement was trampled on by America ever after it was announced. It was admitted by Mr. Eden in the House of Commons that the decision to integrate a Sovereign West German State into the Western defences is irrevocable and its implementation taking place with rapidity. Thus while the Western powers are talking Disarmament in the UNO, there is hysterical rearmament which is always the inevitable prelude to an outbreak of war. A militarised Western Germany is the logical outcome of America's foreign policy which is rooted in fear and that is the fear of Communism. America is aware that to negotiate and bargain with the Soviet Union on the basis of a United and unarmed Germany would only be too welcome to Russia that it was never seriously tried. Western Germany has become the centre of war preparations in Europe against the Soviet Union and it is tragic to note that France and even England dependent as they are on America are forced to accept the drift of events.

Bachelors know more about women than married men. If they didn't they'd be married too.

—*H. L. Mencken.*

It is better to be silent and be thought a fool than to open your mouth and remove all doubt about it.

Religion, the great milch cow, has given many kicks, but never mind, it gives a great deal of milk.

THE ARTISTIC TRADITIONS OF ANDHRA.

By

K. Bhageswara Sarma, Esq., B. Sc.

In the creative arts, especially painting and sculpture, the Andhras have played an important role in the history of Indian Art. The artistic activity of the present day is quite alive and there are many artists of note though their names may not be in the limelight of state publicity. A movement towards the traditions, a search for some thing which they were about to lose under the influence of the West, a groping for the artistic traditions began with the beginning of this century, at a time when the revival of Oriental traditions in painting was actively gaining momentum in Bengal. The name of Promod Kumar Chatterji stands out as one who has done unstinted service to the art of Andhra in gathering a few artists round him and rousing their sinking spirits and inculcating the zeal for the right traditions. Among these Sri Adavi Bapiraju is a stalwart who worked with great mastery and having the spirit of an enthusiast worked with missionary zeal in inculcating the right spirit and encouraging young talent so that it might produce the right type of works that are true to traditions yet individual in styles. Sri Kowtha Ananda Mohan Sastri and Sri Damerla Ramarao were two more products of this period of revival of traditions—Two truly outstanding artists with great possibilities but a short life has deprived Andhra of their service. The services of Oswald Couldrey, who has encouraged young talent in the field of fine arts, have produced many artists and poets who could spurn the popular Westernised Art predominant at that period and look back to their traditions for inspiration.

Among the living artists of today, there are many who can trace a contact, with a grateful sigh, to one or the other of these groups. Of late, the works of prominent Andhra Artists who have been searching for an original idiom and an individual style and have achieved it are K. Sreenivasulu and P. L. Narasimhamurty, to mention only a few. The works of these artists and their brethren are individual and creative and yet their roots extend to two millennia down into the art history of Andhra.

The Andhras, a race of Dravidian origin, rose to power in central and South India, after the collapse of the Mauryan Empire in 232 B. C. Their empire was extensive and had a flourishing sea trade and they maintained relations with China, Indonesia and Burma in the East and Rome in the West. This power with its trade routes to its East and West exerted a profound influence in the countries they traded with and influenced their native cultural traditions of their sculpture, as is evidenced by the sculptures in Boro Bodur in Java, Talaing caves in Burma and sculptures of Anuradhapura in Ceylon.

The Andhra art was an indigenous product uninfluenced by the Greco-Asiatic styles as in the preceding Mauryan period. The earliest works of this period can be seen in the gate ways of the Sanchi stupa. Though this stupa was started by Asoka, the ornamentation and the Toranas were executed in the time of the Andhra kings. Most of the early Andhra art was of Buddhist character and is expressed in the delicate and rich carvings of the Toranas of Sanchi Stupa. These carvings of incidents from the life of Buddha were rendered with greatest skill and are rich in detail. To this same period belong the works in Jaggaiah peta in the Krishna district.

The city of Amaravathi is well-known even from the earliest times as Dhanyakataka and is famed as the capital of the Andhra kings in the century before Christ. The sculptures and carvings of Buddhist nature in Kanheri near Bombay, the Pandulena caves near Nasik also are attributed to Andhra artists. These remind us of the carved gateways of Sanchi. Paintings of this period can be witnessed in the caves of Ajanta (cave i.) depicting an incarnation of the Buddha in the form of an elephant.

The Andhra art has come into full bloom, however after 25 B. C. The main achievement of this period of four centuries is the Amaravathi. In its vicinity in the Krishna valley are the Nagarjuni Konda Goli, Ghan-tasala and Bhattiprolu which are of great sculptural interest, and in no way inferior to that of Amaravathi. These sculptural achievements of the period may be viewed as three efforts or spasms of creative activity and each spasm of activity having its own characteristics. The first spasm of this creative period consists of several pannels depicting Buddha's enlightenment and other legends of Buddhistic lore. These are carved with exquisite skill and graceful delicacy and are embroidered with friezes of lively and symbolic animals. The images of Buddha are stylised and evolved perfections of the art of Mathura and made their appearance at a later stage. The various incarnations and legends of the divine life of Lord Buddha which are carved into the richly decorated railings of Amaravathi form the second stage. These scenes which are rich in detail, ingenious in design interlace the divine life with the depiction of the life and customs of the contemporary mortals—the men, women and children are shown in their daily habits

and customs. This formed unconsciously the basis for the future development of a folk art. This folk art has blossomed as the secular paintings of Ajanta at a later period. The third spasm in this sculptural activity includes the making of slabs to votive stupas richly decorated and carved with a wealth of overwhelming detail. The Vessantara Jataka brilliantly executed in the sculptures of Goli is a rare piece of beauty.

The style of Amaravathi has transcended its place of origin and has travelled to the countries of the East. The powerful sea trade and the efficient shipping together with the missionary zeal of the kings of the period have enabled the Amaravathi style to exert its influence on the Buddhist sculptures in Java, Burma and Ceylon. This is evident in the sculptures at Anuradhapura as Sinhalese monks were resident in the monasteries at Nagarjuni Konda as this was a seat of great religious activity. Later, after the decline of the Andhra Empire in the early fourth century, the Buddhist stupas and other architectural works were grossly neglected. The priceless sculptures were vandalistically destroyed and ignorantly wasted for several centuries till what exists now in the museums were salvaged to make representative collections.

The period that followed was chequered with dynastic conflicts and was most unsuitable for any continuous creative activity of note. In the seventh century the Eastern Chalukyas have revived the artistic traditions of Amaravathi as an indigenous offshoot in their temple architecture. Further South, the Pallava sculptures in the form of the monolithic temples of Mahabalipuram and other places are of great interest. This type of architecture is not confined to Telugu regions alone but is in evidence in Tamil and Canarese regions

also. The temples at Ellora carved by the Rastrakutas in the eighth century are Chalukyan in character just as the temples of the Hoysalas of a later period. The tradition that governed most of the Telugu architecture or sculpture was more or less a fusion or synthesis of the Eastern and Western Chalukyan traditions as seen in the works of Kakatiyas at Warrangal. The unique sculpture of the Vijayanagar period has become a class by itself. 'This style has a more Southern accent'. The sculptures of this period executed in the Vijayanagar style are seen in the great temples of Hampi, Tadipatri, Conjeevaram, Thirupathi, Vellore, Virinchipuram and Chidambaram.

The famous figure of Bodhisatwa Avalokiteswara, an unparalleled delineation of the divine in human form—combining the graceful stylised human form with the sublime expression of the divine is seen, in the first cave of Ajanta belonging to the sixth century. The paintings of Ajanta form the basis of a tradition in painting created with a distinctive character in successive stages and different manifestations, resulted in the mural paintings of Lepakshi temple. The paintings on the walls and ceiling of this temple are characterised 'by a strength of line and richness of colour'. These paintings and the temple belong to the Vijayanagar period which has brought the Andhra art into limelight as the Amaravathi of the previous epoch. These paintings give a vivid glimpse of the secular and folk traditions that are evident in the paintings and sculptures of Ajanta and Amaravathi and are continued in a vivid folk culture which has developed without any impediments of set formulae into the natural simplicity, unsophisticated expression, attractive originality and universality of appeal that is seen in the toys of Kondapalli, Thirupathi etc. This undercurrent of folk tradition runs like a nourishing stream through the artistic activity of the Andhra

whether its crystal waters run on the surface through rocks and gnarled roots or underground forming the lifespring.

MOTHER

N. S.

“Father Thou art and Mother”—sings Saint Appar in praise of the Lord.

“Sweeter art Thou than the mother who ministers to her child, its timely feed” says Saint Manickkavasar in his immortal Thiruvacagam. In another context he screams in helplessness to The Lord calling Him a self-denying mother who gives suck to her darling babe.

“An ounce of mother is worth a pound of clergy” says a Spanish proverb.

“No temple is more sacred than one’s mother” says Avvai in one of her aphorisms. “What is wanting, asked Napoleon one day of Madam Campan, “in order that the youth of France be well educated?”. “Good mothers” was the reply. The emperor was most forcibly struck with the answer, “Here”, said he, “is a system in one word.” “All that I am or hope to be, I owe to my aged mother,” said Abraham Lincoln. Mahatma Gandhi whose life bears marked resemblance to Lincoln’s records in his autobiography the profound influence of his mother’s saintliness on his own life. “Unhappy is the man” said Richter “for whom his own mother has not made all other mothers venerable”. These references present a cross-section of the immortal experiences of the Mother cult of sages and seers,

and prophets and patriots of the world. The spirit then, of a good mother's life ever sheds its power, without need of words on the nature of her children even as the flower that spreads its fragrance in the air.

Modern psychology speaks of what is called a mother sentiment. By a sentiment is meant not a single state of feeling, but a system of feelings organized with reference to a particular object and having a considerable degree of stability. A sentiment, then, is a permanent part of ourselves, a fact of mental structure, while the emotion or the feeling is merely a passing experience. Take the case of a skilled smoker. He looks forward to his smoke, curses the lack of good tobacco or matches which robs him of it, seeks to prolong the pleasure of fruition, takes pride in his expert judgment of brands and pipes and at times knows "Love's sad satiety" followed in due course by a blissful return of appetite. All these things are marks of a genuine sentiment. This sentiment is an example of love—the love of smoking. It illustrates the weighty point that love is not a single emotion but a system embracing a manifold of feelings, which arise, replace one another, disappear and return in accordance with the varying phases of the agent's relations with the beloved object. A love, since it urges one to explore and develop the riches of its object, is a principle of growth, expansion. But the course of true love never did run smooth because it never could; for only difficulty and disappointment and hope deferred can evoke the energy that makes a genuine sentiment.

To return to our theme—mother sentiment. According to Freud the celebrated psychoanalyst, the infant's early mental state is one of intense self love in a bodily sense—"Narcissism." But out of the vague all

inclusive unity, objects gradually emerge,—and sentiments round about their ideas. Perhaps the first sentiment that is formed is round about the idea of the mother. Clearly it will begin as an extension of the bodysentiment, for the mother is the person who feeds the child and ministers to his bodily comfort. But this sentiment, although it begins as a sort of cupboard-love, soon transcends its lowly origin. It is no exaggeration to say that it dominates the adult lives of most people sometimes consciously, more often unconsciously.

The mother sentiment is a sentiment of love—implying growth, expansion, and development. In fact, Freud presents an interesting theory, that the mother sentiment in the case of a boy is love, and the father sentiment to be a hate. It is argued that the boy resents the presence of his father, regarding him as a rival for the affection of the mother and being jealous of his influence over her. This father—mother—son situation constitutes the Oedipus complex of the Freudian psychology, “the ark of the Freudian covenant”, Oedipus being the legendary hero, who, exposed to die in infancy lived to slay his father and marry his mother. The complex we are told is normally repressed, as it conflicts with the moral ideas of its possessor, who is, therefore, unaware of its existence.

We may not find all the arguments of Freudians in this matter, convincing, but commonsense indicates that the bond between mother and son is usually closer than that between father and son; and that if the father is unsympathetic towards his son, if he unconsciously comes between him and his mother, if in the child's life he constantly enacts the role of the stern disciplinarian, then he may tend to be disliked. Teachers are parent substitutes in the eyes of the child, and men teachers in particular, should realise that any attitude

of dislike or resentment that may exist towards the father tends to be automatically transferred to them.

Whatever the amount of general truth there may be in the Freudian theories of these complexes, it is at least certain, that the early attitudes of the young child to his parents—in particular to his mother are of abiding importance and that throughout life they tend to colour his emotional relations with other people. Where parents lack wisdom, or the opportunity to use it, defects in early family relations may easily lead to weakness or distortions of a child's character which will hamper him throughout his life. "The spoilt child" is a case whose plainer features it needs no psycho-analysis to diagnose but there are subtler results of faulty upbringing which may cause great misery and mischief and be serious hindrances to effectiveness in later years. There is the child whose persistent naughtiness at school is due not to destiny, but to starved affection seeking notice, perhaps even the hurtful luxury of physical punishment as a substitute for a mother's tenderness. There may arise the jealousy and perpetual, unreasoning resentment which draws children upon their evil courses. There are unhealthy fixations upon mother or father, which make it difficult for the victim to form natural attachments at the proper age. In fact, for the person directly concerned the business of growing up is not always either simple or safe. Accordingly, parents who have so great a responsibility in connection with it, will do well to study its difficulties and dangers. They must recognize that their first duty is to help them to establish themselves firmly on their own feet and that the last thing they can do is to make them mere appanages of themselves.

Soft mothers breed spoiled children. We come across several mothers who are affected with morbid imagination about their children's safety. Nervous mothers teach their children fear out of anxiety for their safety. The ghosts of many terrors haunt the freedom of childhood, and our babes are made to suck cowardice along with their mother's milk with insects and constables serving as terrorising agents. The effect of demoralised maternal love is seen in the large number of citizens living like spineless jelly-fish. Maternal affection has to transcend all possessiveness, burn all jealousy, and banish ego-centred passion to become a beneficial influence for moulding the character of the offspring. Jealous mothers make bad mother-in-law and create a hell on earth for their sons. The refinement of motherhood consists of a thousand and one sacrifices to provide scope for children to grow in dignity and power. Its highest point is reached when for the glory of her progeny a mother encourages intrepid deeds as if literally to strike her with bereavement. Ancient Tamil women and Rajput women were of this calibre. In that great Sangam Literature called "Pura Nanoru" one comes across brave Tamil mothers who hearing the death of their sons in the battlefield swear to cut off their breasts that gave suck to their sons, if they died with wounds on their *back* and *not* on their *breast*. Such mothers breed a race of heroes of invincible spirit who could be killed, but not defeated.

Too exacting and stern motherhood is the worst blight in domestic peace. This is clear in the manipulation of the children's marriages. When misery comes of a marriage insisted on by an obstinate mother, the pride of the sufferers will mask it from inquisitive eyes, but the illusion of peace is paid for with fierce, secret torments that often last for life. Affection must

be of an easy and spontaneous kind. To extract a sacrifice is to strike at the source from which it comes.

Dominating mothers develop often disloyal children and the happiest forms of filial affection are those that are free from parental insistences of any kind.

A good mother, then, is the most precious of all good gifts. The loss of such an one is always severely felt. Appreciation is heightened by absence, and death creates a condition helpful to worship and idealisation. Even a sage like Pattinattar felt the loss too poignant to bear. "The fire you have kindled in the depths of my being, by your passing, grows into a mighty conflagration", he sang even as he lighted the funeral pyre of his beloved mother. Maternal devotion reaches its peak, the moment one's mother dies and bereaved sons make hectic visits to the best artists for securing, in utter disregard of price, the finest life-size enlargement of the departed one's portrait. Photographs, it is true, cheapen affection by making it independent of the memory's function of creating vision of lost personalities. They are unnecessary where the heart's deep homage is given. But it was one such photograph that brought life to the grief that I felt at the loss of my mother. It was then, that I was able to drink to the full what Cowper felt when he sang:

"Oh that those lips had language! Life has passed

With me but roughly since I heard thee last."

Thinking of her I always recall Macanlay's lines: "Children look in those eyes, listen to that dear voice, notice the feeling of even a single touch that is bestowed upon you by that gentle hand. Make much of it, while yet you have that most precious of all gifts, a loving mother. Read the unfathomable love of those

eyes; the kind anxiety of that tone and look, however slight your pain. In after-life, you may have friends, but never will you have again the inexpressible love and gentleness lavished on you, which none but a mother bestows".

DESIRE:

DESIRE! for what?
 Never was I caught
 in trap that tempts
 the glory, in all my attempts!

I write, I wrote—
 will still write and wrote,
 till I saw my spirits risen,
 to pleasures beyond horizon!

Drank life in full,
 my try is there for all beautiful:
 The thorny path of life I had,
 had everything that is so bad.

I sat, year-beaten atop,
 the summit of my heart with hope—
 like twig that waits separation
 from the parent tree, that shudders the wind's agitation.

I conquered the Everests of my life,
 I peeped into the vaults of my faults with grief,
 I roamed in prosperity and searched in wastes:
 Desire for what? a WHAT without tastes.

T. V. G. SASTRI

(The above lines are translated from the Original
 Telugu by the author.)

Students' Section

AUGUST 12th 1953.

"All is normal"—ran the headlines of August 12th. The Times of Ceylon echoed the same strain. But what happened? The Railway services were paralysed; Bus services were at a standstill; the new-trolley-buses were idle; Railway lines uprooted; trains damaged; their engines ran amok; telegraph wires cut; roads obstructed; Buses and cars stoned; the Jaffna train did not arrive—the entire transport and communication services of the island were completely paralysed. 7000 labourers struck work in the port of Colombo; Bus worker of all the big bus-companies; Railway employees; factory workers; Conservancy labourers; some government printers—all joined in the strike. Shops and big business establishments were closed; those not closed were liberally looted. The schools especially Ladies' Colleges in Colombo closed early to ensure their safety. Teachers fell ill on August 12th; the brave ones were adorned in black. The Buddhist clergy joined the fray by offering silent satyagraha. The Black flag on the Municipal Council buildings was too much for the government to bear; the result was the suspension of the council. The Moratuwa Municipal council was dissolved. The government's threats of dismissal worked well with the helpless white-collar workers; yet 2000 failed to report for duty. The large numbers who were bullied into submission spent sleepless nights and anxious days in government offices; the others trudged along to their places of work; but no work was done. Big business buildings, schools, government store houses were on fire; the result was loss amounting to lakhs. Unruly angry mobs fought against the police and the military; the army, navy and air force guarded the key points in the city; the police used tear-gas, baton-charges and opened fire. The coercive machinery of the state was put into full action. The government caught in a panic declared a state of national emergency. An all-night curfew was imposed in the Southern and Western provinces. Many died of gun fire; the number of casualties dead and wounded is not exactly known. For the first time in Ceylon's history there was a mass upsurge of the people. Any mass movement has to be led, and it is useless to blame the leaders for it. No movement of the people can take place in a vacuum; the leader only plays upon the social economic and political circumstances of the time. With-

out them there would have been no Hitler or Mussolini or Gandhi or Lenin or Stalin. The food subsidy was drastically curtailed at one stroke, that the price of rice rose from 25 to 70 cts. granted that the cost of living was already abnormally high, it alone was enough to create the situation of August 12th. Free-mid-day meals were abolished; postal rates doubled; electricity rates and low-class railway fares increased; sugar sold above cost; but the unkindest cut of all was the high price of rice which the people were asked to pay after all promises and election pledges of cheap food. Other factors added to the discontent: there was un-employment, retrenchment and wage cuts. Louis XVI was reluctant to believe there was a revolution in France in 1789; but the government of Ceylon feared there was a revolution round the corner of August 12th and it answered the people's protests with repression, which above all ultimately sows the seed of revolution. The lessons of August 12th are important. There was also unity among the Opposition parties. True that a non-violent movement saw much blood-shed, but is it just to blame the leaders of the movement for it? Any government must preserve law and order in an emergency and call into action the reserve power of the state viz. the army and the police. But governments must also realize that people do not love the luxury of law and order when engaged in a fight against want and wanton oppression. Lastly parliamentary government stands discredited. The government in spite of a comfortable majority in Parliament were confronted with a nation efficiently questioning its right to rule. Parliament must be an instrument of social welfare, not a deceptive machinery for the callous dictatorship of an irresponsible Parliamentary majority indifferent to people's demands; for parliamentary government may end in fiasco if it forfeits the faith of the people.

C. GANESHALINGAM,
Junior. H. S. C. (Science.)

FOOD.

In recent times the press high-lighted the case of a young woman who was said to have been living on nothing but air and water. How fortunate is she! The very thought of such an existence free from the wants of everyday life, free from the tyranny of the stomach, eliminating the basic struggle with the elements is so enchan-

ting and tempting that one lapses into day-dreaming. Alas! This bubble of a dream has been exploded by recent reports and even that woman is no more fortunate than anyone of us.

We are forced to study all sorts of subjects, cram unwanted knowledge, pass anaemic examinations, seek unmentionable jobs, butter and pamper, cringe and beg and even sacrifice our ideals, bargain for big dowry, betray friends—and so on, what for, but to quench this eternal furnace.

Why do we need this food? Why should one eat at all? Cannot one be rid of this quest? No, As long as we are alive, as long as we want to live, we have to eat. Food is the fuel that keeps the body working. The energy needed by the body to perform the various vital functions like breathing, feeding moving about and reproduction, is supplied by the burning down of the food we eat. In this respect we are just like any other machine which is to be fed with fuel if work is to be done. The food materials that are sent in burn with the help of oxygen that we breathe in and energy is liberated. If we need all these organic substances that we call food so much and can't do without them, then we must get them from somewhere. These fuel substances are not prepared in the body, but are yet required by the body. So we search for these substances high and low, hunt them and collect them, trap them and catch them or cultivate them. These substances that we are in search of, are produced by other organisms. In many cases they are of animals or of plant origin. But ultimately all are of plant origin.

No animal, however skilled is capable of preparing the essential materials of food, from the inorganic substances that abound around them. The plants are capable of synthesising organic food materials from the simpler elements that surround them like water and air. So the ultimate source of all our food is the plant. During daytime in sunshine the plants spread their arms covered by leaves which are characteristic in the possession of green colours called chlorophyll. With the help of this green substance they are able to fix atmospheric carbondi-oxide with the water from the soil, with the help of energy derived from sunlight into carbo-hydrates which may be elaborated further into the very substance of life itself, protoplasm.

These plants are completely independent of other individuals for their food requirements. Thus they are emancipated from this

unseemly struggle, and unabashed dependence for food. These differences have in the course of time played an important role in the moulding of shape and the forming of habits of the living organisms.

Mastering these secrets of exploitation "we grow our food" we cultivate food crops, grow fruit trees, rear cattle, keep poultry with the aim of supplying the daily needs of our hungry millions. Finding this inadequate, and our sources going down we are in continuous search of fresh avenues and sources of keeping the supply constantly.

We have discovered better ways of growing plants and making them yield greater quantities of food. We have developed better strains of cattle and poultry and explored putting seaweed to extensive use as an article of food and treat grass and even human hair, so that it becomes edible. This continuous search for more and better food is everlasting until and unless man finds a way of synthesising food from inorganic sources. Until then we have to go in search of fresh pastures whether in the form of developing and improving the existing materials or discover fresh possibilities like sea weed and chlorella.

M. VELAUTHAMPILLAI
G. C. E. Science

MY IMPRESSIONS OF SINGAPORE

The Island of Singapore is thickly populated. It is about 26 miles long and 14 miles wide. It had a population of about 3 quarter millions before the War. Now it would be about one million. It is a city of all races. The various communities of the island represent various nations. A walk through the colourful crowds of people would prove this. But the communities live very peacefully and in friendship with one another. You see no Malay Maha Saba, The Chinestan, or The Tamil Arasu, or the Malayan Indian Congress there.

The Chinese are the leading community. Next come the Malays. Third, of course are the Indians and Ceylonese. The Chinese are a wonderful people who can live anywhere. They are very patient and diligent, and in Malaya they are the most prosperous people.

They maintain the commercial and industrial life of Singapore. Indians also share a large share of the business life of the city. Hence one will find many an Indian merchant carrying on a thriving trade in High Street and "North Bridge" road. These merchants deal chiefly in goods imported from Britain and India.

A large number of Indians and Chinese work as manual labourers. They are tough and wiry, and make excellent workmen. The Indian chettiars lend money. A good number of Indians work as policemen and watchmen.

The Malays are a gay and happy people like the Sinhalese and are popular with all other peoples. Many Malays work as drivers to Europeans who like them because they are polite and efficient. The police force too is manned by the Malays. The Europeans here consist mainly of civilians and servicemen. One meets in Singapore citizens from all parts of the British Dominions. On a public holiday it is a sight to see along the highway the gay colours of the Indian women's sarees and the vivid colours of the Malayan dress and the Jungle green uniform of the British. This beautiful technicolor picture is typical of Singapore, which is called the meeting place of the East and the West.

Another interesting thing in the life of this beautiful island is that the various communities live in peace and observe their own social and religious customs. For instance, on "Thaipooam," a Hindu festival day, crowds flock into the streets to see the grand sights and sounds of the procession. One can see fire-walking ceremony in the Hindu temples. A Chinese funeral is an interesting sight. It looks to be full of pathos, but there are things that provoke laughter. The funeral procession is headed by musicians playing the most noisy tunes. The whole thing is noise. The Hullabaloo is believed to drive away the devil and other evil spirits. But the "brass bands" do not play tunes suitable to the occasion. If the dead person is rich, his relatives burn at the tomb, paper models of houses, cars and other worldly luxuries. They believe that the dead can make use of the comforts represented by these models. At the end of the ceremony everyone has a good feed.

Singapore is indeed a fairy city. One who thirsts to see grand sights will never be disappointed. Many regard it as a paradise on earth. I always thirst to go back to Singapore.

T. SIVASANMUGANATHAN,
G. C. E. Arts.

MY MOST UNFORGETTABLE CHARACTER

"Thamby! You have come so early to school! I've not started sweeping yet!" she would exclaim almost daily, with betel juice colouring her tanned lips and dripping down her prolonged chin. Tall, gaunt figure, she and her lofty broom are two bodies with one soul. She is a familiar sight at school. But how many of us look at her with sympathy and affection! She looks like a person from another planet. She sweeps the compound, clears the shrubs, collects the rubbish, removes it, assists her husband in all odd jobs at school. It is her pride that her husband is a spectacled gentleman. But she is a back number. She does not powder her face though she paints her lips with bright red betel juice. When the weather is cold, she warms herself with tobacco fumes. She is superior to her husband in height and gait. They are an ideal pair, visit the local Bar at Ilakady almost daily. They partake of the refreshing effect of the palmyrah ale and thus they keep themselves fit. What a sight it is to see her tiny head lifted on a wiry frame, carrying loads upon loads of Palmyra leaves to the paddy fields in the South. One wonders how such a small head could balance such a big load. And yet this woman looks miserable, shabby and neglected by Society. She is called an untouchable, an outcast and a scavenger. Is she really one? She is the blessed one of God, a Harijan, the one to whom we owe all health and cleanliness at school. She is indeed a noble woman—Kathiri our sweeper woman.

C. RAJARATNAM,
Pre. G. C. E., Science.

The Palmyrah Palm—The Giver of all Gifts

The palmyrah palm is a native of Northern Ceylon and parts of Southern India. This tree thrives well in dry climate with scanty rain. It does not need to be planted, it grows from any fallen nut.

In appearance it resembles a coconut tree, having no branches, and only a trunk with a bunch of leaves at the top. Its average height is about seventy feet when full grown, and it has a long life span.

This is a very useful tree to the inhabitants of its origin, and it can more truly be said to be a poor man's tree. First and foremost, as the tree grows its leaves are brought to use in various ways, viz: fencing, roof-thatching and many other minor uses. Then comes the fruit. The unripe young fruit is very delicious to take. When ripe, the fruit falls to the ground, thereby saving labour. The ripe fruit is also nice and tasty to eat. The juice from this ripe fruit can also be made into a local cake. The nuts therein, are also not wasted. The nuts are made to sprout roots, by burying them in earth. These roots are also eatable. Toddy can also be tapped from the bud. This in turn can be made into arrack and also into jaggery.

The trunk has also its own uses. Its main use is for the building industry. It is also used as fire-wood. All the odds and ends of the tree can also be used as fire-wood. The leaves which are first used for roofing and fencing, when worn out are made use of as manure.

The many uses of this tree are a great boon especially to the peasant who finds practically everything, housing, food, and all for his frugal life.

M. NADARAJAH,
J. S. C.—'A'

How Civilization Grew Up.

Men who lived thousands of years ago were very much different in their ways of living and in their ways of character. The main idea of the ancient men was just to hunt animals and live on

them. They had no houses like us, but their shelters were caves. As years passed by they found out fire. With the help of fire they began to cook their food. They never stayed in one place but went from place to place.

As men progressed they thought of a better way of living. They began to settle down and cultivate lands. Now they started to build small huts and lived in them. Gradually they found metals and began to make better things. They then began to live together. By living together they gained knowledge and learned to spread their knowledge. They wrote them in books and taught them to others.

Men wanted to discover more things towards the progress of mankind. They discovered that wind, fire, water, steam and electricity played a very important role towards the progress of mankind.

They started to make wind-mills and forced the wind to grind their corn and to raise water from rivers and wells to irrigate their fields.

For the ancient men water was just to quench their thirst and to wash their dirt. Today great uses have been discovered. Power is generated from water to drive machinery in mills and in factories. Steam is used to drive locomotives and other engines.

As years passed by, men captured electricity. Then great scientists discovered the uses of electricity. We now, with the help of electricity are able to talk to others in distant places. Now electricity is very useful to us in many other ways also.

People are now very anxious to know more and better things and to lead a better and simple life. The present world in which we live, is advancing very fast. Distant lands and countries have been brought together by a network of regular air lines. Travellers and mails are carried to all parts of the world by air.

The recent discovery of the atomic energy has been brought to use for destructive purposes. But if it is wisely handled it would bring great help towards the progress of mankind.

To maintain this civilization we must all attempt to spiritualize ourselves.

A. VIJAYARATNAM,
J. S. C.—'A'

THE SPORTS MEET.

Sports meet is held every year in many schools in Ceylon. The Inter-house sports meet of the Karainagar Hindu College was held on the 23rd and 26th of June 1953.

The college students were divided into four groups. They were the Nadarajah House, The Bharathi House, The Gandhi House and the Sayampoo House. The competitors were divided into four groups. They were Post-seniors, Seniors, Intermediates, and Juniors.

Each house had a tent. The tents were all decorated. The best decorated house was the Bharathi House. There was a separate tent for the visitors.

The sports meet began on each day at 3 p. m. under the patronage of Dr. N. T. Sampanthan. The president was Mr. A. Thiagarajah, and the Secretary of the meet was Mr. J. C. Arulampalam.

On the first day about 20 items were gone through. Some of the field events on that day were high jump and the long jump. The track events were One Mile and 440 yards.

At the end of the first day the Bharathi House was leading. On the second day there were 31 events. Some were comic events. They were the Three legged Race, Sack Race, Coconut Scraping, Chembu Balancing Race and the Musical Chairs. The relay race was very interesting. The tug-of-war was won by the Gandhi House.

There was the fancy dress competition for boys and girls. It was very interesting to see. There was an event for the Old Boys and for the visitors and officials. The Bharathi House were the champions. The meet was conducted well. After all the races were over our Principal gave a short speech and asked Dr. N. T. Sampanthan to distribute the prizes and certificates to the winners. Then three hearty cheers were given.

N. SIVAPATHAM.

J. S. C.—A

A Terrible Dream

Last night I had a heavy meal before I went to bed. A little while after, I was found in my friend's house. His father had a car. He showed me the car. We became great friends. He agreed to teach me how to drive it. As I was busy learning the art by his side some one called him from behind. He left me in the car and went away promising to return in a few minutes. Before his return I wanted to do a bit of driving. Suddenly the car started off. I had a nice ride for a few minutes. As I passed the houses people were shocked with surprise to see me drive. As I grew timid I wanted the car to stop. I felt as uneasy as Gilpin when he lost his hat and wig. I did not know what to do to stop the car. I looked here and there to find something to stop it. I found a button and pressed it, but it dashed much faster and appeared to fly. I came upon a narrow road. Suddenly in front of me came a big military lorry at break-neck speed. I did not know what to do. I was terribly frightened. My car was dashed to pieces. I was taken to hospital. My head and body broke to pieces. These were flying in the air like an aeroplane.

Suddenly I woke up to find I was on the floor. My mother asked me what the noise was about. I told her my adventures. It was indeed a terrible dream.

S. NAVARATNAM,
J. S. C.—A

Round Karainagar in a Catamaran.

I was walking one day with Raju and Kumar my friends at the Kayts beach. On the sea there were many fishing rafts. For fun we liked to launch one of them on the shore. Suddenly we got on a raft made of four logs of wood. With the help of the oars we sailed out beyond the reef. We wanted to round our whole island. When we went beyond the reefs the waves heaved us up and down. We thought we would sink in the sea.

Kumar was sure that a raft could not sink in the sea even in a storm. We had passed Neelankadu and we saw the beautiful military buildings. We went further on and we could see the Kovalam light house with its tall column looking out to the sky. The

weather was calm but the waves were huge. We saw a schooner passing us at a distance. We passed the lighthouse and came North and we saw several fishermen out in the mid ocean fishing deep seas. We were encouraged. We took some biscuits and chocolates we had with us. But Raju was feeling sick and lay down on the plank. Our clothes were all wet! We had gone further "Thoompil" hills and we could see the Punnalai Causeway with buses plying on it. We felt like Vasco-da-Gama when he rounded the Cape of Good Hope. Some of our friends who were going on a walk to the Punnalai beach, greeted us with cheers.

N. SHANMUGANATHAN

VIIth Std. A.

MY VISIT TO THE ZOO.

One day my father suggested that we all go to the Zoo. This suggestion was welcomed by me because I had heard so much about the new animals that had been brought there.

The next day we went from here at 4-30 p. m. by car. The train left Jaffna at 6-30 p. m. The next morning we reached Colombo. My brother was at the station to meet us. So he took us to Wellawatte by car.

The next morning we went to the Zoo by car. First we visited the aviary. There were some Australian birds like the cocatoo. There were parrots too, with beautiful plumage. Then we moved to see the elephants. There was one bathing in the pond. It took water into its trunk and blew it into the air.

What interested us most were the animals. There were kangaroos, zebras and baboons. The baboon was the most interesting. It jumped about and made all kinds of funny noises. It tried to get out of the cage and it looked very angry. There were other kinds of monkeys too. The lions and tigers snarled as we got quite close to them.

Then we went to the aquarium. There were beautiful gold fish, that swam to and fro, bowls which were made to look like the floor of the ocean. The bodies of the fish were beautiful to look at.

Finally we went to see the snakes. The pythons had stretched themselves out and gone to sleep. The cobra looked quite harmless. Some of them became restless and moved about but the rest opened one eye and looked at us and went to sleep again. After this we returned home. We reached home at 2. p. m. and we had our tiffin. We enjoyed ourselves.

A. SANMUGANATHAN,
VIIth Std. A.

MY VISIT TO MYSORE.

About the end of last term my father and my uncle were planning to go to Bangalore. I too was anxious to accompany them. But my father was not inclined to include me in the party this time. So I approached my aunt who was very keen on my going with her. I had a passport ready and I had merely to join them.

We started our journey on the 19th of August. We went by car to Talaimannar at about 2-30 p. m. The journey was very pleasant as it was day time and we could see much. We reached Talaimannar at about seven in the evening and spent the night, with one of our relatives working in the railways at Talaimannar.

Next morning we got up early, had our tea and went to Talaimannar pier at about seven. We had an easy time with the Customs as the official was a student of my father. Owing to heavy traffic the boat started about two hours late. It was a very bright day, and we were able to see Adam's Bridge which looked like a chain of tiny islands. From the boat we got into the Indo-Ceylon Express which was waiting for us.

We reached Madurai at about 7-30 p. m. We put our things in a hotel and went to see the famous Meenakshi temple. Once inside this wonderful shrine we could understand why it is considered the best in India. The temple was very gigantic with marvellous sculptures on the many gopuras. We should have taken at least a week to master the many details of the temple, but we had no time as we were very anxious to reach Bangalore early. The other famous building we saw there was the palace of Thirumalai Nayakkar.

That night we reached Chidambaram where we enjoyed the hospitality of the manager of Navalar school. Next morning we went to the Holy Temple of Thillai Natarajah and had Dharshan.

The very same day we left for Madras and reached it at about 7. p. m. We stayed there for three days. The Marina and the Zoo were two of the important places we visited.

We left for Bangalore by the Bangalore Mail which left Madras at 9, p. m., and reached Bangalore at 6. a. m. which was fifty minutes earlier than the scheduled time. We were met at the station by a countryman of ours who resides at St. Joseph's College.

He took us to Yoga Sala of Prof. Sundaram where we found Principal Sivarajah who went there a few days earlier. We practised Yoga Asanas for three weeks. We were subjected to severe discipline and lived on scanty food. It was there that my father, uncle and Mr. Sivarajah gave up smoking, I believe, for good. We went to the air-craft factory where planes were assembled. We visited many colleges in Bangalore.

We didn't like to return to Ceylon without seeing the city of Mysore noted for its illumination, Zoo, Palace of Maharajah, Kanampadi Dam and the Brinthavanam gardens. There we saw the palace of Tippu Sultan and the famous temple at Chamundi Hills. At Brinthavanam gardens there were many coloured lights under water and springs illuminated with multi coloured jets. Perhaps it is one of the best gardens in the world. At the palace we found a golden car, and many stuffed animals which were life-like. In the Zoo we saw many rare animals. No one should miss to see the city of Mysore in the night from the top of the Chamundi Hills. It looked from there a city of brilliant lights-nay like heaven on earth.

N. SIVAKUMARAN,

Pre. G. C. E. "A"

In the little world in which children have their existence, there is nothing so finely perceived and so finely felt as injustice—*Charles Dickens*.

I once heard somebody say that you can't tell whether a parent has been a success or failure till you find out what happens to the grandchildren—*R.L.S.*

College Activities.

HOUSE REPORTS

BHARATHI HOUSE.

<i>House Masters:</i>	Mr. S. Aiyathurai
	„ M. Vaithyanathan
	„ A. Chithamparapillai
	„ T. Navaratnam
	„ S. Kandiah
	„ K. Chelliah
<i>House Captain:</i>	Mas. S. Natkunam
<i>House Secy.</i>	„ S. A. Balasubramaniam
<i>Girls' Captain:</i>	Miss. S. Parameswari

We had the election of office bearers at the beginning of the year ; quite a number of our members are keen sportsmen. Bharathi has shown considerable progress. We were able to annex the Inter House Athletic Championship this year. Though we did not take the lead in several items, yet we did well in relay and such chief events. We are proud of the fact that competitors showed real teamspirit and worked as a man for the glory of the house.

We were fortunate in our Captain Mas. S. Natkunam who gave all encouragement and did much to coach the athletes in the various items. We congratulate all the members who did their part well and contributed to our success in Athletics this year. Our special thanks are due to Mas. K. Nagendram the Intermediate champion and Mas. K. Paramsothy, and Mas. N. Navaratnam both Junior champions. It is heartening to note that our girls are keen and enthusiastic in sports, but we still need more constant practice and training to reach a creditable standard. Special mention must be made of House Captains Miss S. Parameswari and Miss A. Sivayogam. We congratulate Miss V. Saraswathy and N. Sivamany who became Intermediate and Junior Champions respectively.

Finally we express our sincere thanks to our House Master Mr. S. Aiyatturai who has been our chief source of inspiration,

Inter house Competitions in Elocution and singing are going on, and we expect to fare as creditably.

S. A. BALASUBRAMANIAM.
Hony. Secy.

GANDHI HOUSE

<i>House Masters:</i>	Mr. P. Somasundaram
	„ K. Bagheswara Sarma
	„ A. Nadarajah
	„ P. Nagalingam
	„ R. Kandiah
<i>House Captains:</i>	Mas. M. Cumaraswamy
	Miss C. Rasalokiny
<i>Athletic Captain:</i>	Mas. V. Thiagarajah
<i>Hony. Secy.</i>	„ M. Suntharalingam

It is with great pleasure that I am submitting this report. I am covering in this report the activities of the last two years.

In 1952, under the able leadership of Mas. M. Cumaraswamy and with the wise guidance of our House Master Mr. A. Nadarajah we became runners-up in the Inter House Sports Meet and annexed the cup and I thank Mr. K. B. Sarma for his direction in this matter.

The members of our House, chiefly the girls lent their hearty co-operation in our efforts to make a good show in the Meet. My thanks are due to Mas. V. Thiagarajah for his help and my congratulations to him for getting the Intermediate Championship Cup. We celebrated Gandhi Birthday in a fitting manner. We had a small exhibition of Gandhi pictures, Gandhi songs and speeches. Mr. V. Subramaniam M. A. of Jaffna Central College delivered a very instructive address on the Life and teachings of Mahatma Gandhi. Our thanks to him.

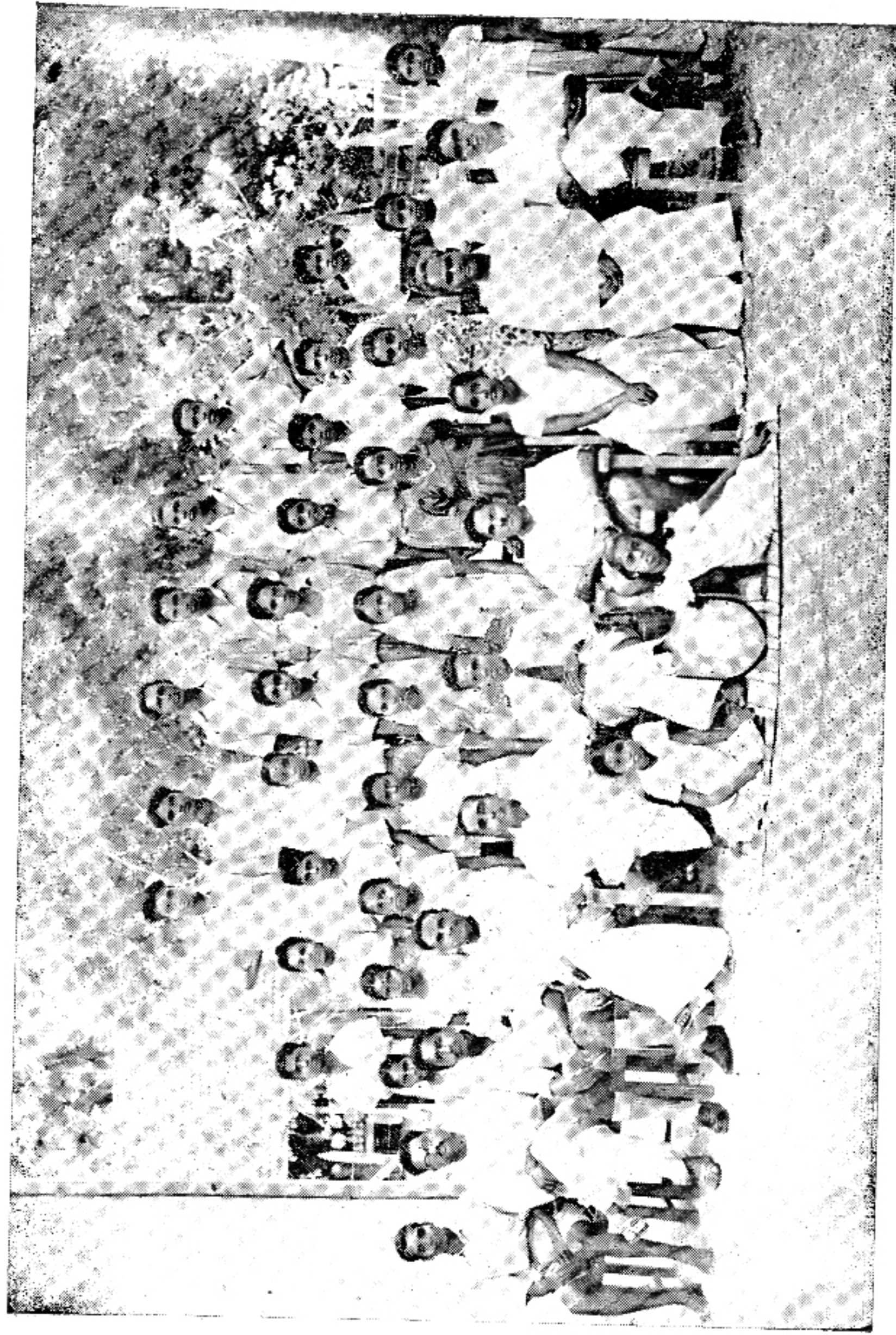
In 1953, though we were placed third in the Sports Meet we made a good performance. Some of our leading athletes had left us early in '53. Our House Master Mr. P. Somasundaram was very keen on our getting the Championship but luck was against us. Gandhi

INTER HOUSE ATHLETIC CHAMPIONS 1958.

BHARATHI HOUSE.

INTER HOUSE ATHLETIC CHAMPIONS 1952.

SAYAMPOO HOUSE.

birthday celebrations were as usual held. A Gandhi Knowledge Test was held and prizes were awarded. At the public meeting Mr. A. Amirthalingam, B. A. Advocate made a splendid speech on Gandhi the Patriot and kept the audience spell bound by the sweet flow of his Tamil oratory. We thank him for his instructive speech. The Inter House Competitions in Elocution and Singing are going on and we expect to do well. I therefore conclude my report with hearty thanks to the Housemasters, other officers and members of the House for their ungrudging co-operation and wish our House all success.

M. SUNTHARALINGAM,

Hony. Secy.

NADARAJAH HOUSE.

<i>House Masters :</i>	Mr. N. Kanagasundram
	.. T. V. G. Sastri
	.. V. Subramaniam
	.. V. Nadarajah
	.. K. Srinivasan
<i>House Mistress :</i>	Miss R. Chelliah
<i>House Captains :</i>	Mas. K. Thilliampalam
	Miss V. Poomany
<i>House Secy.</i>	Mas. A. Paramsothy

It is with pleasure that I submit this report. Our House needs much encouragement. Our performance this year in sports, was not up to last year's standard. We are really suffering from a severe dearth of good athletes. Though we did not excel in any branch of Sports, we have reason to be proud of the achievements of the individual members of our House. We must congratulate Mas. A. K. Nadarajah and Miss V. Poomany who may be described as the "Star Athletes" of our College, for winning the individual championship of the Senior Group. Our Senior Relay team obtained the first place. Miss S. Gnanambikai obtained the first place in 'Cocoanut Scraping' race—one of the most interesting events in the meet. We are proud that three of the best Soccer players are from our House. Our congratulations to Mas. A. K. Nadarajah the Captain of the 1st XI Soccer.

I close this report with thanks to our Captain, Mas. K. Thilliampalam for his invaluable services, to our House Mistress Miss R. Chelliah and also to Miss V. Poomany who worked hard for the success of our activities. Our special thanks to Mr. T. V. G. Sastri; our House Master in '52, to Mr. N. Kanagasundaram for his guidance this year and to all members for their co-operation.

A. PARAMSOTHY,
Hony. Secy.

SAYAMPOO HOUSE.

1952

House Masters :-

Mr.	P. Arumugasamy
„	N. Sabaratnam
„	N. Velupillai
„	S. Thiruchittampalam
„	M. Ampalavanar

House Captains :-

Boys	Mas.	S. Senathirajah
Girls	Miss	S. Parvathi

1953

House Masters :-

Mr.	N. Velupillai
„	N. Sabaratnam
„	P. Arumugasamy
„	M. Ampalavanar

House Captains :-

Boys	Mas.	R. Chandrasegaram
Girls	Miss	N. Packiam

Hony. Secy. Mas. T. Mathiapparanam

The period under review has been a successful one and our performance on the whole was quite satisfactory. At the Inter-house Sports Meet, held in July, 1952, we annexed the much coveted Athletic championship. Special mention should be made of Mas. P. Thiagarajah who annexed the Senior championship, and Miss N. Pushpaleelavathy and A. Thirumagal who became the

Intermediate and Junior champions respectively, at our Athletic Meet last year. This year too, our athletes did marvellously well in capturing the first places in a large number of events. Some of our brilliant athletes did not become champions through sheer bad luck and we are indeed sorry that Mas. Thiagarajah, a prominent athlete, who contributed much towards the success of our House for the last two years, had to leave us by the end of the first term. Yet, even this year, I am glad to say that we became runners up to Bharathi House, missing the Championship only by three points.

We also had the distinction of obtaining this year the first places in decoration and in the Fancy Dress item. I congratulate Mas. S. S. Nadarajah, our Athletic Captain, for doing his part so well as to bring much credit to our House. I am also proud that our House still maintains the tradition of producing many of our First Eleven Footballers.

In conclusion, I wish to thank the House-Captains, the House-Masters and all members for their willing cooperation. As we go to the press, the Inter House Singing and Declamation Contests are about to take place and we hope to do our best in this field too.

T. MATHIAPARANAM,
Hony. Secy.

We are all accustomed to rate the value of work by purely money standard. The people who still cling to the old idea that work should be served and enjoyed for its own sake are diminishing—and what is worse—are steadily being pushed out of the control of public affairs and out of contact with the public.—*Dorothy Sayers.*

Men heap together the mistakes of their lives and create a monster they call Destiny.—*Oliver Hobbes.*

Sports & Other *Inter House Competitions*

The Report of the Physical Director.

I have great pleasure in presenting my report on Sports and Games during the years 1952 and 1953. It is evident from our activities that we have made substantial progress, more than in the previous years. This is largely due to the increased enthusiasm of the students and co-operation of the housemasters.

The following out-door games were played in addition to a good number of indoor games. Paddle Tennis, Badminton, Volleyball, Ring Tennis, Throw ball and Foot ball. Though no Inter House Competition was held except in Foot ball, some of the students reached a high standard in most of the games.

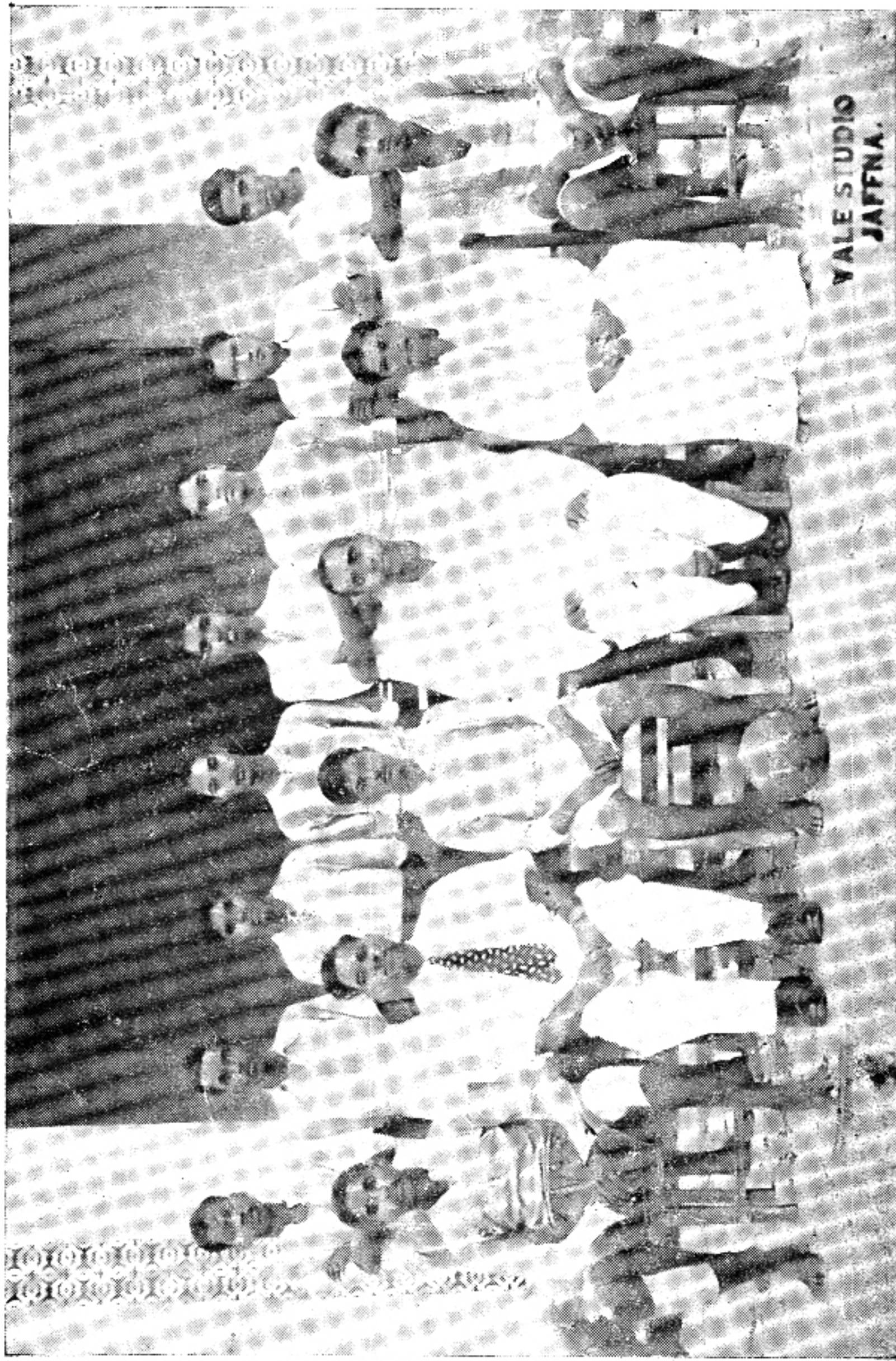
We participated in the Northern Province Schools Boxing Meet in 1952 and Mas. K. Sahadevan won the Feather weight Championship. The following were runners-up in their groups: Masters N. Kandiah V. Pathumanathan, V. Paramanathan, G. Rajanayakam and K. Gunasingam. This year we entered a team in the above Boxing meet and Mas. N. Sanmuganathan was runner-up in the Fly weight group.

In the middle of last year we had our Inter-House Sports Meet under the distinguished patronage of Mr. S. Sivagnanam, District Revenue Officer, Kayts. In all 52 events were gone through for both boys and girls. All competitors did their best and showed the true sporting spirit. The Sayampoo House won the championship for the second year in succession. Gandhi House came second, Bharathi House third, and Nadarajah House fourth. Mas. P. Thiagarajah and Miss V. Poomany were Senior Champions. Mas. V. Thiagarajah and Miss N. Pushpalcelavathy were Intermediate Champions and Mas. N. Sivapalan and Miss A. Thirumagal were Junior Champions. In the J. S. S. A. Athletic Meet Miss N. Pushpalcelavathy qualified for the finals in the 100 yards dash. Though this was her first experience outside Karainagar, she has done well.

This year our Inter-House Sports Meet was held under the Patronage of Dr. N. T. Sampanthan. In all 61 items were gone

ATHLETIC TEAM 1953.

VALE STUDIO
JAFFNA.

SOCCER FIRST ELEVEN 1953.

through up to time and two of the most interesting items were the Fancy Dress Competition and the Coconut Scraping Race. Both the events aroused the interest of the spectators, officials and the competitors and put them all out of gear for a short while. Mas. S. S. Nadarajah who disguised himself as a fisherman easily carried away the first prize among the boys and Miss P. Nesamany who was dressed like a moorman knocked away the first prize among the girls. Mas. A. K. Nadarajah and Miss V. Poomany were the Senior Champions. Mas. K. Nagendram and Miss V. Saraswathy were the Intermediate Champions. Masters K. Paramsothy and N. Navaratnam and Misses R. Nageswary and N. Sivamany were the Junior Champions. This year Bharathi House won the Championship Shield followed by Sayampoo, Gandhi and Nadarajah respectively. Our special thanks are due to Mr. S. Sivagnanam and Dr. N. T. Sampanthan for their distinguished patronage at the Meets, which has been a source of great inspiration to our efforts.

In Foot ball we entered a team under the Captainship of Mas. R. Chandrasegaram in the 1952 J. S. S. A. Competition. Though we did not do well, we earned the name for playing a clean and neat game. This year we played friendly matches with Karainagar Sports Club, Jaffna College Undergraduates Union, Vaddukoddai Hindu College and Skandavarodaya College. We won with Karainagar Sports Club and Vaddukoddai Hindu College, drew with Jaffna College Undergraduates' Union and lost to Skanda Varodaya. We had to abandon other matches especially our annual fixture with Jaffna College on Deepavali Day, because some of our players fell ill. Our congratulations are due to Mas. A. K. Nadarajah, Captain, V. Thiagarajah, Vice-Captain, and S. Senathirajah, the goalie.

In the Inter House Foot ball Competition in 1952 there were three divisions namely, first, second and third elevens. In all the divisions there was keen competition specially among the Junior teams. Sayampoo House won the Championship in the first eleven by winning all the matches. In the second eleven Gandhi House won the championship by winning two matches and drawing one and in the third eleven, Nadarajah House became champions. In this year's Inter-House Football competition, no Championship was awarded in the Senior division. In the Intermediate division Gandhi House was declared champions and Bharathi House, the runners-up. In the Junior division Nadarajah House won the Championship and the Sayampoo House was the runner-up.

OTHER INTER HOUSE ACTIVITIES.

An Inter-House Competition in Essay writing Singing, and Elocution was organised for the first time, and Mr.V. Subramaniam was in charge of arrangements.

In the Essay Competition the following won prizes.

ENGLISH

Juniors

Mas. S. Karunananthan (G. H.)
 „ A. Ambalavanar (G. H.)

Intermediate

Mas. M. Nadarajah (B. H.)
 „ C. Rajaratnam (B. H.)

Seniors

Mas. S. Ratnasabapathy (G.H.)

TAMIL

Juniors

Mas. K. Paramsothy (B. H.)
 Miss S. Kanagamalar (B. H.)

Intermediate

Miss V, Saraswathy (B. H.)
 „ S. Punithawathy (B. H.)

Seniors

Miss V. Poomany (N. H.)
 Mas. S. Natkunam (B. H.)

In the Elocution Contest the following were the prize winners.

TAMIL

Juniors

Mas. K. Paramsothy (B. H.)
 Miss S. Jegatheswarie (G. H.)
 Mas. V. Sothilingam ((G. H.)

Intermediate

Miss V. Saraswathy (B. H.)
 „ S. ParamsothyAmmal (G.H.)

Seniors

Mas. V. Ponnampalam (N. H.)
 Miss K. Paruvathy (B. H.)
 „ V. Poomany (N. H.)

ENGLISH

Juniors

Mas. S. Karunanandam (G. H.)

Intermediate

- 1 *a.* Mas. A. Vijayaratnam B. H.
- b.* „ S. K. Ponnampalam N.H.
- 2 Miss N. Sivagnanam S. H.
- 3 *a.* Mas. A. Sanmuganathan B. H.
- b.* Miss V. Paramsothy Ammal G. H.

Seniors

A. Subramaniam S. H.

I hope these Competitions will become a regular feature of our Inter House activities. In Health matters, during the year Hookworm treatment B. C. G. vaccination and Typhoid inoculations were given to most of our students. Our thanks are due to the Sanitary Inspector, the Govt. Apothecary for the services rendered to our children.

I wish to close this review with an appeal to all our Old Boys and well wishers to help us to acquire a suitable playground adjoining to the College without which all our efforts in physical Education will go to waste.

J. C. ARULAMPALAM,
Physical Director.

Reports of the Literary Associations

THE SENIOR LYCEUM 1952 and '53.

1952

<i>Patron :</i>	Mr. N. Sabaratnam
<i>President :</i>	Mas. N. Ambalavanar
<i>Hony. Secy.</i>	Miss C. Rasalokiny
<i>Editors ;</i>	„ A. Paramsothy and S. Sivakosariar
<i>Treasurer ;</i>	„ A. Manikkathiagarajah

1953

<i>Patron :</i>	Mr. P. Arumugasamy
<i>President :</i>	Mrs. V. A. Subramaniam
<i>Secretary :</i>	.. S. A. Balasubramaniam
<i>Editor :</i>	Miss A. K. Rajeswary
<i>Treasurer :</i>	.. V. Poomany

We have great pleasure in submitting the report of the Senior Lyceum for the last two years. They have been particularly a period of sustained activity and progress. We had three special meetings and about thirty ordinary meetings. We had interesting speeches, debates and the special meetings gave our members opportunities of discussing matters of constitutional interest. The new constitution was considered in detail and approved with the necessary amendments. We are very grateful to our Patrons who gave our activities their effective and mature direction.

The following is a list of some of the speeches delivered and debates held.

The Colombo Plan, The Co-operative Movement, Fungus as Friend and Foe, Value of Physical Education, Students and Politics, Gandhi and Ahimsa, The U. N. O., The Present International Situation, Mother tongue as Medium of Education, The Present Political Situation of our Country, The Citizenship Question, திருவள்ளூரிலும் திருக்குறளும், தமிழர்களும் அரசியல் கிணையும், கிராமச் சிந்தித்தம், தமிழில் உயர்தரக்கல்வி, நம் நாட்டின் அரசியல் பாஷை, விஞ்ஞானமும் தமிழும்,

Franchise should be given to all Indian residents.

A Girls' College for Karainagar is essential.

The Transport Services of our country should be nationalised.

The Partition of India is justifiable.

The U. N. O. is a success.

A Woman's place is her home.

Democracy is a better way of life than Communism.

தமிழருக்கே தமிழ் நாடு.

ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் ஆட்சி நன்று.

தேசியபாஷையிலே, அரசியல் நடக்கவேண்டும்.

We celebrated Thiruvalluar Day, Bharathi Day and Navalar Day with speeches and music. Our thanks are due to our Patrons, Office bearers and members for their efficient cooperation.

C. RASALOKINY

S. A. BALASUBRAMANIAM

THE JUNIOR LYCEUM

1952

1953

<i>Patron:</i>	Mr. V. Subramaniam	Mr. V. Subramaniam
<i>President:</i>	Mas. K. Sivalingam	Mas. N. Viswalingam
<i>Secretary:</i>	„ K. V. Kularatnam	Miss K. Saraswathy

The membership of our Association is confined to students of the J. S. C. classes. I am indeed happy to state that the last two years have been a happy period and one of steady progress. Our association helps us very much to improve our English and to cultivate the art of public speaking in both Tamil and English. We have had about 30 meetings devoted to prepared speeches, debates, story telling and declamations and singing. These were conducted both in English and Tamil.

Every term new office-bearers are elected. Before I conclude I wish to express my sincere thanks to our Patron, Mr. V. Subramaniam for his invaluable help and guidance in the conduct of our affairs.

SUMMARY OF MEETINGS

PREPARED SPEECHES

நாவலர். நான்கண்டகவிஞன், திருக்குறள், பாரதியார், நகர வாழ்வு, கடன் வேண்டுகல், மனதில் நிகழ்வதை தடுக்கமுடியாது.

My visit to the Zoo. Female education, Gandhi, Tagore, A Great Scientist, Pets, My impression of Malaya.

K. V. KULARATNAM,
K. SARASWATHY,
Hony. Secretaries

THE SCIENCE ASSOCIATION

1952

1953

<i>President</i>	Mr. T. V. Gopala Sastri	Mr. K. B. Sarma
<i>Editor</i>	Miss S. Saraswathy	Mas. S. Ratnasabapathy
<i>Secretary</i>	Mas. A. Kunaratnam	Mas. S. Ambalavanar

1952 saw the inauguration of the Science Association of our College. We began our activities with a speech by Mr. J. A. D. Issac of Jaffna College. Being a keen observer of Nature and a good exponent of Natural Science, he spoke on the migration of Animals and Birds. His was a very impressive speech. We thank him heartily. We had weekly meetings and speeches were made on a variety of Scientific Subjects. The following is a list of some of the Subjects discussed :—

Electricity in Nature
 Migration of Birds
 Ants
 The Magnet
 Colouring in Nature
 Coral reefs in Ceylon
 The weeds in the paddy fields of Karainagar
 Sea Weeds.

Our activities, thus have been rather on a modest scale and of real benefit to our members. We are planning in the next year to conduct surveys and excursions and develop the experimental side of our activities. We are thankful to our Presidents for their keen interest and guidance and the members for their hearty co-operation

A. KUNARATNAM
 S. AMBALAVANAR
 Hony. Secretaries

REPORT OF THE Ka. H. C. YOUNG GIRLS' ASSOCIATION 1952 & 1953

The young girls' association of our College came into being during the early part of last year, mainly through the initiative of our lady teacher Miss G. Subramaniam, and the efforts of the Senior girls and the inspiration of our Principal. Our meetings were well attended and we feel more at home in these meetings than in the mixed company of the Literary Associations. In all we held about fourteen meetings during the period under review. We had

lively debates on topics of special interest to girls. The Journal of the Association "கலாவல்லி" was edited once a term. On occasions our debates became so heated that the President had to intervene to restore peace.

Some of the subjects debated were :—

Dowry system should be abolished

Co-education in Secondary schools does more harm than good

Women should take active part in Politics

Women are better teachers than men

All departments in Govt. Service should be open to women.

பெண்களுக்கு உயர்தரக் கல்வி அவசியம்

பெண்களுக்கு தனிச்சர்வ கலாசாலை அவசியம்

Some of the speeches made were on the foll. Subjects: —

Madame Curie Sarojini Devi

Great Heroines of the Past: What is real Beauty in Women?

We are planning to build up a college choir of girls, and organise a year end concert and Social. We thank our Patron the Principal, our Presidents and members for their hearty co-operation. We wish Miss G. Subramaniam, presently Mrs. G. Nagendram, who left us in March, all prosperity.

A. SIVAYOKAM,

Hony. Secy.

காரைநகர் இந்துக் கல்லூரி

சைவ இளைஞர் சங்கம்.

சைவ இளைஞர் சங்க மாணவர்கள் தாங்கள் சைவ சமயத்தில் கூடிய அறிவும், ஊக்கமும், அதன் நிலைமையும் அறிய வேண்டியிருந்தனர் என்பதற்கு இவர்கள் இச்சங்கத்தில் பங்குபற்றிய மாதிரி. போதிய சான்றாகும். இவர்கள் தங்கள் கல்வியிலும், விளையாட்டிலும் பங்குபற்றியதிலும் இதில் கூடிய நேரத்தைச் செலவழித்து இருக்கின்றனர். தமிழ் அறிவு நிரம்பிய அறிஞர் சிலர் சமூகமளித்தனர். அரிய சொற்பொழிவு ஆற்றினர். மாணவர்களும் அவர்களைப் பின்பற்றி இனிய விஷயங்களைப் பேசவும் விளங்கவும் அறிந்து கொண்டனர். இம்முன்னேற்றங்களுக்குக் காரணகர்த்தாவாக இருந்தவர்

சைவ சமய உணர்ச்சி நிறையப் பெற்றவரும், சிறந்த தமிழறிவு படைத்தவரும், ஐக்கிய பொதுநல சேவையில் ஈடுபட்டவரும் எங்கள் கல்லூரி ஆசிரியர்களுள் ஒருவருமாகிய ஸ்ரீமான். ஆ. சிதம்பரப்பிள்ளை அவர்கள் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி. உற்சாகத்தையும், உணர்ச்சியையும், ஊக்கத்தையும் அளித்தவர் அவரே. அவர் சேவையை நாம் என்றும் மறக்கலாகாது.

1. உத்தியோகஸ்தர்கள்:

தலைவர்	மாணவன்	S. நற்குணம்
காரியதரிசி	,,	K. செல்வசிங்கம்
தனாதிக்காரி	,,	T. சிவசம்பு

2. நடைபெற்ற விஷயங்கள்:

- “ முருகன் பெருமை ”
- “ மணிவாசகரும் திருவாசகமும் ”
- “ சைவசமயம் ”
- “ நால்வர் பெருமை ”
- “ கடவுள் வழிபாடு ”
- “ நவராத்திரி ”

3. விசேஷ நிகழ்ச்சிகள்:

நவராத்திரி பூசை
காந்தி ஜெயந்திவிழா
திருஞானசம்பந்தர் பூசை
நால்வர் குருபூசை

K. செல்வசிங்கம்
காரியதரிசி

கல்லூரி நால் நிலைய அறிக்கை

—:●:—

மனிதன் பெறுவற்றுள் அறிவே சிறந்தது. அறிவின்றேல் மனிதன் விலங்கனையன். படித்தவர்களுக்கும் படியாதவர்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடு மனிதருக்கும் விலங்குகளுக்கும் உள்ள வேறுபாடு போல்வது எனத் திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளார்.

“ விலங்கொடு மக்களனையர் இலங்குநால்
கற்றூரோ டேனையவர்.”

கல்வியறிவில்லாமையினாலேயே மக்கள் நமது நாட்டில் மாக்களாகவும் பிறநாடுகளில் கல்வியறிவுள்ளமையால் மக்களாகவும் வாழ்கின்றனர்.

இவ்வறிவைத்தானும் பலவழிகளாலும் பெற்றுக் கொள்ளலாம். முற்காலத்தில் கோவில்கள், குருகுலங்கள், மடங்கள் முதலியன அறிவுக்கு நிலைக்களங்களாக விளங்கின. இக்காலத்து அறிவை வளர்க்கும்

சாதனங்களுள் பாடசாலை, நூல் நிலையம், பத்திரிகை, வானொலி பிரதானமானவை. ஒரு மனிதனுடைய அறிவு பாடசாலையிற் பெறும் அறிவுடன் நின்று விடுவதில்லை. வேறு சாதனங்கள் மூலம் அதை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இதே போன்றதே ஒரு மாணவனுடைய அறிவும்.

மாணவன் தனது அறிவைப் பிரதானமாகப் பாடசாலையில், ஆசிரியர் கற்பிப்பதிலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளுகிறான். அவனது அறிவு இத்துடன் பூர்த்தியாவதில்லை. அவன் பாடசாலை நூல் நிலையத்தில் நூல்களைப் பெற்று வாசிப்பதாலும் வானொலியில் புதினங்கள், பாட்டுக்கள், பிரசங்கங்கள், கேட்பதாலும், புதினப் பத்திரிகைகள் வாசிப்பதாலும், இவை போன்றவற்றாலும் அறிவைப் பூர்த்தி செய்கிறான். இவற்றுள் பாடசாலை நூல் நிலையம் மிகப் பிரதானமானது.

எங்கள் கல்லூரியில் ஓர் நூல் நிலையமுண்டு. அதில் ஏறக்குறைய 2000 ஆங்கில நூல்களும் 500 தமிழ் நூல்களுமுண்டு. ஆங்கில நூல்களுள் இலக்கியம், விஞ்ஞானம், உயிரியல், முதலிய நூல்கள் உண்டு. தமிழில் சங்க இலக்கியங்கள் முதல் தற்கால நூல்கள் வரை உண்டு. இன்னும் “கலாநிலையம்” “சேந்தமிழ் சேல்வி” முதலிய சஞ்சிகைகளின் தொகுதிகளுமுண்டு. ஆரம்பத்தில் சிறுத்தொகையினவாகிய நூல்களையுடையதாக இருந்த இந்நிலையம் நாளுக்குநாள் வளர்ச்சியடைந்து வருகிறது. காலஞ் சென்ற N. நடராசா K. C. அவர்களின் மனைவியார் தமது புருஷனின் ஞாபகார்த்தமாகச் சில விலையுயர்ந்த ஆங்கில நூல்கள் பலவற்றை உவந்தளித்துள்ளார். அவருக்கு எம் நன்றி உரித்தாகுக. இன்னும் அரசாங்கத்தார் கொடுக்கும் நன்கொடைப் பணத்தைக் கொண்டும் வருடந்தோறும் சில நூல்கள் வாங்கப்படுகின்றன. ஆனால் இத்தொகை போதாது. காலத்துக்குக் காலம் பெற்றாரும், அன்பர்களும் நிலையத்திற்கு நூல்கள் அளித்து வருகின்றார்கள். வருடத் தொடக்கத்திலும், நவராத்திரி தோறும் இங்ஙனம் நூல்கள் சேர்க்கப்படுகின்றன.

ஆனால் அறிவுலகில் இப்போது நூல்கள் பெருகிக் கொண்டு வருகின்றன. நாளுக்குநாள் புதுப்புது நூல்கள் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றை நாம் பெற்றுக் கொள்ளாது போனால், நம் இளஞ்சிறார், அறிவுலகில் பின்னணியில் நிற்க வேண்டி நேரிடும். அவர்கள் காலத்துக்குக்கேற்பத் தம் அறிவை வளர்த்துக் கொள்வதற்கு வேண்டிய நூல்களை அளிக்காது மறுத்தவர்களாவோம். எனவே அன்பர்களே! நம் கல்லூரி நிலையம் வளர்ச்சியுறத் தங்கள் பொருளுதவியை நாடி நிற்கின்றோம். பண உதவி செய்ய வசதி அற்றோர் நூல்களாகவே அளித்துதவுமாறு வேண்டுகின்றோம். இக்கைங்கரியங்களைச் செய்வீர்களானால் நம்சிறார், வருங்கால உலகில் அறிவுச் சுடர்களாகத் திகழ்வார்கள்.

இங்ஙனம்
த. நடராஜா
நூல்நிலைய அதிபர்

THE TEACHERS' GUILD

1952

1953

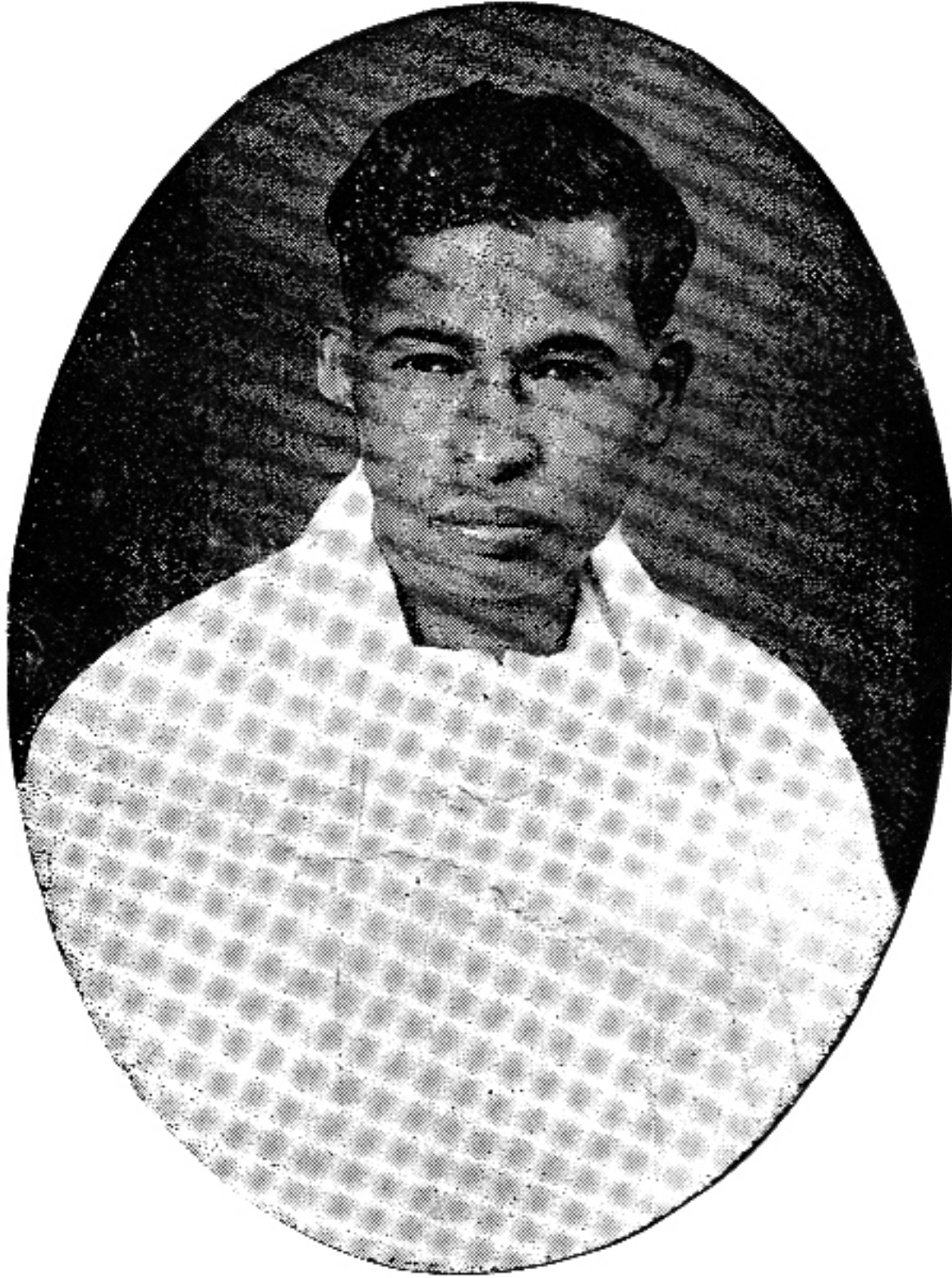
<i>President :</i>	Mr. V. Subramaniam	Mr. N. Sabaratnam
<i>Secretary :</i>	„ S. Thiruchittampalam	„ J. C. Arulampalam
<i>Treasurer :</i>	„ J. C. Arulampalam	„ T. V. Gopala Sastri

Our activities during this period have been steady and sustained. Our membership is rather stable for we were not faced with frequent changes in the staff. Besides the Annual Meetings, the Guild met to discuss specific educational matters and plans to develop the College. Chief among these was a discussion on certain aspects of the Teaching of English as a Second Language led by Mr. S. Kandiah. This proved very instructive to the members. We have made considerable additions to the furniture of the Guild Room. Members enjoy reading facilities of a number of Dailies and Journals, chief of which are The New Statesman and Nation, Life, The Madras Hindu, Modern Review, The Vedanta Kesari, The Geographic Magazine, The Tamil Culture, கலைமகள், செந்தமிழ்ச் செல்வி.

It is with pleasure we express our felicitations to our Jubiliarian Mr. S. Kandiah who completes twenty five years of devoted service to his Alma Mater and pray that he should continue his noble work for many more years to come. Miss G. Subramaniam who was with us for three years left in March last to get married. She is now Mrs. G. Nagendram. While we wish her all prosperity we welcome Miss R. Chelliah in her place. Two of our active members, Messrs K. B. Sarma and T. V. G. Sastri who were entertained at a farewell party on the eve of their departure to Malaya, some months back had come back to us cancelling the trip because they found the parting too painful to resist. In consequence we could enjoy the Andra Day Party organised by these two proud Andras to celebrate the birth of the new State

We extend our sincere thanks to the presidents and members of the Ex. Co.s. for their ready co-operation at all times and

JUBILARIAN.

S. KANDIAH Esqr.

close with the hope that the Guild should still widen its social and professional activities and be an efficient instrument for the progress of all its members.

S. THIRUCHITTAMPALAM

J. C. ARULAMPALAM

Hon. Secretaries.

JUBILARIAN

Mr. S. Kandiah

To many teaching is a mere employment under a manager. But to Mr. Kandiah it is a vocation. Some one says that if we examine the lives of great men, we shall find that their common qualities are detachment from the humbug and cant of their time, sincerity towards all fellow beings and their simplicity of life. Mr. Kandiah has these qualities. There is a common complaint that conscientious teachers are fast becoming rare. Most of us honour our profession in the breach. But here is one who has been taking teaching seriously, whatever its material return may be. This is seen in the quiet affection, Mr. Kandiah won from all, who knew him. Fond of philosophical and literary studies, other-worldly in outlook, he is in many ways unique in this cashbound and commercial world. He may indeed be called a sadhu with a salary or a hermit with a home. Long may he live to serve his Alma Mater!

If we could see ourselves as others see us we would never speak to them again.

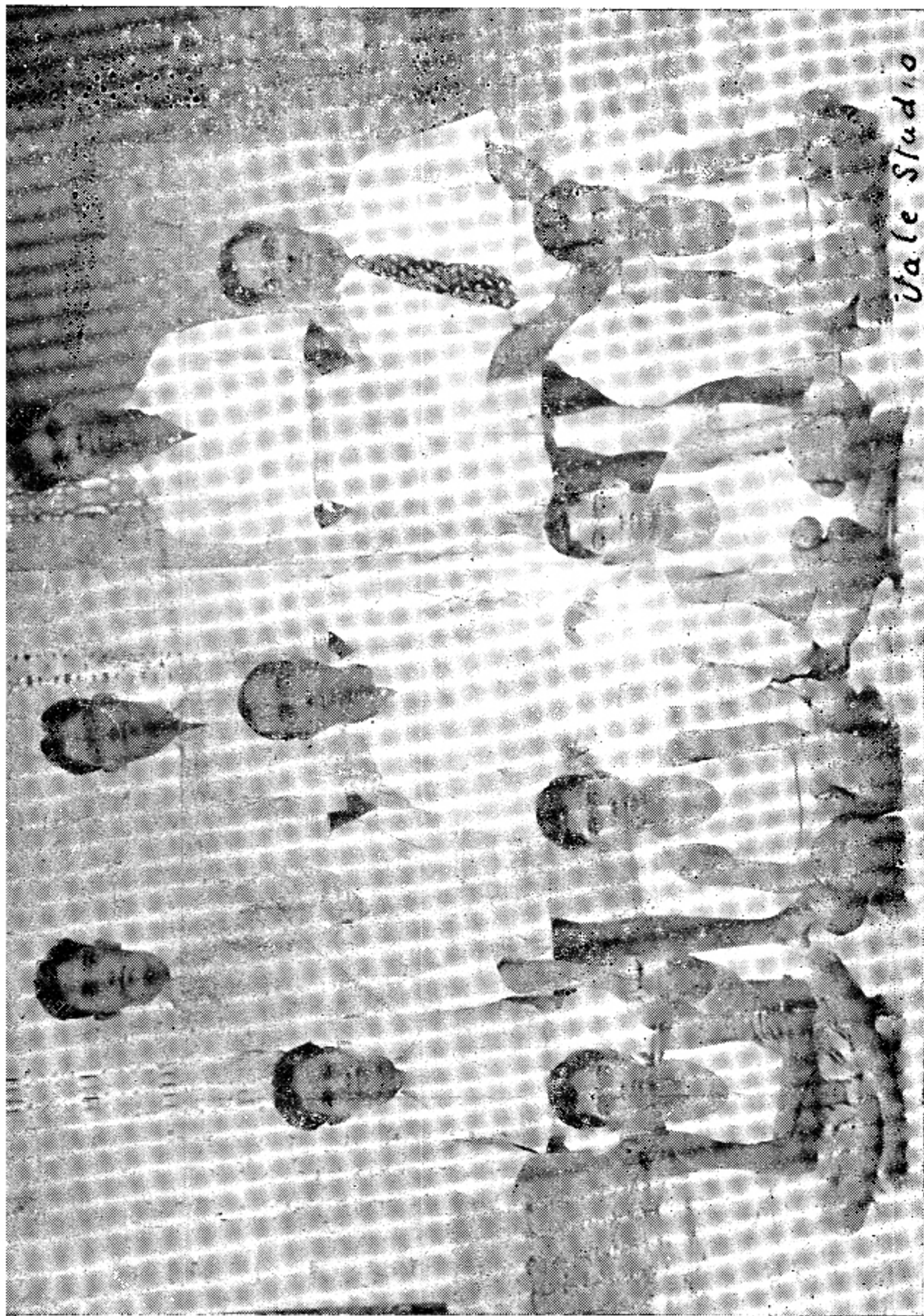
FRIDAY MORNING AND OTHER SPECIAL ASSEMBLIES 1952 — 53

Poojas were regularly conducted on Friday in turn by the various classes. The students and teachers evinced great interest in the performance of these poojas. Short but instructive talks were a regular feature of these assemblies. Special assemblies were also held on Navarathiri and other religious and social occasions. The following is a list of the subjects on which teachers spoke during these assemblies.

Speakers.	Subjects.
Mr. A. Thiagarajah	<i>Bharathiar</i> <i>Mahatma Gandhi</i> <i>Importance of Bhajanai</i>
„ N. Sabaratnam	<i>Discriminate Reading</i> <i>Five Senses</i>
„ K. Srinivasan	<i>Why we should worship God</i> <i>Importance of Navarathri</i>
„ K. Bagheswara Sarma	<i>Indian Art</i>
„ P. Arumugasamy	<i>A Kathapirasangham</i>
„ R. Kandiah	<i>Thiruvvasagam</i>
„ V. Subramaniam	<i>Jeeva Karuniyam</i>
„ K. Chelliah	<i>Maha Sivaraththri</i> <i>Deepavali</i> <i>Kunguliya Nayanar</i>
„ A. Chidambarappillai	<i>“Manu Neethi Kandar”</i>
„ N. Kanagasundaram	<i>“What is Religion”?</i>
“ Vidwan M. Sabaratnam	<i>Saivaism and</i> <i>Thirugnana Sambandhar</i>
„ Sri Subramania Thesikar	<i>“Significance of Maha Navami”</i>
„ A. Nadarajah	<i>The U. N. O.</i>

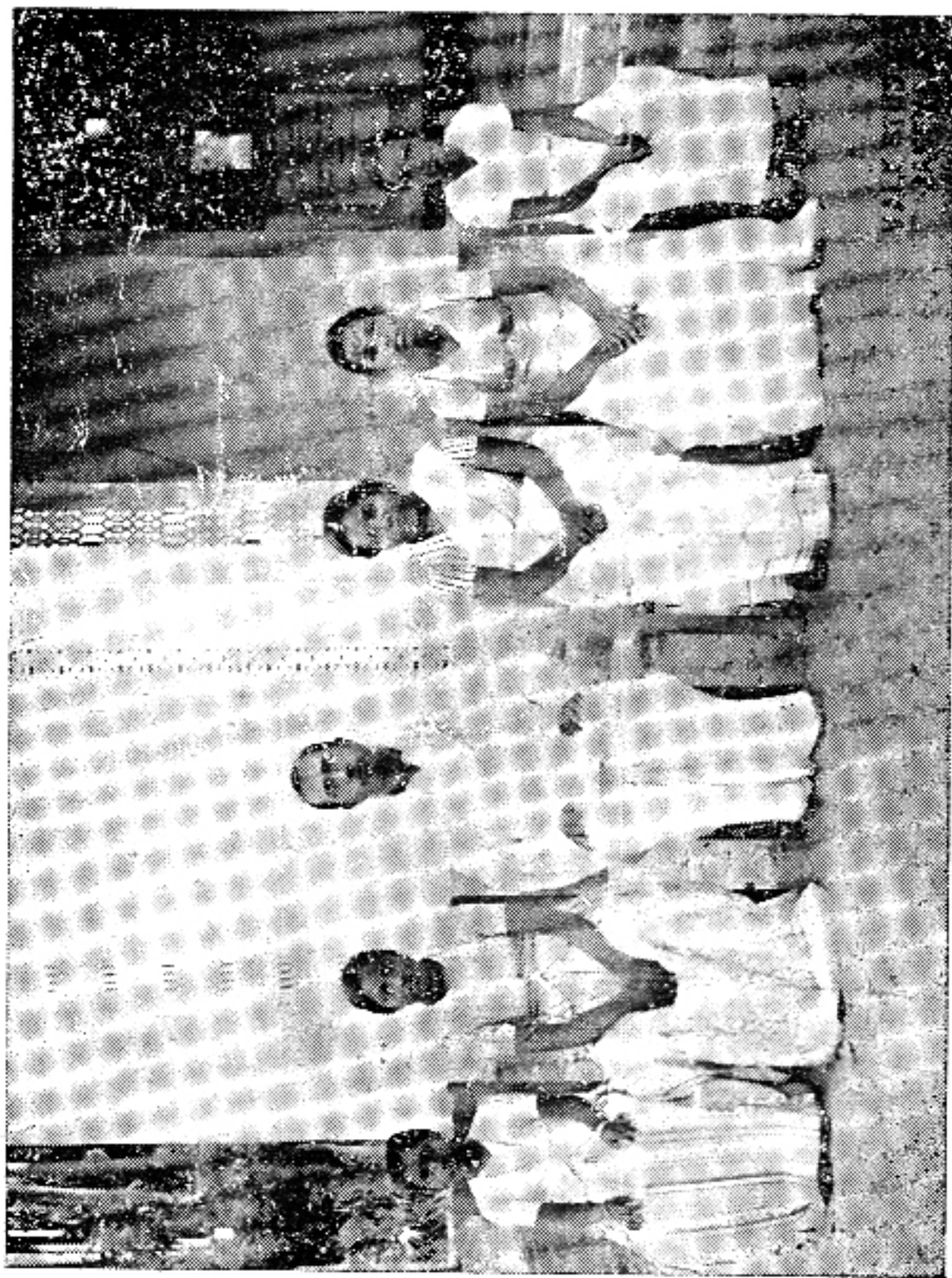
Our thanks to all these gentlemen

K. CHELLIAH,
Organiser.

BOXING TEAM 1953.

NEEDLE WORK.

PRIZE WINNERS.

ச ய ம் பு

(காரைநகர் இந்துக்கல்வாரி வருடாந்த வெளியீடு.)

—:0:—

பத்திராதிபர் குறிப்புகள்

இலவசக் கல்வி

நம் நாட்டில் இலவசக் கல்வித் திட்டத்தை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவந்தபோது எல்லோரும் அதை மிகவும் சந்தோஷத்துடன் ஆதரித்தனர். இத்திட்டத்தை, “விலைமதிக்க முடியாதமுத்து”, என மெய்ச்சினர். இத்திட்டத்தின் பலனாக நம் நாட்டின் பல இடங்களில் அரசினர் பாடசாலைகளை ஸ்தாபித்தனர். நூற்றுண்டுகளாகப் பாடசாலைகள் இல்லாத கிராமங்களில் பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. கிராமங்களிலுள்ள பல வறிய பிள்ளைகள் படிப்பதற்கு வசதிகள் ஏற்பட்டன. பள்ளிக்கூடங்களில் சேரமுடியாதிருந்த அநேக பிள்ளைகளுக்கு கல்வி கற்கும் வசதியை இத்திட்டம் அளித்தது. இத்திட்டத்தின் முன் கல்வி செல்வந்தரின் பிள்ளைகளினுரிமையாகவே யிருந்து வந்தது.

இப்போது இத்திட்டத்தைச் சிலர் குறைகூறிக் கண்டிக்கின்றனர். இத்திட்டம் ஆரம்பமாகுமுன் இந்நாட்டில் அரசினர் பாடசாலைகளிலும், உதவி நன் கொடைபெறும் பாடசாலைகளிலும் இலவசக் கல்வி

ஒருவகையில் இருந்துவந்த தென்கின்றனர். ஒருவகையில் இவர்கள் கூறுவது உண்மையே. ஆனால் 1944-ம் ஆண்டில் கொண்டுவரப்பட்ட இலவசக் கல்வித்திட்டம் கிராமங்களிலுள்ள வறிய பிள்ளைகளுக்கு சர்வகலாசாலை வரையிலும் படிப்பதற்கு ஏற்ற வசதியை அளித்திருக்கிறது. இல்லையேல் கிராமத்திலுள்ள வறிய பிள்ளைகளில் அதிகமானோர் செல்வந்தராயிருந்து ஆங்கிலம் படிப்பவர்களின் வேலையாட்களாகவே இருந்து வர நேரிடும்.

இலவசக் கல்வித்திட்டம் 1945-ம் ஆண்டில் சட்டமாக வந்தது. இந்நாட்டில் நூற்றாண்டாக சமுதாயக் கொள்கைகளில் இருந்துவந்த சீர்கேடுகளைத் திருத்துவதற்கு இத்திட்டம் வசதி அளித்தது. இலவசக் கல்வியைக் குறை கூறுபவர்கள், இத்திட்டத்தைக் கண்டிக்காது, இத்திட்டத்தின் சார்பாக ஏற்படும் அநாவசியச் செலவுகளைக் கண்டிக்கலாம். மந்திரிமார்களும் அரசாங்க சபை அங்கத்தவர்களும் தங்கள் அரசியற் செலவாக்கிற்காகத் தங்கள் தங்கள் தொகுதிகளில் பெரிய கட்டிடங்களை அதிக செலவில் கட்டுவித்தனர். அதனால் அரசாங்கத்திற்கு அதிக செலவு ஏற்பட்டது. இப்படியான பெரிய கட்டிடங்களைக் காட்டிலும், வடிவான சிறு கட்டிடங்களைக் குறைந்த செலவில் கட்டியிருக்கலாம். மேலும் அதிக செலவில் விஞ்ஞான பயிற்சிச் சாலைகளுக்கு வேண்டிய உபகரணங்கள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. ஆனால் அவைகள் சரியான முறையில் பாவிக்கப்படவில்லை.

நம் நாட்டுப் புதிய பிரதமரும் கல்வி மந்திரியாரும் அநாவசியமான செலவைக் குறைத்து, சிக்கன முறையில் இக் கல்வித்திட்டத்தை செவ்வனே கையாளுவார்களாக. நம்நாடு வளமிசூந்த நாடல்ல. இங்கிலாந்தின் நடைமுறையைப் பின்பற்றுவதற்கு ஏற்றதல்ல. இது ஆசியாவில் ஓர் சிறு தீவு. நம் நாட்டின் பூமி சாஸ்திர, சரித்திர, பொருளாதார, சமுதாய நிலைகளுக்கு ஏற்ற வகையில் தேவைக்குத் தகுந்தபடி செலவு செய்து இத்

திட்டத்தின் நன்மையை நம் மக்கள் பயனடையச் செய்வார்களாக. இக் கல்வித்திட்டம் நம் நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத தெனக் கருதுகிறோம்.

* * *

தாய்மொழிக் கல்வி

1945-ம் ஆண்டு நம் அரசாங்கம் இலவசக் கல்வித் திட்டத்தை நடைமுறையில் கொண்டுவரும்போது, ஆரம்ப பாடசாலைகளில் தாய்மொழிமூலம் கல்வி பயிற் றப்படல் வேண்டுமென விதித்தனர். இது சரியான முறை. ஆயிரக்கணக்கான சிங்களப் பிள்ளைகளும் தமிழ்ப் பிள்ளைகளும் அந்நிய பாஷைமூலம் படிப்பதனால் பெரிதும் திண்டாட்டப்படுகின்றனர். இது யாவரும் அறிந்த விஷயமே. ஒரு நாட்டைச் சேர்ந்த குழந்தைகள் அந்த நாட்டுக்குரிய தாய்மொழியில் கல்வி பயிலாமல் வேறு ஓர் அந்நிய மொழியிற் கல்வி பயிலுவார்களேயானால், கல்வியைப் பற்றிய வரையிலே நிச்சயமாக அது தற்கொலைக்கு ஒப்பாகும். அந்நிய மொழியிற் கல்வி கற்பது பிறப்புரிமையையே பறித்து விடுகிறது. இளம் பிள்ளைகளுக்கு அளவில்லாத வருத்தத்தைக் கொடுப்பதோடு அவர்களிடம் காணப்படும் நுண்மதி இயல்புகளை யெல்லாம் பாழாக்கிவிடுகிறது. அவர்களுடைய வளர்ச்சியைக் குன்றச் செய்துவிடுகிறது.

சுய பாஷைமூலம் கற்க வேண்டுமெனக் கொண்டு வந்த திருத்தம் மிகவும் மெய்ச்சத்தக்கது. கனிஷ்ட பாடசாலைகளிலும் 1953-ம் ஆண்டு தொடக்கம் சுய பாஷையில் கல்வி கற்கும் விதியைக்கொண்டு வந்தனர். இவ்வருஷத்தில் ஆரம் வகுப்பில் சுய பாஷைமூலம் கல்வி கற்பிக்கப்பட்டு வருகிறது. 1954-ம் ஆண்டில் ஏழாம் வகுப்பில் சுய பாஷைமூலம் கற்பிக்கப்படும். சிலர் சுயபாஷைமூலம் கல்வி கற்பதினால் பிள்ளைகளின் தேர்ச்சி குறைந்துவிடுமெனக் கருதுகின்றனர். ஆனால் இவ்வெண்ணம் சரியல்ல என்பது இவ்வாறு அனுப

வத்தால் வெளியாகிவிட்டது. சுயபாஷையில் தேவையான புஸ்தகங்கள் வெளியிடப்படுகின்றன.

அரசாங்கத்தினர் சர்வகலாசாலையில் கற்பிக்கப்படும் பாஷையையும் நிர்ணயிக்கவேண்டி யிருக்கிறது. ஆரம்பபாடசாலைகளிலும், கனிஷ்டபாடசாலைகளிலும், சுயபாஷைமூலம் கல்வி கற்கும் மாணவர்கள் சர்வகலாசாலை வகுப்புகளில் ஆங்கிலத்தில் திறமையுடன் கல்வி கற்பது சாத்தியமாகாது. இலங்கையில் இருபாஷைகள் சுயபாஷையாக இருக்கின்றன. அவை சிங்களம் தமிழ். சிங்கள மாணவர்கள் உயர்தரக் கல்வி கற்பதற்கு ஓர் சர்வகலாசாலையும், தமிழ் மாணவர்களுக்கு ஓர் சர்வகலாசாலையும் அமைக்கப்படுதல்வேண்டும். ஆனால் இது விஷயம் இலங்கைச் சர்வகலாசாலை உப அத்தியட்சர் டக்ரர் ஐவர் ஜெனிங்ஸ் அவர்களுக்கு உவந்ததாகக் காணப்படவில்லை. இரு சர்வகலாசாலைகள் நிறுவப்படவேண்டுமென்று கூறுவது இவருக்கு ஏற்புடையதாகக் காணோம். நாட்டின் நலன்கோக்கி விஷயங்களைத் துணிச்சலுடன் கையாளும் நம் புதிய பிரதமர் சர் ஜோன் கொத்தலாவலை கல்வி விஷயத்திலும் கவனம் செலுத்துவாரென்ற நம்புகிறோம்.

*

*

*

இன்றைய அரசியல் நிலை

எங்கள் நாட்டின் அரசியல் நிலையைச் சற்றுக் கவனிப்போம். சென்ற பாராளுமன்றப் பொதுத் தேர்தலில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியினரே அதிகப்படியான தொகுதிகளில் வெற்றிபெற்று அரசாங்க சபையில் இடம் பெற்றனர். அக்கட்சியின் தலைவராக திரு. டட்லி செனநாயக்கா நியமனம் முதல் மந்திரியாகக் கடமை ஆற்றிவந்தார். பதினெட்டு மாதங்கள் கடமையாற்றியதும், அவர் பிரதம மந்திரி பதவியை ராஜினாமாச் செய்து விட்டார். சுகவீனமே அவரின் ராஜினாமாவுக்குக் காரணம் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

அவர் இடத்திற்கு சர் ஜோன் கொத்தலாவிலே பிரதமராகப் பதவியேற்றுக் கடமை ஆற்றுகிறார். மந்திரி சபையில் அதிகம் மாற்றமில்லை. இவர் கடமையாற்றுவதில் கெட்டித்தனம் வாய்ந்தவர். அரசாங்க விஷயங்களில் அனுபவம் வாய்ந்தவர். காரியங்களைத் துணிச்சலுடன் நடத்தக்கூடியவர். விஷயங்களைப் பின்போடாது தீர்மானிக்கும் சக்தி வாய்ந்தவர். ஏழைமக்களின் நலத்தைக் கவனிக்கக்கூடியவர். நாட்டுமக்களின் சீவியம் குறைந்த செலவில் நடைபெறவேண்டுமென எண்ணுகின்றவர். வியாபாரிமார் கையில் அரிசி இறக்குமதியை ஒப்படைக்கத் தீர்மானித்துள்ளார். பொதுஜனங்கள் ஆதரிக்கும் விஷயங்களையே கையாளத் தீர்மானித்துள்ளார். அரசாங்கத்தின் அநாவசியமான செலவைக் குறைக்கவேண்டுமென எண்ணங்கொண்டுள்ளார். இந்தியா—இலங்கை ஆகிய இருநாடுகளுக்கும்ிடையே தீராமலிருக்கும் பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சனைகளைக் கூடிய சீக்கிரம் தீர்க்கப்பட வேண்டுமென்பதே இவரது விருப்பம். புதிய பிரதமர் தமக்குச் சம்பளம் வேண்டாமென்று தீர்மானித்துள்ளதாக ஒரு செய்தி கூறுகின்றது. பணக்கஷ்டமான நிலையில் பிரதமர் செய்யும் தியாகம் போற்றத்தக்கது. பிரதமர் தமக்குச் சம்பளம் வேண்டாமென்று தியாகம் செய்தால், அந்தத் தியாகபுத்தி, மற்றப் பணக்கார மந்திரிகளுக்கும் பரவ உதவியளிக்குமென நம்புகிறோம். மந்திரி சபைச் செலவும் குறைந்து சிக்கனத்திற்கு வழிகாட்டுவதுடன், மந்திரி சபைமீதுள்ள அபகியாதியும் ஓரளவு குறையக்கூடும்.

சம்பளம் வேண்டாமென்று கூறுவதுடன் பணக்காரப் பிரதமரின் “தியாகம்” நின்றுவிடமுடியாது. பணக்காரர்கள், நிலச்சுவாந்தார்கள், முதலாளிமார்கள் இவர்களுடைய கடமையை காந்தி அடிகள் மிகத் தெளிவாக அறிவுறுத்தியுள்ளார். தங்கள் சொத்துக்களிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானத்தை ஏழைகளின் கஷ்டங்களை நிவாரணம் செய்யவே பயன்படுத்த வேண்டுமென்று இடித்து இடித்துச் சொல்லியுள்ளார். நிலச்

சுவாந்தர்களும், பணக்காரர்களும், முதலாளிமார்களும் இப்படி நடக்காததால்தான் இன்று தோன்றியுள்ள புரட்சி இயக்கங்களுக்கும் பொதுமக்களில் பெருகி வரும் மனக் கசப்புக்களுக்கும் பெரிதும் காரணமாகும். தலைவர்களாக இருப்பவர்கள் இதற்குமுன் நின்று வழி காட்டவேண்டும்.

புதிய பிரதமர் துணிச்சலுடன் தமது அதிகப்படியான சொத்துக்களை ஏழை எளியவர்களின் கஷ்ட நிவாரணத்துக்காகச் செலவழிக்க முன்வந்தால் புரட்சி இயக்கங்கள் மறைய உண்மையில் பெரிதும் உதவியவராவர்.

* * *

எமது தேவை

எமது கல்லூரி 65 வருஷங்களுக்கு முன் காலஞ் சென்ற திரு. M. சயம்பு உபாத்தியாயர் அவர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அன்று ஓர் கனிஷ்ட பாடசாலை. இன்று ஓர் உயர்தர பாடசாலையாக விளங்குகின்றது. இப்போது அறுநூறு மாணவ மாணவிகள் கல்வி பயில்கின்றனர். H. S. C. வரை வகுப்புகள் உண்டு. இக் கல்லூரியின் பழைய மாணவர் எல்லோரும் நன்னிலையில் இருக்கின்றார்கள். எங்கள் கல்லூரிக்குப் போதிய கட்டிடங்களும் விளையாட்டு நிலமும் தேவை. நூல்நிலையம் தேவைக் கேற்றதாக அமைப்பதற்குப் பணம் தேவை. விஞ்ஞான பயிற்சிக் கூடத்திற்கு பல உபகரணங்கள் தேவை. காலஞ்சென்ற உயர்தர நீதி மன்றத்து நீதிபதி திரு. N. நடராசா, K. C. அவர்களின் ஞாபகார்த்தமாக அவரது தர்மபத்தினியார் ஸ்ரீமதி ந. தங்கம்மா ஓர் அலங்காரமான மண்டபத்தை நிரூபித்து நம் கல்லூரிக்கு அர்ப்பணம் செய்தார்கள். இந்நன்றி எப்பொழுதும் போற்றத்தக்கது. இம் மண்டபத்திற்குத் தேவையான தளபாடங்கள் இல்லை. இக்குறையினால், இம் மண்டபம் போதியளவு பாவிக்கப்படாதிருத்தல்

விசனிக்கத்தக்கது. பழைய மாணவர்களும், தனவந்தர்களும், பெற்றோரும் தங்களால் இயன்ற பொருளுதவி இக்கல்லூரியை நன்னிலைக்குக் கொண்டுவர முயற்சிப்பார்களாக. வித்தியா தானமே தலை சிறந்தது.

* * *

இன்று உயர்தரப் பாடசாலையாகத் திகழும் இக்கல்லூரிக்குப் பழைய மாணவர் சங்கம் நிறுவப்படாமல் இருப்பது மிகவும் வருந்தக்கூடிய விஷயம். இக்கல்லூரியின் பழைய மாணவர்களின் விசேஷ கடமையாதெனில் ஒரு பழைய மாணவர் சங்கத்தை நிறுவி, அதன்மூலம் தங்கள் நன்றியையும் நல் விசுவாசத்தையும் ஒத்துழைப்பையும், அன்பையும் தங்கள் பாடசாலைக்கு உவந்தளிப்பதே. காலந் தாழ்த்தாது ஓர் பழைய மாணவ சங்கத்தை நிறுவ பழைய மாணவர்கள் முன் வருவார்களாக.

* * *

ஒவ்வொரு பாடசாலையின் வளர்ச்சியைக் கண்காணிப்பதற்கு பெற்றோர்—ஆசிரியர் சங்கம் அமைத்துள்ளனர். அரசினர் பாடசாலைகளுக்கும் இப்படிப்பட்ட சங்கம் நிறுவப்பட்டு, இருப்பது யாவரும் அறிந்த உண்மை. நம் கல்லூரியின் வளர்ச்சி நோக்கி அப்படியான சங்கம் நிறுவப்படாதிருத்தல் மிகவும் வருந்தத்தக்கது. பெற்றோர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் இடையே நற்கொடர்பு இருந்தால் கல்வி பயிலும் மாணவ மாணவிகளை உன்னத நிலைக்குக் கொண்டுவர முடியும். சங்கமூலம் பாடசாலையில் இருக்கும் குறைவுகளைக் கலந்து உரையாடிச் சீர்திருத்தம் செய்ய முடியும். பெற்றோர்களில் அநேகர், தங்கள் பிள்ளைகளைப் பிற்பாடசாலைக்கு அனுப்புவதில் முயற்சிக்கிறார்களே தவிர, இப்பாடசாலையில் இருக்கும் குறையை நிவிர்த்தி செய்து, தம் மக்களுக்கும் பிறருக்கும் நன்மை உண்டாகும் வழியைத் தேடாதிருக்கும் கொள்கை தற்கொலை புரியும் செயலாகவே இருக்கிறது. தன்னலம் மறந்து பரோபகார சிந்தையுடன் வேண்டிய உதவி புரிவது பெற்றோர் கடனாகும்.

தமிழில் விஞ்ஞானம்

வி. சுப்பிரமணியம். M. A.

இது சுமார் பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்னால் நடந்தது. ரிட்சிகால்டர், என்னும் பிரபல, பத்திரிகைக்காரர், நொபெல் பரிசு வாங்கிய, உலகப் பிரசித்தி பெற்ற விஞ்ஞானியான, ரூதர்ஃபோர்டைக்காணச் சென்றிருந்தார். ரிட்சிகால்டர், விஞ்ஞான விஷயமாக, பொதுமக்களுக்கேற்ற முறையில், பத்திரிகைகளில் எழுதிப் புகழ்பெற்றவர். ரூதர்ஃபோர்டு பிரபுவோ, பொதுமக்களுக்காவது, உயர்ந்த விஞ்ஞானக் கருத்துக்கள் விளங்குவதேது. என்று, அதை ஏளனமாக நினைப்பவர். ரிட்சிகால்டர், ரூதர்ஃபோர்டை, அவர் செய்யும் ஆராய்ச்சிகள் சம்பந்தமாக விளக்கம் கேட்கச் சென்றிருந்தார்.

விஷயத்தை அறிந்தவுடன், ஏளனம் கலந்த சிரிப்புடன், ரூதர்ஃபோர்டு பிரபு, பொதுமக்களுக்கென்ன விஞ்ஞானம் வேண்டியிருக்கிறது, கிணற்றுத் தவளைக்கு நாட்டுவளப்பமேன், என்ற முறையில் பேசி தன் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளில், புரியாத விஞ்ஞான சாத்திரச் சொற்களும் குறிகளும் நிறைந்த ஒன்றை எடுத்துக்காட்டி, “இது உமக்கு நன்கு விளங்கி விட்டதா?” என்று கேலி தொனிக்கக் கேட்டார். ரிட்சிகால்டர், உடனே, தன் கையில். இருந்த பத்திரிகையாளரின் குறியீடுகள் நிறைந்த குறிப்புப் புத்தகத்தைக் காட்டி “இது மட்டும் உமக்கு விளங்கி விட்டதா” என்று பதிலுக்குக் கேட்டார்.

ரூதர்ஃபோர்டு பிரபு வாயடைத்துப் போய்விட்டார். ஆனால், அவர் பரந்த மனதுள்ள, விஞ்ஞானி; ஏட்டளவில் விஞ்ஞானியல்லாமல், நடை முறையிலும், உண்மை கண்டவிடத்து ஒப்புக்கொள்ளும் தன்மையுள்ளவர். ஆகவே சற்று சிந்தித்து கால்டரைப் பார்த்து “நீர் கேட்ட கேள்வி சரியான கேள்வியே” என்றார்.

கதையிலிருந்து தெரியும் நீதி யென்ன? ரிட்சிகால் டரே கூறுவதுபோல, இனி வருங்காலத்தில், விஞ்ஞான மும் பொது ஜனங்களும் பிரிந்து வாழமுடியாது. விஞ்ஞானம் செழித்த மேல் நாடுகளிலும் கூட, விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி அல்லது விஞ்ஞான சம்பந்தமான தொழில் ஆராய்ச்சிகளில் ஈடுபட்டிருப்போருக்கும், பொது ஜனங் களுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு சில வருடங்களுக்குமுன் கிடையாது. விஞ்ஞான விஷயங்களை விளக்கும் பத்திரிகைகளில், விஞ்ஞான த்தைப்பற்றி முன்னேயே நன்கு அறிந்தவர்களுக் கேற்றவாறுதான், கட்டுரைகள் குறிப்புக்கள் எல்லாமிருக்கும். இது சரியான நிலையல்ல. இதனால், பொது ஜனங்களுக்கும் நஷ்டம், விஞ்ஞானிகளுக்கும் நஷ்டம். தொடர்பில்லாததனால், விஞ்ஞானிகள், தம் ஆராய்ச்சியிலே முழுக்கி, அதன் பலபலன்களைக் கவனியாது, அதனால், ஹிட்லர் முஸோலினி போன்ற வெறியர்களின் பேயாட்டத்திற்குக் கருவிகளாய் விடுகிறார்கள். அதேபோல, விஞ்ஞான த்தைப்பற்றி விவரமாக அறியாத பொது மக்கள், தங்களது நன்மைக்கும் நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கும் தடையாய் இருக்கிறார்கள். வெறும் தொழில் முன்னேற்றம் மாத்திரம் இதனால் தடைப்படுவதில்லை. அவர்களுடைய மனதில் விஞ்ஞானக் கல்வியினால் உண்டாகும் பக்குவம், தராசுபோன்று சீர்தூக்கும் தன்மை இவை குறைவாக உள்ளதால், அரசுமுறை நன்றாக நடப்பதில்லை. அதனால் நஷ்டம் எல்லோருக்கும்தான்.

ஆனால் சமீபகாலத்தில், மேல் நாடுகளில் இந்நிலை வெகுவாகச் சீர்திருந்திவிட்டது. இப்பொழுது மேல் நாடுகளில் சில விஞ்ஞானப் பத்திரிகைகள், பத்து லக்ஷம் பிரதிகளுக்கு மேலும் விற்கின்றன. சில பத்திரிகைகளைப் படியாதவர்கள் வெகு சொற்பம் என்று சொல்லும் அளவிற்குப் பெரிய பத்திரிகைகள் இருக்கின்றன. இன்னும் நிலைமை அங்கே மாறிக்கொண்டே போகிறது.

தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தவரையில், மேல் நாடுகளில் நூறு வருடங்களுக்கு முன்னிருந்த நிலைதான் இங்கே இருக்கிறது. இந்த உண்மையைச் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். தமிழில் விஞ்ஞான சாத்திரங்களைக் கற்பிக்க முடியுமா என்ற விவாதமே, ஈழநாட்டில் இன்னும் முடிந்தபாடில்லை. இந்தியாவில் தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில், கீழ் வகுப்புகளில், அந்த விவாதத்திற்கு இனி இடமில்லை. இந்த வீண் விவாதத்தில் நாம், இறங்க விரும்பவில்லை. இதற்கு இரண்டு காரணங்களுண்டு.

முதலாவதாக, விவாதம் எத்துணை வீணானது என்பதை சற்று சிந்தித்துப் பார்த்தால் தெரியும். தமிழ் நாட்டிலுள்ள இரண்டு கோடித் தமிழர்களும், ஈழத்திலுள்ள, இருபத்தி இரண்டு லக்ஷம் தமிழர்களும், ஏதோ ஒருவகையில் விஞ்ஞானக் கல்வி பெற்றே யாகவேண்டும். சிலருக்கு உயர்தர விஞ்ஞானக் கல்வி கிட்டலாம். சிலருக்கு நடுத்தர விஞ்ஞானக் கல்வி கிட்டலாம். மற்றும் பலருக்கு கொஞ்சமாயினும் விஞ்ஞானக் கல்வி கிட்டித்தான் ஆகவேண்டும். ஆராய்ச்சி முறையில் சிறந்து விளங்கும் சிலருக்கு,—ஆங்கிலத்திலோ அன்றி ஜர்மானிய மொழியிலோ கல்வி புகட்டுவது சாத்தியம். லக்ஷக்கணக்கான மக்களுக்கு, அன்னிய மொழியில் விஞ்ஞானக் கல்வி புகட்ட முடியுமா என்னும் கேள்வியைப் பன்முறை கேட்டுப்பாருங்கள். விஞ்ஞானக் கல்வி கற்காமல், லக்ஷக்கணக்கான மக்கள், ஏழ்மையிலும், அடிமைத்தனத்திலும் உழன்று கொண்டு, சிலர் சுகபோகத்தில் வாழ்ந்து, ஆராய்ச்சி நடத்தி அரசும் புரிவதானால், அது முடியும். நாம் வேண்டுவது, எது? எல்லோரும் தமக்கேற்ற அளவு விஞ்ஞான அறிவு பெற்று வாழ்வதா? அன்றி சில அறிவாளிகள் அன்னிய மொழியில் விஞ்ஞான அறிவு பெற்று, பொது மக்களுடன் தொடர்பே இல்லாமல், ஆராய்ச்சியில் முழுக்கி யிருப்பதா?

இரண்டாவது காரணம், தமிழில் முடியுமா என்ற கேள்விக்கு, வார்த்தைகள் மூலமாக, விவாதங்கள் மூலமாக, மறுமொழி தேடுவது, முயற்கொம்பு தேடுவது போலத்தான். கிரேக்க அறிஞர்கள் பலர், ஒரு குதிரையின் வாயில் உள்ள பற்கள் எத்தனை என்று நான்கு நாள் சொற்போர் நடத்தினார்களாம். கடைசியில் ஒரு சிறுவன் அவர்களை நோக்கி, “கற்றறி மூடர்களே! இதற்கென்ன விவாதம் வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு குதிரையைப் பிடித்து வாயைத் திறந்து, அதன் பற்களை எண்ணிவிட்டா லென்ன?” என்று கூறி அவர்களைத் திகைக்க வைத்தான் என்று ஒரு கதை. முடியுமா என்ற கேள்வியின் மேலே விவாதம் நடத்துவது இதே போலத்தான். கேள்விக்கு மறுமொழி செயலில் வர வேண்டும். நல்ல முறையில் எழுதப்பட்ட விஞ்ஞானப் புத்தகங்கள், மாரியாகப் பெய்து, நூல் நிலையங்களையும், பள்ளிக்கூடங்களையும் நிரப்பவேண்டும். வாசகர்களின் மனதை ஈர்த்து, அறிவுப் பசியைத் தீர்க்கும் விஞ்ஞானப் பத்திரிகைகள், நாட்டுக்கு நாடு தோன்றவேண்டும். அவற்றைப் பணம் கொடுத்து வாங்கிப் படிப்போரின் தொகை நாளுக்கு நாள் வெள்ளமாகப் பெருகவேண்டும். விஞ்ஞானப் பத்திரிகைகளின், செழிப்பிலுமும், விஞ்ஞானப் புத்தகங்களின், பெருக்கிலுமும், இந்தக் கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்லவேண்டும்.

இதற்கு இரண்டு சிறு உதாரணங்கள் கூறலாம். அறுபது வருடங்களுக்கு முன்னர், ரஸாயன சாத்திரத்தில் முக்கிய பகுதியான, உயிர்ப்பொருள் ரஸாயன சாத்திரத்தில், ஜர்மனி நாடானது, மிகவும் முன்னேறியிருந்தது. ஆங்கில நாட்டில் அவ்வித முன்னேற்றம் அந்தத் துறையில் ஏற்படவில்லை. ஒரு சிலர், அப்போது ரஸாயன சாத்திரத்தின் மேற் பகுதிகளை, ஜர்மன் மொழியிலேயே கற்பிக்கவேண்டும் என்றும் சொல்லத் துணிந்தனர். ஆனால், காலம் செல்லச் செல்ல, இக்

கூற்று கேட்பாரின்றித் தானே மறைந்தது. உயிர்ப் பொருள் ரஸாயன நூலை ஆங்கிலேயப் பல்கலைக் கழகங்களில், ஆங்கிலத்தில் தான் கற்பிக்கிறார்கள். படிப்பில் மிக முன்னேறி, ஆராய்ச்சியில் முழுக் விரும்புவோர், அதற்கு வேண்டிய ஜெர்மானிய மொழியை, இலகுவில் கற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆங்கிலத்தில் முடியுமா என்று யாரும் விவாதம் நடத்தவில்லை.

இன்னொரு சம்பவம் சுமார் முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னால் நடந்தது. ஒரு ஆங்கிலேயப் பேச்சாளர் ஒருவர் சென்னைக்கு வந்து, வேடிக்கையாகப் பேசினார். அதைக்கேட்டு யாரும் சிரிக்கவில்லை என்று கோபமுற்ற அவர், தமிழர்களுக்கு நகைச்சுவை இல்லை என்று சொன்னார். ஒரு ஆங்கில தினத்தாள் அதைப் பிரசுரித்தது. அதைப்பற்றி, சென்னை உயர்நீதி மன்றில் நீதிபதியான ஒரு அறிஞரை அபிப்பிராயம் கேட்டது. அவர் “தமிழ் மக்கள் ‘ஆனந்த விகடன்’ விரும்பிப் படிப்பதாலேயே, அவர்களின் நகைச்சுவை புலனாகிறது” என்று பதில் சொன்னார். அந்த ஆங்கில தினத்தாள், ஒரு தமிழ்ப் பத்திரிகையின் பெயரைப்போட்டால் தன் மதிப்புக் குறைந்துவிடும் என்று அதைப் பிரசுரிக்கவில்லை. இப்போது அந்தப் பேச்சாளரின் பெயர், யாருக்கும் ஞாபகமில்லை. மதிப்புக் குறைவென்று மறந்து விடப்பட்ட தமிழ்ப் பத்திரிகை, அந்த ஆங்கிலத் தினத்தாளைவிட, 10 மடங்கு வாசகர்களுடன், பெரிய ஸ்தாபனமாய் விளங்குகிறது. தமிழ்ப் பத்திரிகைகளின் மதிப்பு உயருமா, அல்லது தமிழருக்கு நகைச்சுவை உண்டா என்னும் கேள்விக்கு மறுமொழி விவாதத்தால் வரவில்லை. செயலால் பிறந்தது.

ஆகவே தமிழில் விஞ்ஞானம் வளர்ந்து செழித்தோங்கவேண்டும் என்று விரும்புவோர், இந்த வீண்சொற்போரில் காலம் கழிக்காமல், பயனுள்ள செயலில் இறங்க வேண்டிய நாள் வந்துவிட்டது. இந்தச் செயல் வேள்வியில் ஒவ்வொரு தமிழருக்கும் பங்குண்டு. விஞ்

ஞான ஆசிரியர்கள், தமிழில் கற்பித்துப் பழகிப் பார்க்கலாம்; மாணவர்கள், ஆசிரியர்களுடன் ஒத்துழைத்து, தாமும், தமிழில் சிந்தித்து எழுதிப்பழகலாம். இன்னும் முக்கியமாக, விஞ்ஞானம் அறிந்த தமிழ் எழுத்தாளர்களின் கடமை, பொறுப்பு வாய்ந்தது. பொதுமக்களுக்கேற்றபடி தெள்ளிய மொழியில் தன் கருத்தைச் சொல்லத் தெரியாத விஞ்ஞானி எத்துணை பெரியவனாயினும், இவ்விஷயத்தில், ஊமைக்குச் சமானமே என்று நாம் குறிப்பிட்ட ரிட்சிகால்டர் ஓரிடத்தில் கூறியிருக்கிறார், விஞ்ஞானம் தெரிந்த தமிழ் எழுத்தாளர்கள் அவ்வாறு ஊமையர்களாகப் போகாமல், செஞ்சொற்களால் விஞ்ஞான உண்மைகளை அழகுபெறப் பேசியும் எழுதியும், தொண்டு செய்யவேண்டும். இலங்கைக் கைத் தொழில் மந்திரி, உயர்திரு வைத்தியநாதன், இதை நன்றாகத் தம் ஆசிச் செய்தியில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் சொல்லுவதாவது, “விஞ்ஞான அறிவுடைய பெரியோர்கள் யாவரும், ‘ஆண்டவன் நம்மைப் படைத்தனன் தமிழ்ப்பணி செய்து கிடப்பதற்கே’ என்ற நோக்குடன் பிரதி யுபகாரம் கருதாமல் இத்தொண்டாற்ற வேண்டியது மிகவும் அத்தியாவசியம்.”

வாசகர்களின் கடமையும் பெரிதே. துணிந்து தொண்டாற்ற முன் வருபவர்களைக் குற்றம் பொறுத்து, குணம்மெச்சி, உற்சாகமூட்ட வேண்டியது, அவர்கள் செய்யும் உதவி. விஞ்ஞானத் துறையில் தமிழில் தொண்டாற்றுவோரின், வெளியீடுகளுக்கு சந்தாதார்களாகவும், வாசகர்களாகவும், பெருந்தொகையினர் சேரவேண்டும். புது முறைகளையும், புதுக் கருத்துகளையும் பற்றி ஆலோசனை சொல்லி, அவ் வெளியீடுகள் குற்றம் குறைந்து, குணம் சிறந்து விளங்க ஊக்கமளிக்க வேண்டும். தமிழர்களின் குணச் சிறப்பில் நம்பிக்கை என்றும் நமக்குண்டு.

“ எல்லாம் வல்லவன் ஒரு கையில், எல்லா விஷயங் களைப் பற்றிய முழு உண்மைகளையும், மற்றொரு கையில், முழு உண்மைகளை அறியும் ஆசையையும் வைத்துக் கொண்டு ‘உமக்கு எது வேண்டும்’ என்று என்னைக் கேட்டால் “தேவா, எனக்கு இரண்டாவதாகிய அறிவுப்பசியே வேண்டும்” என்று சொல்லுவேன். பூரண ஞானமும், உண்மையும் கடவுளுடையன. அவை எனக்கு வேண்டாம், ஆனால் பூரண ஞானத்தை யடைய வேண்டிய அறிவுப் பசி கட்டாயம் வேண்டும்.”

ஜோர்மன் அறிஞர் லேஸ்ஸிங்.

மாணவர் பகுதி

சீதனத்தின் சீர்கேடு

நம் நாட்டிலே மூடக் கொள்கைகளிலே மூழ்கி இருக்கும் சம்பந்திமார்கள் மலிந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் இல்வாழ்க்கையின் பாரதாரமறியாது, அர்த்தமற்ற சாதி வித்தியாசத்தாலும், சமய வித்தியாசத்தாலும், சிரிப்புக்கிடமான சீதனத்தினாலும், பழங்கதை கதைத்து சிந்தனையைச் செலுத்தி இன்ப வாழ்வை அழிவு படுத்துகிறார்கள். அர்த்தமற்ற சாதிப் பாகுபாடும், அடைவு வைக்கும் சீதனமும் ஆடவரையும் பெண்களையும் இன்ப வாழ்வு வாழ இணைத்து வைக்காது. மழுங்காத மதியும், மங்காத தேக சுகமுமே இல்வாழ்க்கையின் இன்ப ரத்தினங்களேயன்றி, இழிவு படுத்தும் சாதியும், இரந்தெடுக்கும் சீதனமும்ல்ல என்பதை நாம்—வாலிபர்களாகிய நாங்கள்—நன்கறிந்திருக்க வேண்டும்.

தன் கண்ணுக்கும் கருத்திற்கும் உகந்த இன்பக் காதலியே தன் இல்வாழ்க்கையின் அணையாச் சுடராக பெறவேண்டுமென்பதும், அதற்கேற்ற வகையில் தன் கூரிய அறிவையும், சீரிய அன்பையும் தேரிய முறை

யில் வளப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்பதுமே ஓர் ஆடவினின் சிறந்த ஆவலாகவும், சிந்தனையாகவும் இருக்க முடியும். அழகிலும் அறிவிலும் ஒருங்கே அமைந்துருப்பெற்ற ஒரு ஆடவனின் மெய்க்காதலையும், உருக்கமான அன்பையும் பெறவேண்டும் என்பதே ஒரு கன்னியின் உள்ளத்தில் கன்னம் புகுந்த கருத்தாக இருக்கின்றது. ஒன்றோடொன்று ஒத்த கொள்கைகளையுடைய இணைபிரிக்க முடியாத இவ்விரு உள்ளங்களும் ஒரு மனப்படுவதே மெய்க்காதலாகும். இவ்விருவரின் இல்லறமே நல்லறமாகும்.

காரிகையை காதலித்த குமரன் காத்திருக்க, மணவழகனையே நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் நோக கன்னிப் பருவத்திலேயே அவள் புனித மனம் ஆரூப் புண்கை மாறும்படி “சாதி, சாதி” என்று சாத்திரம் பேசி, வீதியில் அலையும் ஒரு வீணை, முடிச்சுப் போடத் தெரியாத முட்டாளை முகூர்த்தம் பார்த்து மணம் முடித்து வைக்கிறார்கள் பெற்றோர்கள். முழுமதி நிறைந்த முகவிலாச வாலிபனை விடுத்து, முகவொளியிழந்து, முதுநரையடைந்து முன்வாய்ப் பல்லற்றுப் போன மூதேனியை மூத்தார மங்கைக்கு அத்தானைக் கொடுக்கிறார்கள். சுகமும் பெலமும் வாய்ந்த சுந்தரனை விட்டு, சொறி சிரங்கும் ரோகமும் வாய்ந்த சுணங்களை அந்தச் சுந்தரிக்கு சுகமளிக்கும் சுகத்தனைய் விடுகிறார்கள். பட்டம் பெற்ற பட்டகாரி பார்த்திருக்க, படிப்பற்று பேரெழுதத் தெரியாத, பல்லிழித்துப் பாட்டிக் கதை பேசும் பாடாவதிக்கு அந்தப் பளிங்குப் பாவையை பலியிடுகிறார்கள்.

அந்தோ! என்ன கொடுமை என்ன அநியாயம். சீதனமென்னும் சீர் கெட்ட அரக்கன் காதல் உறவுக்குக் கல்மதில் கட்டி எத்தனையோ சீதமதிச் செல்விகளை சிறைப்படுத்தியிருக்கிறான். திருமணம் என்னும் திருச்சடங்கு இளைஞர்களை இல்லறமாகிய நல்லறத்திற்கு இழுத்து செல்கிறது. மணமகனுக்கு தன் மனமொத்த மனையானைத் தேர்ந்தெடுக்கும் பொறுப்பு இராது. பெற்

ரோர்கள் இங்கு பணவாசை பிடித்து “சீதனத்தை மாத்திரம் சீக்கரம் கொடுத்து விடுங்கள்” என்று சீறும் நாகங்களாக மாறுகிறார்கள். இங்கே வாலிபனுக்கு சுதந்திரமாக தன் விருப்பத்தை தெரிவிக்க உரிமையிலலை. ஈற்றில் கட்டுக் கட்டான பச்சை நோட்டுகள் பறந்தோடிவரும். காணி பூமிகள் கடுகிவரும். கணக்கற்ற கல்வீடுமண்வீடுகள் காலடியில் தேடிவரும். விரைவிலே—டாம்பீக முறையிலே—தூற்றுக்கணக்கான பணச் செலவிலே—வெளிப்பகட்டான திடலிலே திருமணம் நடந்தேறும்.

மாதம் மூன்றானதும் மணமகனுக்கு மணமகளை பிடிக்கவில்லை. அவனுடைய போக்கு வேறு, இவனுடைய போக்கு வேறு. இருவருடைய மனோநிலைகள் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடுடையது. இதனால் வீட்டிலே சண்டையும் சச்சரவும் கோர நர்த்தனம் புரியும். மணமகனின் மாசற்ற மணத்திலே கலக்கம் களிநடனமாகும். இதன் விளைவு, இருவரும் இன்பமற்ற—இருள் நிறைந்த இன்னலான—இல்லறத்தை நடத்துவார்கள். இதற்கு முக்கிய காரணம் யாது? அன்று அவன் சுதந்திர வானில் சிட்டுக்குருவியாகப் பறந்து கொண்டிருக்கிற நேரத்திலே திருமணத்திற்கு அவனுடைய விருப்பத்தை தெரிவிக்க பூரண சுதந்திரமளிக்கவில்லை அவனுடைய பெற்றோர்கள். இதுதான் இந்த இருள் நிலைக்கும் இழி நிலைக்கும் காரணம்.

நாரி நல்லவளாயிருந்தாலும் நாலு நகைகள் கையில் இல்லாவிடில் அவளை நாடு மதிப்பதில்லை. கற்புப் பெரிதென வாழ்ந்த விற்புருவ மங்கையானாலும் அற்பர்களுக்கீயும் சொற்ப ரொக்கமில்லையேல் அவள் கனவிலும் காதலுறவைக் காணமுடியாது. பக்தியில் முத்திப் பழுத்த பருவமங்கையானாலும் பனைந்தோட்டமில்லையேல் பத்தாவைப் பெறமுடியாது.

வீர இளைஞர்களே! இந்த உதாரித்தனத்தின் உக்கிரமத்தை எத்தனை நாள் பொறுக்க முடியும். சமூகத்

தைச் சண்டாளச் சாக்கடையாக மாற்றியிருக்கும் சாதிப்
பித்துக்கும், சீரழியச் செய்திருக்கும் சீதனத்திற்கும்,
சாவுமணி அடிக்க புறப்படுங்கள். வீர வாலிபர்களே!
வருங்காலம் உங்களையே பொறுத்திருக்கின்றது. சிந்தி
யுங்கள்! அன்பர்களே சிந்தியுங்கள். செயற் செய்மல்
களே! சிந்தியுங்கள். சிந்தித்து செயலாற்றுவோமாக.

M. Sundaralingam.

G. C. E. (B)

சமயமும் தற்கால உலகமும்

சமய ஒழுக்கத்திலும் தெய்வ வழிபாட்டிலும் சிறந்து
விளங்கிய பற்பல சாதியினரின் தற்போதைய நிலைமை
மிகவும் கேவலமாகிவிட்டது. பஞ்சமா பாதகங்களையும்,
ஆணவம், கர்மம், மாயை என்னும் மும்மலத்தையும்
அறவே யொழித்து, அன்புக் கடலாகிய அரன் நாமத்தை
அநுதினமும் உச்சரித்து, அநித்திய வாழ்வை நீக்கி
நித்தம் பேரின்பத்தில் ஆழ்ந்த உத்தமர்கள் வசித்த
நாட்டின் இற்றைய நிலையென்ன? கண்ட பாவனையிற்
கொண்டை முடிந்தாற் போன்று நாமும் நாகரீகம் என்
னும் மாயாபிசாசிடம் விரும்பிச் சென்று அதற்கு அடி
மைப்பட்டவராகிவிட்டோம். சிவ சிந்தை என்பதே புகற்
கனவாகிவிட்டது.

உண்டு களித்து உறங்குவதே யல்லால் உலகில்
வேறு இன்பம் இல்லையென உளறும் உன்மத்தர்
மலிந்துள்ள இக்காலத்தில் சமயத்தைப்பற்றி யெழுது
வதே நகைப்புக்கு இடமாகும். ஆராய்ச்சியாளர் மகி
மையினால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட யந்திரங்களும் நச்சுப்
புகைகளும் மனித அறிவைத் தனது சக்தியினால் இழுத்
துக்கொண்டது. இவைகளும் வேறு பலவும் கடவுள்
என்னும் முழுமுதற் பொருள் உண்டோவென அறிவிற்

சிறந்த பலரை ஐயுறவுபடுத்தும் வண்ணம் தூண்டுகிறது. எல்லாம் இயற்கையே என்றும், முப்புரமெரித்த முழுமுதற் பெருமானை இல்லையெனச் சொல்லும் வண்ணமும், பலரை ஏவுகின்றது.

சாத்திர ஆராய்ச்சி உலகில் எல்லாவற்றையும் கண்டுளதா என்னும் கேள்வி எழுகின்றது. ஆராய்ச்சியாளரின் அறிவுக்கும் பல அரிய விஷயங்கள் தோன்றுது தியங்குகின்றனர். ஒரு பொருளின் உற்பத்தி எங்ஙனமென்று சரித்திர ஆராய்ச்சியாளரை வினவினால், அது இயற்கையில் உளதென ஆராய்ச்சியாளர்கள் அறிகின்றனர். அவ்வித வஸ்து இயற்கையில் தோன்றுவதற்கு மூலகாரணம் ஒன்று இருக்க வேண்டுமல்லவா? “காற்று இல்லாமல் தூசி பறக்குமோ” பாணை என்னும் பொருள் என்றால் அது தோன்றுவதற்கு மூன்று காரணங்கள் வேண்டும். இல்லாவிடில் அந்தப் பொருள் தோன்ற முடியாது. அது போலவே யாமும், நாங்கள் வசிக்கும் இவ்வுலகும் தோன்றுவதற்கு ஒரு காரணம் இருக்க வேண்டும். பாணையை உண்டாக்கியவன் சூயவனே போல உலகத்தையும் எம்மையும் உண்டாக்கியவர். எங்கள் கடவுளே யாவார்.

கல்வியின் பல துறைகளிலும் கற்றுணர்ந்தவர்களிற் பலர் கடவுள் என்ற ஒரு பொருள் உண்டோ? அதற்கு என்ன அத்தாட்சிகள் என்று கேட்கின்றனர். அது எவ்வித மிருக்குமெனின், சூரியன் என்று ஒரு பொருள் உண்டா? அது எவ்விதம் வெளிச்சமளிக்கின்றது? என்று ஒரு பிறவிக் குருடன் கேட்டதுபோல் இருக்கும். பாலில் வெண்ணெய் இருக்கிற தென்பதை அறிகிறதற்கு பாலைக் காய்ச்சி அதில் பிரையை ஊற்றி அது உறைந்த பின்னர் மத்தால் கடைந்தாற்றான் வெண்ணெய் வெளிவரும். மாயை என்னும் இருளிதற் சூழ்ப்பெற்றுப் பாசம் என்னும் கயிற்றிதற் பிணிக்கப் பெற்ற பித்தர் சர்வ வல்லமையுடைய சங்கரனைக் காணுவ தெப்படி? அப்படி அவர் காண வேண்டின்

பாசத்தை அறுத்து மாயை இருளை யோட்டி ஞான வெளிச்சத்தைப் பெறவேண்டும். பெற்றதன் பின்பே அன்பு வலையிற் சிக்கும் அரன் அவர்களுக்கு வெளியாகி நிற்பன்.

கடவுளைக் காண்பதற்காக ஒருவர் தம் மாடு மக்கள் பெண்டிர் சுற்றம் யாவையும் துறந்து காவி வஸ்திரம் தரித்துக் கானகமெய்திக் கடுந்தவம் இயற்ற வேண்டுமென யான் இயம்பவில்லை. இல்லறத்தைப் பண்பும் பயனுமுடையதாகச் செய்தாற் போதும்.

ஆனால் இதை வாசிக்கும் ஒவ்வொரு அன்பரும் ஈசன் ஒருவன் உண்டென்ற நம்பிக்கையைத் தம் மனத்தில் திடப்படுத்த வேண்டும். நாடோறும் முழு மனத்தோடு ஈஸ்வரத்தியானம் ஒரு சொற்ப நேரமே னும் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் செய்வோமாகில் காலக் கிரமத்தில் எம் பரம் பொருளின் திருவடிகளை யடைவது திண்ணம்.

க. தில்லையம்பலம்.

G. C. E. (C)

அன்பு

ஆதலமீதினில் அருள் நடனம் புரியும் அமலரின் அருட் பாதங்களைப் பாவையர் நாம் பரிவுடன் கூடி மகிழ்வுடன் நாடி புகழுடன் தேடவேண்டின் அன்பெ னும் அரும்பண்பை அகத்திடைப் புகுத்த வேண்டும்.

எண்ணிலா ஜீவ ஆன்மாக்களை இவ்வுலக நடன சாலையில் இயக்கிவரும் இணையிலா உண்மை ஜோதி, அன்பே உருவாய் ஆதரவே உயிராய், அருட்கலையாய் இவ் ஜெகத்தில் திருவிளையாடல் புரிகின்றார். "அழுக கைக் கொண்டே அழுக்கை அகற்றலாம்" என்றபடி நாமும் அன்பனின் அரிய பாதம் அடைவதற்கு அன்

பென்னும் குணத்தை எம் அகத்தின் ஆபரணமாக்க வேண்டும்.

அன்பு என்பது ஆத்மீக மந்திர சக்தி. அமலனையும் இணைக்கும் இணையில்லாச் சூழ்ச்சி. ஆற்றிவுள்ள மக்களாயினும், ஐந்தறிவுள்ள விலங்குகளாயினும் தங்கட்குச் செய்யும் நன்மை போன்ற யாதேனும் காரணம் பற்றி ஒருவர் அகத்துடன் தம் அகத்தையும் இணைக்கும் அரும் பெரும் காட்சி.

இவ்வன்பு ஆவது எங்ஙனம்? எம் அன்னை மடிந்திருந்து அருட்பாலேச் சுரக்கும்போதே எமக்கு உணவு தருவதன் பொருட்டு நாம் அவர்க்கு அன்பு பாராட்டுகின்றோம். நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாய் நாமும் வளர அருளால் அனைத்தையும் ஆக்கித்தரும் தனி முகல்வனிலும் அன்பு கோருகின்றோம். என்னே! மணத்தின் நின்று ஊறிவரும் மாய அன்பிலும் இருவகை உளதோ? அன்பென்னும் அருட்சனை இருவகையுடையது. மெய்யன்பு, பொய்யன்பு. திருவிளையாடல் புரியும் பரம் பொருளாகிய ஜெகதீசன் கொடிய விலங்குகட்கும் அன்பென்னும் அருங்குணத்தை அளித்திருக்கிறார். கொடிய நாகபாம்பானது தன் குட்டியில் அன்பு வைத்திருக்கிறது. இது மெய்யன்பு. ஒரு திருடன் பொன்சாப்பணிந்திருக்கும் பையனில் அன்பு வைக்கிறான். இது பொய்யன்பு.

முதன் முதலாக நம்மைப் படைத்துக் காத்து நமக்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் கொடுத்துதவும் உண்மை ஜோதியில் எவ்வளவு அன்பு கொள்ளக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். அன்பால் ஆகாத காரியமென்ன? இறைவனின் திருவடிதன்னை விரைவினில் சேர்க்கின்றது; அரை நொடிதனில் பகைவரை ஜெயிக்கிறது. இறைவனின் அகத்தையும் இளகச் செய்கின்றது. கல்லையும் கரையச் செய்கின்றது.

ஆதலால், மாந்தர்களே! அன்பை விரைவினிற் பெருக்கி விடுங்கள். அவ்வாயுதத்தைக் கொண்டு பகைவருடன் அருஞ்சமர் புரியுங்கள். ஆதரவென்னும் பாதையில் அன்பென்னும் கோலையூன்றிய வண்ணமாய் பாரினிலுள்ளோர் யாவரும் பரிவுடன் கூடிப் போங்கள்! ஈற்றினில் இன்பப்பாதத்தை அன்புடன் அடைவீர்கள்!

V. Poomany

S. S. C. (B)

அந்திமாலைச் சிறப்பு

ஓர் பெண்ணின் இயற்கை அழகானது அவளது மங்கைப் பருவத்தில் உச்சநிலை அடைவது போல இயற்கை அன்னையின் அழகும் மாலையென்பொழுதில் தான் உச்சநிலையடைகிறது.

“கடமையிற் பிறழேல்” என்னும் அறிவுரையை மேற்கொண்ட சூரியன் தன் நேர சூசிப்படி அணுவளவும் பிசகாது தன் கடமையை இதய நிறைவோடு ஆற்றியதாலுண்டாகிய களைப்பை நீக்குவான்-வேண்டி மேற்சூத் திசையை நோக்கி அவசரமாகச் செல்கின்றான். அவனது மேனியைப் பார்த்தால் உண்மையாகவே இரத்த வியர்வை விழ உழைத்திருக்கிறான் எனும்படி செக்கச் செவ்வெனக் காணப்படுகின்றது. தன் அயலவனுக்கு வரும் துன்பம் தனக்கும் எனப் புகழும்படி மேகக் கூட்டங்களும் இரத்த நிறமாக்கிக் கொண்டு வருகின்றன.

பேதை பெதும்பையாக மாறும்போது அவளது உடம்பில் மாறுதல் உண்டாவது போல பூமியிலும் பகல் இரவாக மாறும்போது பல மாறுதல்கள் உண்டாகின்றன. தண்ணீர்த் தடாகத்தேயுள்ள செந்தாமரை, தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியைப் போலக் குவிந்தும், ஆம்பல்

மல்லிகை முதலிய வெண்மலர்கள் காதலனைக் கண்ட காதலியைப் போல மலர்ந்தும் பகல் இரவாகின்றதென உணர்த்துகின்றன.

இது மாத்திரமன்றிப் பகல் பூராவும் உண்டும், பாடியும் ஆடியும் களிப்புற்ற பலவகைப் பட்சிகளும் யுகாந்த காலம் வந்துவிட்டதெனப் பயந்து ஒன்றையொன்று போட்டியிட்டுக் கொண்டு தத்தம் கூடுகளை நோக்கிப் பறக்கின்றன.

பட்டினப் பகுதிகளைப் பார்த்தால் ஏதோ ஒரு ஆபத்திற்குப் பயந்து ஒடுகின்றவர்களைப் போல உத்தியோகஸ்தர் திரள் திரளாக அங்கும் இங்கும் அவசரமாய் போய்க் கொண்டு இருக்கிறார்கள். கடற்கரையை எட்டிப் பார்த்தால் அந்திப் பொழுதின் வனப்பு அங்குகான் குடி கொண்டிருக்கிறதெனக் கூறவேண்டியிருக்கிறது.

“ஞாலங் கருதினுங் கைகூடும்

காலங் கருதிச் செய்யின்” என்னுங் குறட்பாவையுணர்ந்த இரவன் இரவியை வெல்ல இது தருணமென வுணர்ந்து தனது திருவிளையாட்டை ஆரம்பிக்கின்றனன். பூமகளானவள் தன்னுடன் கொஞ்சிக் குலாவி உள்ளம் பூரிக்கக் களிப்புற்று இன்ப அமுதைத் தனக்கு ஊட்டிய தலைவன் தன்னைப் பிரிந்து செல்வது கண்டு சோக உள்ளத்தை நிறையச் செய்வதறியாது சோர்வுற்றுத் தனது கூந்தலை அவிழ்த்து மேனியை மூடிக்கொள்கிறாள்.

அந்திமாலையின் அம்சமொன்றைப் புகழேந்தியார்,

“வையம் பசலிழப்ப வானம் ஒழியிழப்ப

போய்சையும் நீள்கழியும் புள்ளிழப்ப — பையவே

சேவ்வாய அன்றில் துணையிழப்பச் சேன்றடைந்தான்

வேவ்வாய் வீரி கதிரோன் வேற்பு” என்று நயம்படக் கூறுகின்றார்.

S. V. Rayadurai

S. S. C. (B)

வானசாஸ்திரம்

சூரியன், சந்திரன் முதலான வானசோதிகளின் இயல்பு, பருமம், தூரம், சுற்றோட்டமாதியான பற்பல விசேஷங்களை உணர்த்துவது வானசாஸ்திரமாகும். உலகத்திலுள்ள சாஸ்திரங்கள் எவற்றினும் இதுவே அதிபூர்வீக சாஸ்திரம். சுதேசிகளாகிய இந்துக்களுக்குள் இச்சாஸ்திரம் அதிபிரபல்யம் பெற்றிருந்தது. அனேக கல்விமான்கள் இச்சாஸ்திரத்தைப் படித்துத் தேறியது மாத்திரமல்ல, இதைப் பற்றிப் பற்பல நூல்களையும் எழுதினார்கள். அப்படியிருந்தும் ஆட்டுமந்தைகளை மேய்க்கின்ற இடையரே முதன்முதல் வானசோதிகளின் நிலைகளைக் குறித்து, அவற்றின் ஓட்டங்களையும் காலபேதங்களையும் கவனித்து வைத்தார்கள். இவர்களுடைய குறிப்புகளை ஆதாரமாய் வைத்துக் கொண்டு பல அறிவாளிகள் அவற்றில் அப்பியாசம் பண்ணி, அறிவைப் பெருக்கி, வானசாஸ்திரத்தை விருத்தியாக்கினார்கள்.

மாசங்கள், சௌரமாசம் (Solar-month) சாந்திரமாசம் (Lunar month) என்று இருவகைப்படும். சௌரமாசமாவது, இப்பூமி சூரியனைச் சுற்றி ஒரு இராசியிலிருந்து பின்னொரிராசிக்குச் செல்லுங் காலமாம். சாந்திரமாசமாவது, சந்திரன் இப்பூமியைச் சுற்றிச் செல்லுங் காலமாம். வருடங்களும் அப்படியே.

சோதி வஸ்த்துக்கள் யாவும் தற்பிரபையுள்ளவைகளென்றும், தற்பிரபையில்லவைகளென்றும் இருபகுப்பாகும். தற்பிரபையில்லவைகளுக்குக் கிரகங்கள் என்றும்; தற்பிரபையுள்ளவைகளுக்கு நட்சத்திரங்கள் என்றும் பெயர். சூரியனையும், கிரகங்களையும், வால்வெள்ளிகளையும் தொகுத்தே சோதிமண்டலம் என்று சொல்வது. கிரகங்கள் குறித்த குறித்த காலங்களில் இராசிமண்டலத்தின் ஒருபகுதியில் நின்று பின்னொருபகுதிக்குச் சென்று கொண்டிருப்பதால் அவைகள் சூரியனைச் சுற்றித் தத்தம் அயனங்களில் செல்லுகின்றனவென்று

வெளிப்படையாய் விளங்குகின்றது. அவைகளின் மேனியிலுள்ள பற்பல மறுக்களை நாளாந்தம் சுவனித்துப் பார்த்தால் அவைகள் தத்தம் நாராசங்களிற் சுழலுகின்றன என அறியலாம். அவ்வண்ணம் சுழலாதிருந்தால் ஒருமுறை கண்ட பக்கமும், மறுக்களும் எப்போதுங் காணப்படவேண்டுமே. அப்படிக் காணப்படாமல் அவைகள் காலக்கிரமப்படி மாறிமாறித் தோன்றுகின்ற படியால் கிரகங்கள் தத்தம் நாராசங்களில் அதாவது தம்மிற் சுழலுகின்றனவென்பது வெளிப்படை. சோதிமண்டலத்தைச் சேர்ந்த யாவற்றிற்கும் சூரியனே மத்தியவஸ்த்து.

சூரியன்: ஆகாய சோதிகளெல்லாவற்றினும் பிரபையுள்ளதாய்த் தோன்றிப் பகற்காலத்தை ஆண்டு வருகின்ற அந்தப் பெருஞ் சுடருக்குச் சூரியன் என்று பெயர். அது சுய சோதியாய் நிராதாரமாய்ச் சோதிமண்டல முழுவதற்கும் மத்திய வஸ்த்துவாய் நிற்க; புதன், சுக்கிரன், பூமி முதலான முதற்கிரகங்களும், சந்திரன் முதலான உபக்கிரகங்களும், வால்வெள்ளிகளும் அதைப் பிரதட்சணமாய் வர அவற்றிற்கு அது போதுமான ஒளியைக் கொடுக்கின்றது. சூரியனின் சுற்றளவு இருபத்தேழுலட்சம் மைல். இப்பூமியிலும் பார்க்க அது பதின்மூன்று லட்சத்து எண்பத்து நாலாயிரத்து நானூற்றொழுபத்திரண்டு மடங்கு பருமங் கொண்டது. இப்பூமிக்கும் சூரியனுக்கும் உள்ள தூரம் ஒன்பது கோடியே ஐம்பது லட்சம் மைல்.

புதன்: சோதி மண்டலத்திலே சூரியனுக்கு அடுத்தாற்போல நிற்கும் கிரகத்துக்குப் புதன் (Mercury) என்று பெயர். புதனுக்கும் சூரியனுக்கும் உள்ள தூரம் மூன்று கோடியே அறுபது லட்சம் மைல். இக்கிரகமே சூரியனுக்கு அதி சமீபத்தில் இருக்கின்றது.

சுக்கிரன்: புதனுக்கு அடுத்தாற்போல் இருக்கின்ற கிரகம் சுக்கிரன் (Venus) இதுவே முதன் முதல் யாவராலும் அறியப்பட்ட கிரகம். இதற்கும் சூரியனுக்கும் உள்ள தூரம் ஆறுகோடியே எண்பது லட்சம் மைல். இதுவே மிகப் பிரபையுள்ள கிரகம்.

பூமி: சுக்கிரனுக்கு அடுத்தாற்போல் சோதி மண்டலத்தில் இருக்கின்ற மூன்றாவது கிரகம் இப்பூமியே. பூமி சூரியனுக்கும் தன்னைச் சுற்றுகிற சந்திரனுக்கும் ஊடாக நிற்கச் சந்திர கிரகணம் உண்டாகின்றபோது பூமியின் நிழல் சந்திரன் மேல் சக்கரமாய் விழுகின்றது. நாம் வடக்கே போகப் போக வடமுனையில் நிற்கும் தூருவ நட்சத்திரம் வர வர உயர்ந்து தோன்றி உச்சத்தில் வந்து பின் தெற்கே போகப் போக வர வரத் தாழ்ந்து மறைந்து போகின்றது. ஆகையால் பூமி கோளரூபமாய் இருக்கின்றதை நாம் அறிகின்றோம். பூமி சூரியனைச் சுற்றிச் செல்லுகின்ற பாதைக்குக் கிராந்தி மண்டலம் என்று பெயர்.

சு. சிவசங்கர

G. C. E. (B)

அமாவாசை பிடிபட்டது.

கந்தப்பர் ஒரு செல்வர். கிராமத்தில் வசித்து வந்தார். இவருடைய வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் ஒரே ஒரு வீடுதான். அது முருகப்பர் வீடு. மற்றக் கிராமவாசிகளின் வீடுகள் சற்றுத் தூரத்தில் இருந்தன.

கந்தப்பரைப் போல முருகப்பர் செல்வர் அல்ல, பலசாலி. கந்தப்பரோ தொந்தியும் தொப்பையுமாயிருந்தார். கந்தப்பர் வீட்டில் அவரும் மனைவியும் வசித்தார்கள். குழந்தை குட்டியில்லை.

ஒரு அமாவாசைத் தினத்தில் இரவிலே கந்தப்பரும் மனைவியும் பலகாரம் சாப்பிட்டு விட்டு சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கதவுகளை ஜாக்கிரதையாகப் பூட்டிவிட்டு இருந்தார்கள். என்றாலும் பிரபுவுக்கு ஒரு திருடன் வந்திருப்பது போல் ஒரு சந்தேகம் ஏற்பட்டது. சாமர்த்திய சாலியான ஒரு திருடன் அந்த கிராமப் பக்கங்களிலே களவுகள் செய்து வந்தான். அவன் கன்னங்கரிய துணிகளாலே தன்னை மூடிக்கொண்டு திருடப் போவான். கரிய மையையும் முகத்தில் பூசிக் கொள்வான். பெரும்பாலும் அமாவாசை இராத்திரியிலே எங்கேயாவது எப்படியாவது ஏதாவது திருடிக் கொண்டு போய் விடுவான். அதனால் ஜனங்கள் அவனை அமாவாசை என்றே சொல்லுவார்கள். அந்தத் திருடன் கந்தப்பர் என்ற பிரபுவின் வீட்டு மொட்டை மாடியிலே வந்து ஒழித்துக் கொண்டிருந்தான்.

கந்தப்பர் தந்திரமாகக் கவனித்துத் திருடன் அங்கேயிருப்பதைத் தெரிந்து கொண்டார். அமாவாசை என்ற திருடன்தான் அவன் என்று தெரிந்து கொண்டார்.

இதற்கு கந்தப்பர் ஓர் யோசனை செய்தார். சத்தம் போட்டால் முருகப்பர் வந்து உதவி செய்வார் என்பது நிச்சயம். அவர் புத்திசாலியானதால் தம் மனைவியிடம் விஷயத்தை சொல்லாமலே ஒரு சம்பாஷணையைத் தொடங்கினார். நமக்கு இப்போது குழந்தை குட்டி இல்லை. முருகப்பன் அருளால் குழந்தை பிறக்கிறது என்று வைத்துக் கொள்வோம், என்றார் கந்தப்பர். முருகன் நம்பினவர்களைக் கைவிடமாட்டார், நமக்கு ஒரு குழந்தையாவது வேண்டும் என்று நான் வேண்டிக் கொண்டிருக்கிறேன். அந்த பிரார்த்தனையும் வீணாய்ப் போகுமா? என் ஐாதகம் பார்த்த சோதிடன் குழந்தை பிறக்கும் என்று சொல்லியிருக்கிறான், என்று மனைவி சொன்னாள்.

குழந்தை பிறந்தால் என்ன பெயர் இடலாம் என்று கேட்டார்? அதற்கு அவள் முருகன் அருளால் பெண் குழந்தை பிறந்தால் “வள்ளியம்மை,” என்று பெயர் இடலாம் என்றாள். அவர் முருகன் அருளால் ஆண் குழந்தை பிறந்தால் “முருகப்பா,” என்று பெயர் இடலாம் என்றார். முருகப்பர் என்று பெயரிடுவது தமக்குச் சம்மதம் என்று அவர் மனைவி கூறினாள்.

மொட்டை மாடியில் திருடன் இந்தச் சம்பாஷணையைக் கேட்டுக் கொண்டு இருந்தான். பிள்ளை பிறக்குமுன் பேரிடுகிறார்கள் அசடுகள்! என்று தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

பிரபு முருகப்பன் பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்து சரியான வேளையில் வந்து சேரவிட்டால் தான் கதவண்டை இருந்து “முருகப்பா” என்று உரக்கச் சத்தமிடுவான் என்றார். அப்போது சத்தம் இட்டார். இந்தச் சத்தம் கேட்டதும் பக்கத்து வீட்டு முருகப்பர் ஓடி வந்தார்.

இரவில் நம்மைக் கூப்பிடுகிறாரே கந்தப்பர். என்ன விசேஷமோ? என்று எண்ணினார். முருகப்பர் அவர் தன் அண்ணன் தம்பிமார்களை யும் அழைத்துக் கொண்டு தடிகளுடனும் கத்திகளுடனும் வந்து சேர்ந்தார்.

கதவைத் தட்டியதும் கந்தப்பர் கதவைத் திறந்து என்ன விசேஷம் என்று கேட்டார்.

“நீங்கள் என்னைக் கூப்பிட்டீர்களே,” என்றார் முருகப்பர்.

“நான் உங்களைக் கூப்பிடவில்லையே. நானும் என் மனைவியும் லவோ சம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். நான் சொல்லுவது உண்மையா இல்லையா என்று அதோ அந்த மாடியில் இருப்பவரைக் கேளுங்கள்,” என்றார்.

உடனே முருகப்பரும் அவருடன் வந்தவர்களும் திருடனைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். அவனைப் பொலிசாரிடம் ஒப்படைத்தார்கள்.

அமாவாசை பிடிபட்டதே! அதிக நாளாக இந்தப் பொல்லாத திருடனைத் தேடிக்கொண்டிருந்த பொலிஸ்காரர் சந்தோஷப்பட்டார்கள். கந்தப்பரை எல்லாரும் மெய்ச்சினார்கள்.

க. சிவசோதி

Pre G. C. E. (C)

எல்லையற்றது

உலகில் விளங்கும் மதங்களோ பல. எல்லாம் கடவுள் அருளால் ஆனவையே. பாஷைகளுக்கும் சொற்களுக்குமிடையில் பேதம் உண்டேயொழிய போதிக்கும் பொருள் எல்லாம் ஒன்றுதான். ஒரு கணக்கு பல மாதிரியும் விடை காணலாம். ஒன்று சுருக்கமாயிருக்கும் வேறொன்று பல செய்கை வழியுடையதாயிருக்கும், ஆனால் மறுமொழி ஒன்றுதான். அதுமாதிரி மதங்கள் எல்லாம் போதிப்பது ஒரு முழு முதற் கடவுளைப் பற்றித்தான். ஆதலின் மதங்களில் வித்தியாசமே யொழிய கடவுளில் வித்தியாசமில்லை. உண்மையை உணர்த்தும் மதங்களில் சைவசமயமுமொன்று. இது சமரச நோக்குடையது. ஏனைய மதங்களின் திறம் கோட்பாடுகளை எல்லாம் தன்னகத்தே உடையது. இதன் சிறப்பைக் கூறும் நூல்கள் பல. வேதங்களும் ஆகமங்களும் எண்ணிறந்தன. இவை கடவுள் அருள் பெற்ற பெரியோரால் ஆக்கப்பட்டன. இவை அழியா உண்மைகளை உணர்த்துவன. காலத்துக்கு காலம் அவதார புருஷர் தோன்றி உண்மைகளை நிலை நிறுத்தி வந்தனர். அவர்களில் சுவாமி விவேகானந்தரும் ஒருவர். இவர் ஒரு விஷ்ணு பக்தர். விஷ்ணு நில நிறத்தினர். இது ஒரு மேல் நாட்டு நிபுணருக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. அவர் சுவாமியை நோக்கி 'நும் இறைவன் நிலமாயிருப்பதேன்' என்று வினாவினார். "எல்லையற்றதெல்லாம் நிலம் பாருங்கள். ஆகாயம் நிலம் சமுத்திரம் நிலம் அப்படியே நம் மிறைவனும் நிலம் என்றார். அன்பர்களே தூரத்தில் நின்று பார்க்கும் போது சமுத்திரம் நிலமாயிருந்தாலும் கிட்டப்போய் அதிலுள்ள நீரை உள்ளங்கையில் அள்ளிப் பார்த்தால் அது நிறமில்லாதிருக்கக் காணலாம். அதுபோல நம் இறைவனுக்கு நிறமில்லை என்று சுவாமி விவேகானந்தர் ஆராய்ந்து கூறிவிட்டார். ஈசனுக்கு நிறமுமில்லை எல்லையுமில்லை. இறைவனே எல்லையில்லாதவன் அவன் இன்பமும் எல்லையில்லாதது. எல்லையில்லாத ஒன்றை எங்ஙனம் எல்லைப்படுத்தி ஒதுவது.

S. நற்குணம்.

G. C. E. (B)

“ தந்தையும் மைந்தனும் ”

வித்துவான், K. முருகேசன்.

பிள்ளை, புத்திரன், மகன், மைந்தன் என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள் ஆயினும் இவை ஒவ்வொன்றுக்குமிடையே நுண்ணிய பொருள் வேறுபாடுகள் உண்டு. பிறர் தயவில் வாழ்பவனைப் பிள்ளையென்றும், புத்தென்ற நரசுத்தினின்று விடுவிப்பவனைப் புத்திரன் என்றும், ஒரு குடும்பத்தைக் காப்பவனை மகன் என்றும். மைந்து அல்லது வலிமையுடையவன் அல்லது பலரையும் பாதுகாப்பவன் மைந்தன் என்றும் பொருள் படும். ஈண்டு நான் எடுத்துக் கொண்ட தந்தையும் மைந்தனும் யாவர் என்று நீங்கள் அறிய விரும்புவீர்கள். உலகில் நாம் எத்தனையோ தந்தைகளையும் மைந்தர்களையும் பார்க்கின்றோம் அவர்களைப்பற்றி நான் கூற விரும்பவில்லை. ஏனெனில் அவர்கள் எல்லாம் ஓர் குறிப்பிட்ட காலத்தில் தோன்றி குறிப்பிட்ட காலத்தில் மறைந்துவிடும் இயல்புடையர் அவர்களைவிட மேலானவரும் என்றும் உலகிலுள்ள எல்லோர்க்கும் தந்தையாய் உள்ள சிவனையும் என்றைக்கும் மைந்தனாய் விளங்கும் முருகக் கடவுளையுமே ஈண்டு கூற விரும்புகின்றேன்.

சிவன் உலகத் தந்தையும் முருகக் கடவுள் உலக மைந்தனுமாவார். நாம் எல்லாம் அவ் விறைவனின் பிள்ளைகளாவோம். இங்கே நான் என்று கூறும் ஆன்மாவையும் அவ்வான்மா தங்குவதற்குரிய உடலையும் நமக்கு அளித்தவன் இத் தந்தையேயாம். எங்களிற் சிலர் என் உடல் மெலிந்துவிட்டது என்று சொல்வதற்கு பதிலாக, நான் மெலிந்துவிட்டேன், நான் பருத்து வருகிறேன் என்று சொல்கின்றனர் இது எதைப் போன்றதெனில் காரகாரன் ஒருவன் மற்றவனைப் பார்த்து ஏனப்பா இவ்வளவு தாமதம் என்று கேட்டால் அதற்கு அவன் எனக்கு நட்டு களன்றுவிட்டது என்று பதில் கூறுவதைப் போன்றதாம். இங்கு நான்

என்று கூறும் ஆன்மா வேறு அது குடியிருக்கும்
உடல் வேறு என்பதை,

“குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந்தற்றே
உடம்போ டீயிரிடை நட்பு”

என்ற அருங்குறள் நன்கு விளக்குகின்றது. உயி
ருக்கும் உடம்புக்கும் உள்ள தொடர்பு, கூட்டையும்
அக் கூட்டில் குடியிருக்கும் பறவையையும் போன்ற
தென்கின்றார் திருவள்ளுவப் பெரியாரும். பறவை
தான் இருந்த கூட்டைவிட்டு புதியதோர் கூட்டிற்குச்
செல்வது போலவும், நாம் பழைய ஆடையைக் களைந்து
புத்தாடை புனைவதைப் போலவும் நமது உயிரும் உடலை
விட்டு நீங்கிப் பிறிதோர் உடலைப் பெறுகின்றது என்
கின்றனர் பெரியோர். அதுவும் நாம் செய்து
கொண்ட நல்வினை, தீவினை கட்கு ஏற்ப நமக்கு நல்ல
திடகாத்திரமான உடலோ அன்றி நோய்வாய்ப்பட்ட
உடலோ கிடைக்கின்றது. இதனையே “வினைப்போகமே
யிவ்வுடம்பு கண்டாய்” என்ற தேவார அடி தெளிவா
கக் காட்டுகின்றது.

ஆண்டவனாகிய சிவனே உலகத் தந்தை என்னும்
போது உமாதேவியாரே உலகத்தாயாவார். நாம் எல்
லாம் அத்தாயினதும், தந்தையினதும் பிள்ளைகள்
எனவே நாம் ஒருவர்க்கொருவர் சகோதரர்களாவோம்.
இவ்வெண்ணம் நம்மிடையே யிருக்குமாயின் சாதிச்
சண்டை, சமயச் சண்டை, உயர்வு தாழ்வு, ஆண்டான்,
அடிமை; என்று வேறுபாடுகள் கருத இடமுண்டோ.
உலகில் வாழும் மக்களாகிய எமக்கு ஒன்றுவேண்டும்
என்ற ஆசை, பற்று, அதனால் எழுந்த தேவை இருக்
கும்வரை துன்பமே விளையும். இவை அற்று ஒன்றும்
வேண்டியதில்லை யென்றிருப்பின் அவற்றாலாம் துன்ப
மும் இராது என்கின்றனர். இவற்றை யுணர்ந்து நாமும்
நமக்குரியனவல்ல எல்லாம் சிவன் சொத்துக்களே
யென்று எண்ணி இருந்தால் துன்பம் வராத்தென்பதை
வள்ளுவப் பெருந்தகையும்.

வேண்டேல் வேண்டாமையிலா னடிசேர்ந்தாக்கு
யாண்மும் இடும்பை யில.

என்ற மணிகளால் விளக்கிப் பின்னர் நாம் இவ்
வித பற்றுக்களை விடற்குக், கையாள வேண்டிய உபா
யம் யாதென்பதை “பற்றுக் பற்றற்றன் பற்றினைப்,
பற்றுக், பற்றுவிடற்கு” என்ற குறளாலும் விளக்கி,
வழி காட்டியுள்ளார். இதனையே பின்வரும் வரலாறு
ஒன்றும் நிரூபித்தல் காண்க. ஒரு கோவிலில் நாள்
தோறும் தேவாரம் பாடிவரும் ஒதுவார் ஒருவர் இருந்
தார். அவருக்கு அக்கோவில் மனைஜரால் தங்கவில்லை
கள் இடையிடையே கோர்த்த உருத்திராக்கமாலை அப்
பணிக்காகக் கிடைத்தது அவர் அதனைப் பெற்றாரே
னும் அகங்களித்திலர். ஒருநாள் தன் மனைவியினது
பிரசவகாலச் செலவுக்குப் பணம் இல்லையென்று தெரிந்
ததும் அதனைக் கொண்டுபோய் விற்று பொருள் பெற்
றார். இதனை அறிந்த மனைஜர் எங்கேயப்பா நான்
தந்த தங்கவில்லைகள் என்று வினாவினார். அதற்கு அவ்
வோதுவார் நீங்கள் தந்த தங்கவில்லை என்னிடம் தங்க
வில்லையென்று மகிழ்வுடன் பதிலளித்தானும். இதனைக்
கேட்டு மனைஜர் கவலையுற்றாராம். ஆனால் ஒதுவாரோ
அவ்வாறின்றி அதனைச் சிவன் தந்ததாகக் கருதினான்.
அதனால் அவன் கவலைகொள்ளவில்லை. இது நிற்க.

மைத்தன் என்பதற்கு வலிமையுடையான் என்று
பொருள் கூறினான். ஈண்டு வலிமையென்பது உடல்
வலிமையைக் குறிக்காது சிறந்த குறிக்கோள்களை நிறை
வேற்றும் உள ஆற்றலைக் குறித்து நிற்கின்றது; இவ்
வித ஆற்றலையுடையோர் ஆண் மக்களாவர். நாம் எல்
லாம் ஆண் மக்கள் தானே ஆதலால் நம்மிடம் இது
இருக்க வேண்டுமே யென்று சிலர் கேட்கலாம். நாம்
எல்லாம் பெண்கள் பெற்ற பிள்ளைகள் ஆதலால் பெண்
பிள்ளைகள் என்றே கூறல் தகும். முருகக் கடவுள்
ஒருவன் மாத்திரமே ஆண்பிள்ளை யென்பது பொருந்
தும். காரணம் அவன் இறைவனிடமிருந்து தோன்றிய
வன். எவ்வாறெனில் தேவர்கள் சூரபத்மனது கொடு

மையைப் பொறுக்க முடியாது இமயமலைக்கு வந்து இறைவனிடம் “நீர் எமக்கு ஓர் புதல்வனைத் தரவேண்டும் அவனும் உமக்குச் சமமாக இருத்தல் வேண்டும் அதுமட்டுமன்றி அவன் உம்மிடமிருந்தே தோன்றவும் வேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொண்டனர். இறைவனும் அவர்கள் வேண்டுகோட்குச் சம்மதித்தார் “தனக்குவமை யில்லாதான் இறைவன்” என்கிறார் வள்ளுவரும். இப்படியிருக்க இறைவனுக்குச் சமமாயிருக்கும் தன்மை எப்படி வரமுடியும்? இறைவனுக்கு முகம் ஐந்து என்பர் சிலர். அது தவறு அவருக்கு ஆறுமுகங்கள் உண்டு எதுபோலவெனில் ஒரு கள்ளிப்பெட்டியின் பக்கங்கள்போல, அதில் ஈசானம்—என்பது, மேல் நோக்கியுள்ளது; தற்புருடம்—கிழக்கு நோக்கியது. அகோரம்—தெற்கு நோக்கியது. வாமனம்—வடக்கு நோக்கியது. சத்தியோஜாதம்—மேற்கு நோக்கியது. ஆறாவது கீழ்நோக்கியுள்ளது. அது ஞானிகட்கும் அறிவுக் கண்ணுக்கும் மாத்திரம் தெரியும். இதனையே “தனது தொல்லைத் திருமுகம் ஆறுங்கொண்டான்” என்ற தேவரா அடிகள் நிரூபித்து நின்றல் காண்க. இறைவனது இடது கண்—சந்திரன். வலது கண்—சூரியன். நெற்றிக் கண்—அக்கினி இவ்விதம் அவருக்கிருந்த ஆறுமுகங்களிலும் ஆறு அக்கினிக் கண்கள் இருந்தன இவ்வாறு கண்களிலுமிருந்து அருட்ஜோதிகள் கிழம்பின. இதைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற தேவர்கள் அந்த ஜோதிகளைக் கண்டு அஞ்சி ஓடினர் ஆயினும் பின்னர் கைலைமலைக்கே வந்து சேர்ந்தனர். (கடல் நடுவிலுள்ள கப்பலின் பாய்மரத்துச்சிசியில் இருந்த காக்கைகளை வெருட்டிவிட்டால் அவை பறந்துபோய் தங்குவதற்கு வேறிடமின்மையால் திரும்பியும் அப்பாய்மரத்துச்சிசியை வந்து சேர்தல்போல). அந்த அருட்ஜோதிகள் ஆறாயும் இறைவன் வாயு தேவனிடம் கொடுக்க அவற்றின் உஷ்ணம் தாங்கமாட்டாது வாயு தேவன் அக்கினியிடம் கொடுத்தான். அக்கினியும் அவற்றின் உஷ்ணம் தாங்காது கங்கையிடம்விட அவள் அவற்றைத் தன் அலைகளாகிய கைகளால் தாலாட்டி

சா—தர்ப்பை வணம்—காடு என்னும் பொருள்படும் தர்ப்பைக் காட்டில் (சரவணப் பொய்கையில்) விட அவை ஆறுமுகங்களுடன் கூடிய பிள்ளையாய் வந்து தோன்றிற்று. இதனை,

“ அருவமும் உருவமாகி அனாதியாய்ப் பலவாய்ஒன்றாய்
பிரமமாய் நின்றசோதிப் பிளம்பதோர் மேனியாகக்
கருணைகூர் முகங்களாறும் கரங்கள்பன்னி ரண்டும்கொண்டே
ஒருதிருமுருகன் வந்தான் உதித்தனன் உலகம்உய்ய ”

என இவ்விதம் முருகன் பிறந்தான் என்னாமல் சூரியன் சந்திரன் உதித்தான் என்பதுபோல உதித்தனன் என்றார் இதன் நயம் அறிந்து இன்புறத்தக்கதாம்.

இன்னொரு தந்தையும் மைந்தனுமாவோர். தசரதனும் இராமனுமாவார். தாய்க்குத்தான் பிள்ளையிடத்து அன்பு அதிகம் என்பார். இவ்வரலாற்றில் அது மாறுபடுதலைப்பாருங்கள் இராமன் காடு சென்றபோது அவன் பிரிவுக்கு வருந்தி உயிர் விட்டது யார் தசரதனே கோசலையா? தசரதனன்றே இராமன் காடு சென்றான் என்றதும் தசரதன் இறந்தான். கோசலை உயிரோடிருந்தாள் இங்கு தாயாருக்கு இல்லாத பிரியம் தந்தைக்கு உள்ளது என்பதைக் கவனியுங்கள். தனக்கென்று ஒன்று செய்வது இழிவு பிறர்க்கென ஒன்று செய்வது புகழ். உதாரணமாக நேருஜையைப் பாருங்கள் அவர் இந்திய நாட்டுக்காக சிறை சென்று பல ஆண்டுகளின் பின் சிறையினின்றும் வெளிவந்தார் அப்பொழுது உலகப் பெரியோரெல்லாம் அவரை எதிர் சென்று அழைத்து மாலையிட்டு வரவேற்றனர். களவு, கொலை முதலிய பாதகம் செய்தோரும் சிறை செல்வரன்றே. அவ்வாறு சென்ற அவர்கள் விடுதலை பெற்றுத் திரும்பும்போதும் அவ்வித வரவேற்பு நிகழ்வதுண்டோ? இல்லை. காரணமென்ன நேரு பிறர்க்காகச் சென்றார் ஆனால் மற்றையோர் தமக்காகச் சென்றனர். நேருவுக்கு அதனால் புகழ். மற்றையோர்க்கு பழி. அதுபோல இவ்வரலாற்றில் இராமனைத் தசரதன்

தனக்கென்று பெற்றான் ஆனால் கோசலை உலகுக்
 கென்றே பெற்றாள் அதனால் கோசலை உயிர் வாழ்ந்தாள்
 தசரதன் உயிர் நீத்தான். தசரதன் இராமனைப் பார்த்து,
 நான் உனக்கு முடி சூடி வைத்து ஓய்வுபெறப் போகின்
 றேன் உன் எண்ணம் யாது என்றான். இராமன் மணி
 முடிக்கு ஆபத்து வரும் சடைமுடிக்கு ஆபத்து வரா
 தென அறிந்திருந்தானாதலின் “காதலுற்றிவன், இகழ்ந்
 திலன், கடன்தேன்றுணர்ந்தும், யாதுகோற்றவனே வியததுசேய
 லன்றே, நீதியேற்கு” எனக் கருதியும், அக்கட்டளையை ஏற்
 றான். ஏற்றதை “உந்தை உண்மையொக்கியுன் சிற்
 றவை, தந்தசொல்லை தலைக்கொண்டு தாரணி, வந்த
 தம்பிக்குதவிய வள்ளலே” என்று ஒருவர் இராமனின்
 நற்பண்புகளை எடுத்துரைத்தமை காண்க. காடு போகச்
 சொல்லிய கைகேயிக்கு இராமன்,

“மன்னவன் பணியன்றாகில் நும்பணி மறுப்பனேவென்
 பின்னவன் பெற்றசெல்வ மடியனென் பெற்ற தன்றே
 என்னினி யறுதியப்பா லிப்பணி தலைமேற் கொண்டேன்
 மின்னொளிர் கானமன்றே போகின்றேன் விடையும் கொண்
 [டேன்

என்று கூறிய பாடலில் இது மன்னவன் பணி அன்று
 என்ற கருத்து நிழல்போல பின் மறைந்து நின்றல்
 காண்க. கைகேயியாகிய நீ என் தந்தையின் உயிர் பிரிய
 (நாயகி) மனைவியல்லவா என்கிறான். நீர் செய்த சூழ்ச்சி
 யால் என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அதுவென்றால்,
 அடியனெனாகிய நான் உன்னிடம் இப்போ கேட்டுப்
 பெற்ற செல்வமேயென்பதாகக் கொண்டு நீ பிள்ளைப்
 பெற்றாயாயினும் அவன் குணத்தை அறிந்தாயில்லை.
 தம்பி என்னை விட்டுவிட்டு இங்கிருந்து ஆட்சி புரிய மாட்
 டான் என்னுடன் வருவான் என்ற கருத்தும் ஒரு சேர
 மறைந்திருத்தல் காண்க. இங்கு தந்தை வாக்கைப் பரி
 பாலிக்கப் பிறந்தான் மைந்தனாகிய இராமன் அதனால்
 அவன் காடு சென்றான்.

மற்றொரு தந்தையும் மைந்தனுமாவார் (பிரதீபனும்) சந்தனுவும் காங்கேயனுமாவார் பிரதீபன் என்னும் மன்னன் இமயம் போய் கங்கோற்பத்தியில் அகோராத்திர தவம் செய்தான் புத்திரப் பேற்றை விரும்பி. ஒருநாள் பெளரணமியன்று சந்திர உதயத்தில் அவனது வலது துடையில் பதினெட்டு வயதுக்கு மேற்படாத அழகிய இள நங்கை ஒருத்தி வந்து அமர்ந்தாள். இவர் அவளை மனதிலுலும் தீண்டினாள். அவள் மன்னனுக்கு வணக்கம் செலுத்தினாள். பின்னர் நான் உம்மை மணம் செய்ய விளைகின்றேன். நான் பிறன் மனைவியல்ல, கன்னியாவேன். என்றெல்லாம் சொல்லி மன்றாடினாள். அரசன் மறுத்தான். மீண்டும் அவன் காலைப் பிடித்து வேண்டினாள் என்ன செய்வான் அரசன். “பெண்ணே நீ வந்து பிள்ளைகள் உட்காருவதற்குரிய வலது துடையில் உட்கார்ந்தாயேயன்றி மனைவி உட்காருவதற்குரிய இடது துடையில் நீ உட்கார்ந்தாயில்லை என் மகன் உட்காரு மீடத்தில் நீ உட்கார்ந்தபடியால் நீ எனக்கன்றி என் மகனுக்கு மனைவியாவாய். எனவே நீ எனக்கு மருமகள் நான் உன்னை மணத்தல் கூடாது என்று மறுத்தான். உடனே அப்பெண் மறைந்து 1000 முகங்களோடு கூடிய கங்கையாய் வந்து அரசே! உன்னைச் சோதிக்கவே நான் அவ்வடிவில் வந்தேன். நீ என்னை மணம் செய்திருந்தால் படாதபாடு பட்டிருப்பாய், தப்பினாய் “உனக்கு ஓர் ஆண்குழந்தை பிறக்கும். என் உடலின் ஒரு அம்சம் பெண்ணாக வந்து உன் மகனுக்கு வாழ்க்கைப்படும் என்றாள். அதன்படியே அரசனுக்கு ஓர் ஆண் மகவு பிறந்தது. அவன் பெயர் சந்தனு—சம்=உடம்பு, தனு=சுகம் என்பது அதன் பொருளாம். சந்தனுவே அக்கங்கையை மணந்தான். இவர்கள் இருவருக்கும் பிறந்த குழந்தையே காங்கேயன்.

ஒரு நாள் சந்தனு மன்னன் தன் தேரிலேறி வேட்டையாட காட்டினுள் சென்றான். அரசன் காட்டின் நடுப்பகுதியை அடைந்தான். அப்பொழுது எங்கிருந்தோ நல்ல வாசனை வந்தது. அவ்வாசனை வரும் திசையை

நோக்கி எட்டுமையில்கள் வரை உட்சென்று விட்டான்
 அரசன். அங்கே இருபது வயது உடைய இள நங்கை
 ஒருத்தியைக் கண்டான். உடனே அவளை அணுகி அவ
 ளுடைய பெயரை வினவினான். அவள் தன் பெயர் பரி
 மளகந்தியென்றாள். உன்னிடத்திலா இந்த வாசனை
 என்றான். ஆம் என்று பதிலளித்தாள் நங்கை. நீ
 யாரம்மா என்றான் அரசன். அவள் நான் ஓர் பரதவ
 குலத்திலுள்ள மகள் என்று விடையிறுத்தாள். அவளை
 எப்படியும் மணக்க விரும்பினான் அரசன். சாரதியிடம்
 இது விஷயத்தைத் தெரியப்படுத்தி தேரை அப்பெண்
 போகும் வழியிலே செலுத்தக் கட்டளையிட்டான். அவ்
 வாறே சென்று தேர் அப்பரதவன் வீட்டுக்கு முன்னால்
 நின்றது. உடனே அரசன் இறங்கிச் சென்றான். தன்னை
 நோக்கி அரசன் வருகிறான் என்றறிந்த பரதவன் அர
 சனை வரவேற்று உபசரித்தான். தான் நேரிலே அவள்
 தந்தையைக் கேட்க விரும்பாத அரசன் தன் தேர்ச்சார
 திக்குக் கண்ணால் அறிவிக்க சாரதி அப்பரதவனிடம்
 வந்த விஷயத்தைத் தெரியப்படுத்தினான். அதற்கு அப்
 பரதவன் அரசே! என் மகளுக்குப் பிறக்கும் பிள்
 னைக்கே உமது அரசரிமையை அளிப்பதாக வாக்களித்
 தால் மணம் செய்துதரத் தடையில்லையென்றான். அர
 சன் தனது மூத்தாரத்து மகன் இருக்கும்போது
 இவர்களுக்கு எப்படி வாக்களிப்பது. என் ஆசையைப்
 பூர்த்தி செய்யும் நோக்கத்துடன் நான் சம்மதப்பட்டால்
 மூத்த பிள்ளைக்குத் துரோகம் செய்தவனாவேன் என்று
 நினைத்து மௌனம் சாதித்துக்கொண்டு அவர்கட்கு
 எவ்வித பதிலும் கூறாமல் வீடுவந்து சேர்ந்தான். அந்
 நாள் தொட்டு அரசன் ஊண், உறக்கமின்றிக் கவலை
 நிறைந்த மனதோடு இருப்பதைக் கண்ட மகன் காங்
 கேயன் அதன் காரணம் அறிய விரும்பி ஒருநாள்
 சாரதியை அழைத்து வினாவினான் சாரதியும் மிக்க
 பயத்துடன் காட்டில் நடந்தவற்றையெல்லாம் ஒன்றும்
 விடாமல் கூறிமுடித்தான். தந்தையின் நிலைக்கு கார
 ணம் அறிந்த மைந்தன் பரிசனங்களுடன் தந்தை

அறியாவகையில் புறப்பட்டுச் சென்று காட்டை அடைந்தான். “தந்தையின் எண்ணத்தைப் பூர்த்தி செய்து வைப்பதே மைந்தன் கடன்” எனக் கருதி அப்பரதவனை அடைந்து. தானே அவ்வரசனின் மைந்தனென்றும் தந்தையின் பின் தனக்குச் சேரவேண்டிய ஆட்சிப்பொறுப்பை நான் என் சிறியதாய்க்குப் பிறக்கும் பிள்ளைக்கே கொடுப்பேன் இது சத்தியம் நீங்கள் உங்கள் மகளைத் தந்தைக்கு மணம் முடித்து வையுங்கள். என்று கூற அவர்களும் சம்மதித்தனர். வீடு திரும்பிவந்த காங்கேயன் திருமணத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து முடித்துக்கொண்டு தந்தைக்கு விஷயத்தைத் தெரியப்படுத்தி மணம் முடித்து வைத்து மகிழ்ந்தான் அப்பொழுது அவன் ஓர் விரதம் கொண்டான் என்னவென்றால் “விரத முற்றியவாறு நான் மாதரை மனத்தாலும் தீண்டேன்” என்பதாம். இவ்வாறு சொல்லி தனக்கு அப்பரதவன் பாட்டன் என்ற முறையையும் எடுத்துக் கூறி மகிழ்வுற்றான். இம் மைந்தனாகிய காங்கேயன் தந்தையின் இன்பமே தனது இன்பமாகக் கருதி வாழ்ந்தவன் எனத் தெரிகின்ற தன்றே.

இதுகாறும் மூன்று தந்தைகளையும் மூன்று மைந்தர்களையும் பற்றிக் கூறினான் இன்னும் விரிப்பிற் பெருகும் விரிவஞ்சி விடுத்தேன்.

துக்கமும் சுகமும் வடக்குத் தெற்குபோல் ஒன்று இன்றி மற்றொன்று இல்லை. நோயின்றி, நோயற்ற வாழ்வை யாரே மதிப்பார்? சிலர் தாயிழந்து துக்கப்பட்டால்தான் வேறு சிலர் தாயின் அருமையைக் காண்பார்கள்.

EXAMINATIONS N. P. T. A. J. S. C. Nov. 1952.

1. Amirthalingam V. (*Dist. in English*)
2. Arunasalam P.
3. Gunasingam K.
4. Kanesapillai S.
5. Nadarajah K.
6. Nadarajah R.
7. Paramanathy S.
8. Paramjothy S.
9. Ponnampalam K. (*Dist. in English & Hinduism*)
10. Rajaratnam C. (*Eng., Tamil & Hinduism*) *First Div.*
11. Selvarajah K.
12. Sivakumaran N.
13. Sivalingam K. (*Dist. in English*)
14. Sivasubramaniam C.
15. Suppiah K.
16. Thiagarajah V.
17. Annapakkiam T. (*Dist. in Hinduism*)
18. Balambikai V.
19. Leelavathy K.
20. Negamma C.
21. Nadanarane G.

G. C. E. Dec. 1952 Pass List.

1. Balasubramaniam P. (*Dist. in Ele., Maths. & Hinduism*)
First Div.
2. Dharmalingam A.

Referred

1. Ambalavanar N. (*Dist. in Hinduism*)
2. Mahadevan K.
3. Paramjothy A.
4. Rajadurai V.
5. Rajadurai S. V.
6. Sathasivam A.
7. Senathirajah S.
8. Sivasambo T.
9. Suntharalingam A.
10. Suntharalingam M.

11. Sivasubramaniam K. (*Dist. in Hinduism*)
12. Subramaniam K. (*Dist. in Hinduism*)
13. Mahesvary P.
14. Paramsothy K.
15. Rajalokini C.
16. Rajeswary K.
17. Thangamuthu S.

G. C. E. July 1953 Pass List.

1. Ambalavanar N.
2. Rajadurai V.
3. Rajadurai S. V.
4. Senathirajah S.
5. Sivapatham P.
6. Suntharalingam M.

Referred List.

1. Paramjothy A.
2. Sathasivam A.
3. Sivasambo T.
4. Sivasubramaniam K.
5. Subramaniam K.
6. Paramsothy K.
7. Rajalokini C.
8. Thangamuthu S.

CALENDAR 1954.

Jan.	6	W.	College Reopens
	14	Th.	Thai Pongal Public Holiday
	18	M.	Duruthu Full Moon Public Holiday
Feb.	4	Th.	Independence Day Public Holiday
	18)		
	19)		Mid Term Tests
March	3	W.	Maha Sivarathiri Public Holiday
	8—10		Inter House Competition in Elocution, Singing etc.
	18	Th.)	Karainagar Sivan Temple [days
	19	F.)	Car Theertham Festivals School Holi-
	29	M.	First Term Tests begin
April.	2	F.	College closes for New Year Holidays
May	5	W.	College Reopens
	15	Sat.	Founder's Day and Prize giving
	17	M.)	Buddhist Wesak Public Holiday
	18	Tu.)	" " " "
	20	Th.	Sampanthar Guru Poojah
June.	3	Th.	Day following the end of Ramazan Public Holiday
	15	Tu.	Buddhist Poson Public Holiday
	17)		
	18)		Mid Term Tests
July.	4	Su.	Manickavasagar Guru Poojah
	9)		
	10)		Inter House Athletic Meet
	15	Th.	Esala Full Moon Public Holiday
	19	M.	H. S. C. & G. C. E. Application Tests begin
	28	W.	Maviddapuram Car Festival School Holiday
	29	Th.	Adi Amavasai School Holiday

Aug.	2	M.	IIInd Term Tests begin
	6	F.	Sundarar Guru Poojah College closes for Mid Summer [Holidays
Sept.	1	W.	College Reopens
	13	M.	Inter House Football Competitions begin
Oct.	2	Sat.	Gandhi Jayanthi Celebrations
	6	W.	Saraswathi Poojah
	7	Th.	Vijaya Dhasami School Holiday
	14)		
	15)		Mid Term Tests
	25	M.	Deepavali Day Public Holiday
Nov.	1	M.	H. S. C. & G. C. E. Withdrawal Tests begin
	8	M.	Prophet Muhammad's Birthday Public Holiday
	11	Th.	Bharathi Day
	12	Fr.	Aippasi Last Friday School Holiday
Dec.	6	M.	Promotion Tests begin
	9	Th.	Unduwap Full Moon Day Public Holiday
	13	M.	College closes for the Pongal Holidays

Tele gram: "YARLNAGA"
phone No.

WHEN IN COLOMBO
VISIT
YARLTON STORES
FOR
YOUR X'MAS & NEW YEAR
TEXTILE REQUIREMENTS

K. S. GNANASAPILLAI

K. S. NADARAJAH

82, First Cross Street.
Colombo.

வி. மு. த. அம்பலவாணர்,
140, ஆஸ்பத்திரி ரோட்,
யாழ்ப்பாணம்

பலவகையான சாய்ப்புச் சாமான்களும்,
நவதானியங்களும், பலசரக்கு வகையும்,
நிதானமான விலைக்குப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஒரு முறை

சமூகம் அளித்துப் பார்க்கவும்.

SPECIALISED LUBRICATION SERVICE

AT

THE JAFFNA C-OOPERATIVE STORES LTD.

SERVICE STATION

CLOCK TOWER ROAD,

JAFFNA.

Telephones: 70, 137.

Telegrams: "Lakshmi"

Specialised Lubrication Service at our Service Station

Instaled with New Tecalemit Equipments

A picked Staff of trained men

To guarantee correct Lubrication

A Trial Service will convince you.

THE JAFFNA CC-OPERATIVE STORES Ltd.,

J A F F N A .

Agents for WALKER SONS & Co. Ltd, COLOMBO.

S. K. A. SINNATAMBY

General Merchant

THE JETTY KARAINAGAR

DEALER IN

GRAINS, BRAN, TILES & CEMENT

CROWN

POUND

QUEEN

Mark TILES

சீமேந்தும் ! ஓடுகளும் ! பலதானியங்களும் !

நம்பிக்கைக்கும் நாணயத்திற்கும் முதன்மையான இடம்

S. K. A. சின்னத்தம்பி

துறைமுகம் காரைநகர்

For Your X'mas and New Year Textiles

Visit

R. B. & BRO.

SPECIALISTS IN SILK, COTTON AND
BRIDAL SAREES.

178, K. K. S. Road,

JAFFNA.

1881 Estd.

GALGAMUVA STORES

கல்கமுவா ஸ்ரோர்ஸ்

பலவகையான சாய்ப்புச் சாமான்

களும், நவதானியங்களும், இலகு

வான விலைக்குப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

Proprietors:

A. Velupillai & Sons

41, Kasturiar Rd.

JAFFNA

S. P. SUBRAMANIAM

VALANTHALAI, KARAINAGAR.

WHOLESALE AND RETAIL MERCHANT.

DEALER IN:— STATIONERY. FANCY GOODS
TOILET GOODS, GENERAL SHOP GOODS
PAINT, CEMENT, TILES & OTHER
BUILDING MATERIALS.
AT COMPETITIVE RATES.

Agent:—PEARL ASSURANCE Co. Ltd.

HIGH HOLBORN
LONDON.

V. M. SHANMUGAM & BRO., பலசரக்கு வியாபாரம்

சகல சாமான்களும், நிதானமான
விலைக்குப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

வாருங்கள் ! வந்துபாருங்கள் !!

V. M. சண்முகம் & பிறதர்

47 காங்கேசன்துறை ரோட்

யாழ்ப்பாணம்

‘லிங்க மார்க்கு’ சுத்தமான
நல்லெண்ணையை

உபயோகியுங்கள்

ஆரோக்கியத்திற்குகந்தபடி

உணவுப் பொருட்களை பக்குவப்படுத்துவதற்கு
அவசியமான பலவற்றில் சுத்தமான கலப்பட
மில்லாத நல்லெண்ணையும் ஒன்று அப்பிரச்
சனையைத் தீர்க்கத்தகுந்த நல்லெண்ணை
லிங்க மார்க் நல்லெண்ணை ஒன்றுதான்!

லிங்கம் ஸ்ரோர்ஸ்,

26, செட்டித்தெரு, :: யாழ்ப்பாணம்.

—K. P. சீலைக் கவனித்து வாங்குங்கள்.—

சீல் உடைத்திருந்தால் வாங்கவேண்டாம்.

Prof: K. பரமலிங்கம்

MISKIN
TAILORING MART

No. 27, Grand Bazaar,
JAFFNA.

Prop: M. MISKIN SAHIB

- ★ SPECIALIST IN GENTS TAILORING
- ★ STYLIST CUT. EXPERT TAILORING
- ★ UP-TO-DATE FASHIONS.

MODERATE CHARGES

PROMPT DELIVERY.

Mathematics Books in Tamil

by

A. SOMASUNDARAM, B. Sc. (London).

Retired Principal, J/Stanley Government Central College.

1. An Arithmetic in Tamil-

Approved by the Educational Publications
Board Price per copy Rs. 3-50

2. A Practical Geometry in Tamil -

Price per copy Rs. 3-00

3. An Elementary Algebra in Tamil-

Price per copy Rs. 3-00

IN STOCK :

PENGUIN
PELICAN
PAN
THRIFT
THINKERS' LIBRARY
BOOKS.

Please send your orders to:

SITTAMPALAM BOOK DEPOT
JAFFNA

உங்கள் அச்சவேலைகளை

- ★ அழகாக,
- ★ தெளிவாக,
- ★ பிரபாயாக,

காலத்தோடு செய்விக்க
விரும்பினால்

ஸ்ரீ சண்முகநாத அச்சகத்துக்கு

வாருங்கள்.

—o::o—

ஸ்ரீ சண்முகநாத அச்சகம்
338, 340, காங்கேசன் துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்

() S. R. S. ()

ஜவுளி க்கடை

பொங்கல் தினத்தை முன்னிட்டு
புதிதாக இறக்குமதி செய்யப்பட்ட
புத்தம்புதிய ஜவுளி ரகங்கள்

விலை சகாயம்

*

மில் ஜவுளிகள்

1703 நம். மல்; 22x22 கோரி-பாம்பு மல்;
901 புரு மார்க்மல்; அரவிந்த மில் வேஷ்டி, சால்வை.
இங்கிலீஷ் சீத்தை லேடி ஹமில்ட்டன், ஜப்பான்
ஜோஜெட், இங்கிலீஷ் சேட்டிங் பப்ளின்.
இந்தியன் பப்ளின் சேட்டிங், சிலோன் வாயில்,
காட்டா வாயில், 4000 நம். பப்ளின் லீப்புரிக்.
காரிக்கன், சுராக் மில் சேலை, லங்கா சேலை.

சில்க் அன்ட் பட்டு ஜவுளிகள்

சில்க் வேஷ்டி, சில்க் சால்வை, பெங்களூர் பட்டுசேலை,
சேலம் பட்டு சேலை, சோளித்தினுசுகள்,
சாட்டின் சாமோஸ், சாமிப்பட்டு.

கைத்தறி ஜவுளிகள்

கதர் வேஷ்டி சால்வை, சுத்தக் கதர் வேஷ்டி சால்வை,
கோயம்புத்தூர் 100-ம் நம். சேலை, சேலம் சேலை,
மதுரை செக் சேலை, மனோன்மணி சேலை, திரும்பிப்
பார் சேலை, ஜெனோவா சேலை, தியாகபூமி சேலை
பெட்ஜீட், ஜமக்காளம்.

மற்றும் கைத்தறி, மில் தினுசுகள்

இந்தியாவிலிருந்து நேரடியாக ஏராளமாகத் தருவித்திருக்கிறோம்.

மொத்தமாகவும் சில்லறையாகவும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்
மொத்த வியாபாரிகளுக்கும் சங்கக் கடைகளுக்கும் தகுந்த கமிஷன் உண்டு

எஸ். ஆர். செல்லத்துரை

216, காங்கேசன் துறை ரோட், யாழ்ப்பாணம்

OUR MOTTO IS
HONESTY
&
PROMPTNESS

GIVE US A TRIAL
BEFORE
GOING ELSEWHERE

A. NALLATHAMBY

IMPORTER & EXPORTER
MANUFACTURING JEWELLER

JAFFNA.

ORDERS EXECUTED PROMPTLY
WORKMANSHIP GUARANTEED.

ஆ. நல்லதம்பி,

ஏற்றுமதி இறக்குமதியாளரும்,

நகை வியாபாரிகளும்,

75, கன்னாதிட்டி, யாழ்ப்பாணம்.

T'grams: "KAMALAM"